

സാഹിത്യമകരം.

വരികോലിൽ
കെ. കേശവനാണിത്താൻ.

സാഹിത്യമകരം

ഗുണമകത്വാ

വരദേശ്വരയിൽ കെ. കേശവനാണിത്തറ

—*—

പ്രസാധകൻ

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ ബി. എൽ.

ഒന്നാംപതിപ്പ് കാപ്പി റൗ.

വില ൩ മര]

[Price As 12

ഗുണമകത്വാ നെറ അടയാളമില്ലാത്ത പുസ്തകം

വ്യാജനീക്കിതമാകുന്നു.

—*—

സുവർണ്ണപ്രഭാപ്രസ്തം

കായംകുളം

1101.

അവതാരിക.

ഭാഷാകവിലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കണമെന്നുള്ള ജോഹരത്തോടുകൂടി പല യുവാക്കളും ഇക്കാലത്തു ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ വിജയം ആശംസിക്കത്തക്ക ശക്ത യുണിറ്റുണതയും അഭ്യാസവും സമേച്ഛിച്ചുകാണുന്നത് അപൂർവ്വം ചില അനുഗ്രഹിതന്മാരിൽ മാത്രമാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ നവീനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രമ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയും പരിതസ്ഥിതിഗതികളെ സൂക്ഷ്മമായി പര്യാലോചനം ചെയ്ത് പരിഷ്കൃതാശയമായ ആധുനികഭാഷാബന്ധങ്ങൾക്കു രൂപീകൃതരായി റിഡത്തിൽ കാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ പാടവമുള്ള യുവാവികൾ, തിരുവിതാംകൂറിനെ സംബന്ധിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, “ഭപിത്രന്മാർ” മാത്രമാണ്. അവരുടെ ഗണപ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമാന്മാരായ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെയും ഈ സാഹിത്യമുഖരത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ വരികോലിൽ കേശവനണ്ണിത്താന്റെയും നാമധേയങ്ങളാണ് കനിപ്പികരേയും അനാമികയേയും അധിഷ്ഠാനം ചെയ്യുന്നത്. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ സഹവാസവും സാഹചര്യവും മുഴുവൻ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലാണ്. കേശവനണ്ണിത്താൻ അങ്ങനെയൊരു സൗകര്യം സമീപകാലംവരെ സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനു കവനകല ഏകലവ്യം ശസ്ത്രകല എന്നപോലെ വാസനാദൈവത്താൽ തന്നെയാണ് ഏർപ്പാടാക്കിയ സ്വാധീനമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യമുകുന്ദത്തിലെ ഓരോ ഖണ്ഡകൃതിയും എന്നെ സാമാന്യത്തിലധികം രസിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. “പ്രേമതന്ത്രീരവ്വ” മുതലായ ചില കൃതികളിലെ ഏതാനുംഭാഗങ്ങൾ എന്നെ കൊറംമയിർ കൊള്ളിക്കാതെയുമിരുന്നില്ല. മുദുലമനോഹരമായ വാശോധാരണി, സ്വാതന്ത്ര്യസുഭഗമായ ചിന്താസന്താനം, ഇവ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏതു കൃതിയിലും പ്രകടമായി പരിസ്ഫുരിക്കുന്നത് സഹൃദയന്മാർ കാണാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴും ഒരു വിദ്യാത്മിയുടെ നിലയിൽമാത്രം ഉത്തമങ്ങളായ ആദർശങ്ങളോടും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സൽഗുണങ്ങളോടും ജീവിതത്തെ നയിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ സർവ്വവിജയങ്ങളേയും ഹാർദ്ദമായി ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

കൊല്ലം, } ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.
21--12--25.

II

ഈ പ്രബന്ധത്തെ പൊതുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അഗ്രേസരമായി അല്പം വല്ലഭം ഞാൻ എഴുതി കൊടുക്കണമെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞപ്പോൾ, യുവജനങ്ങളുടെ വിവാഹാവസരങ്ങളിൽ പിതൃമാതൃലാഭി വയോധികന്മാരെ പിടിച്ചിരുത്തി വധുവരന്മാരെ അനുഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന ആചാരസമ്പ്രദായം പോലെ മറ്റൊന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ സ്പർശിച്ചില്ല. ഉജ്ജ്വലിതാനുരാഗരായ യുവജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി

തി എവിടെ, ശാസ്തനാഡീകന്മാരായ വൃദ്ധബന്ധുക്കളുടെ സ്ഥിതി എവിടെ? ഭാഷാകവിതയുടെ അഭിനവമായ അഭിപ്രയം പലതിന്നു സമർപ്പിച്ചു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നും സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ മിക്കവാറും ക്ഷീണരസനായ ഏനിക്കും തമ്മിൽ അത്രമാത്രം വിഭിന്നതയുള്ളതു പോലെ തോന്നുന്നു. എങ്കിലും വിവാഹമംഗളാവസരത്തിൽ വയോധികന്മാർക്കു് അനുഗ്രഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുപോകുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്തതുപോലെ ഞാനും ഗുരുജ്ഞസാരമായി വല്ലതും പറയുക എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു.

മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കടുത്ത തുടങ്ങി കുടുംബം വരെയുള്ള ഏർപ്പാടുകളിൽ എത്രമാത്രം ഭാവപൂർവ്വ നേരിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം വിവരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാലത്തിന്റെ മറുകിയ നൃത്തം നമ്മുടെ കാര്യാപ്യാപാരത്തെയും വളരെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ശൃംഗാരവീരാദിമുഖ്യരസങ്ങളെ സ്ഥായിയായി വച്ചു കൊണ്ടു മറ്റു രസങ്ങളെ സഞ്ചാരികൾ അഥവാ വൃദ്ധിചാരികളാക്കി ഉപനിബന്ധനം ചെയ്തും ദീർഘങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആധുനികകവികൾക്കു അനാസ്ഥ ഉണ്ടായി. ഏതെങ്കിലും ഒരു രസത്തെ സമഗ്രമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കവികൾക്കു ക്ഷമയില്ലാതെ തീർന്നു. അതു കൊണ്ടു രസങ്ങളുടെ ഏകദേശമായ അംശങ്ങളോ കലകളോ വിശദീകരിക്കുന്ന ഖണ്ഡകൃതികൾ ഉണ്ടാക്കിയാൽ മതിയെന്നൊരു ബോധപരക്കെ ഇപ്പോൾ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. എങ്കിലും ഈ പ്രസ്ഥാനം

സംഹിതമണ്ഡലത്തിൽ ആദരണീയമാണെന്നുള്ളതിന് രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മിസ്റ്റർ ഉണ്ണിത്താന്നും ഈ രീതിൽ പക്ഷപാതിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഓരോ രസങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മുഖത്തെ പുരസ്കരിച്ചു രവിട്ടുള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. വലിയ അറകളിലും പത്തായങ്ങളിലും വിവിധങ്ങളായ ധനധാന്യാദികൾ സംഭരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ചെറിയ ഡപ്പികളിലും ചിമിഴുകളിലും ഒരു പാൽമല്ലാതെ സംഗ്രഹിക്കുന്നതിനു തരമില്ല. അതുപോലെ ഈ ഖണ്ഡകങ്ങളിലും പ്രപഞ്ചനത്തിനോ രസസങ്കരണത്തിനോ അവകാശമില്ല. ഈ വകപ്രബന്ധങ്ങൾ ഓരോ രസഗുളികകളാകുന്നു. “ബിസ്കററ്” പോലെ അവ ആസ്വാദപാത്രങ്ങളായി ഗണിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതും ആകുന്നു.

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ദേശത്തിൽ സൂത്രരഹിതമായി പലതും കാണാമെന്നുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി ഹൃദയത്തിനു അഭിമുഖമായും അപ്യവഹിതമായും രസപ്രയോഗം ഇതിൽ പ്രായേണ അംഗീകരിച്ചു കാണുന്നു. രണ്ടാമതു ആലംബവിഭാവങ്ങൾക്കായി പുരാണകഥകളേ അധികം ആശ്രയിക്കൂതെ സ്വാന്തര്യവസിലികളേ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അഥവാ പുരാണപാത്രങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെ പുരാണസാഹചര്യത്തെ വർജിച്ചു നവീനമായതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായ കൃതികളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കു ഇതു ആദരണീയമാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മിക്കവാറും ഹൃസ്വങ്ങളും അത്ഥഗ്രഹണ

ത്തിൽ അടുപ്പങ്ങളും അവക്രബന്ധങ്ങളുമായ ഈ വാക്യകൃതികൾ വിവരിച്ച് ശേഷം ഗുണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഭാഷാങ്ങൾ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടവയെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു പൂണ്ടികാണിച്ചു കൊടുക്കയും അവ മിക്കവാറും പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. “ഏകഃശബ്ദഃസമ്യക്ജാതഃ സുപ്രയുക്തഃ സ്വതേജോലോകൈകാമധുർഭവതി” എന്നാണല്ലോ മഹാജനവാക്യം. അതു കൊണ്ട് ശബ്ദങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥങ്ങളായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ഗ്രഹണവും അതനുസരിച്ചുള്ള പ്രയോഗവും കാവ്യകലയിൽ അഗ്രഗണ്യമായ തത്വമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ കൃതിയിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും ശബ്ദങ്ങൾ നിഷ്കർഷമായി ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് സന്തോഷകരമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സങ്കല്പശക്തിയും മനുഷ്യപ്രകൃതി വിജ്ഞാനവും പല ഭാഗങ്ങളിലും സ്പർശിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

മൊത്തത്തിൽ ഈ കവിയുടെ വാസനാബലം പ്രബലമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല. അസാരം കൂടി അഭ്യാസത്തിന്റെ ആദർശം കാണുന്നതു സാധ്യമായാൽ ഇങ്ങനെ മനോഹരങ്ങളായ കൃതികൾ എഴുതി മിസ്റ്റർ ഉണ്ണിത്താൻ ഭാഷാപോഷണം ചെയ്യാൻ വാഗ്ദേവത അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം, | പി. കെ. നാരായണപിള്ള.
1-7-101.

പ്രസ്താവന.

മലയാളകൊല്ലത്തിന്റെ പതിനൊന്നാംശതകം കാലജപരാശിയിൽ പതിക്കുന്നതിന് അല്പംമുമ്പ്, അതായത് ഏതാണ്ട് ഒരു പത്തുവർഷക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് കേരളത്തിൽ സാഹിത്യപരമായി വിസ്തൃതജനങ്ങളായ ഭേദഗതികളാണ് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കൃതവിദ്യാസമ്പന്നനായ നമ്മുടെ കവീശ്വരന്മാർ പോലും “നഗരാണ്ണവശൈലത്തു” പ്രമാണം അടിസ്ഥാനമാക്കി വകടൽപോലുള്ള മഹാകാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുകയും, ഭാഷാഭിമാനികളും വിമർശകകേസരികളും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്തിരുന്ന അക്കാലം ഇപ്പോഴും കൈകാട്ടി വിളിക്കത്തക്കവിധം അങ്ങോട്ടു മാറിയിട്ടേയുള്ളൂ. ആശാന്റെ “വീണപൂവും” “നളിനി”യും ഏതോ ഒരു മഹാകാവ്യശാലയുടെ ഗോപുരദ്വാരങ്ങളായിട്ടാണ് അന്നു കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. അനുലോമമായി വായിച്ചാൽ ഒരു അത്ഥവും പ്രതിലോമമായാൽ മറെറാന്നും എല്ലാത്തിനുംകൂടി പത്തിൽകൂടുതൽ അത്ഥവും ഓരോ അക്ഷരവും ഓരോ താമരയിലയിൽ നിറുത്താവുന്നതും എന്നിങ്ങനെ പദങ്ങളേക്കൊണ്ട് ഇന്ദ്രജാലകോലാഹലങ്ങൾ കാണിച്ച് കവികളോത്തുംഗപദത്തിൽ അഭിഷിക്തരാകുന്ന കവികളുടെ കൃതികൾ ജനിപ്പിച്ച സ്വാഭാ നിശ്ശേഷം മാറിയിട്ടുണ്ടെന്നതന്നെ തോന്നുന്നില്ല.

എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ആശയഗതിക്കും ആശാഗതിക്കും വീക്ഷണരീതിക്കും കാലക്രമേണയെങ്കിലും പെട്ടെന്നു സുവിശദമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടമാറ്റം കൈരളിയെ അഭിനവമായ ഒരു പന്ഥാവിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അത്മചമല്ക്കാരത്തിലും, കല്പനാവൈചിത്ര്യത്തിലും സുകുമാരപദസമ്പത്തിലും അദൃഷ്ടീയങ്ങളായ അനേകസഹസ്രാ പദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും, നിതാന്തക്ലമങ്ങൾക്കും അവിശ്വാസത്തിനും അസ്ഥിരതയ്ക്കും അധീനമായ മനുഷ്യാർത്ഥയത്തേ പ്രസന്നവും ശീതളവുമായ കല്പനാലോകത്തിലേക്കുയർത്തുന്നതിനോ, പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ കർമ്മപന്ഥാക്കളുടെ ദർശനത്തിൽ സംഭ്രാന്തമായിത്തീരുന്ന മനസ്സിനെ പരമാദർശങ്ങളുടെ സുസ്ഥിരമഹത്വദീപംജ്വലിപ്പിച്ച് നേർവഴിക്കു തിരിക്കുന്നതിനോ പര്യാപ്തങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ആപദ്യങ്ങൾ കേവലം ശുഷ്കലേഖനങ്ങളാണെന്ന് കേരളീയജനസാമാന്യത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുബോധം വളരെമുമ്പുതന്നെ ഉദിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യജനസമുദായങ്ങളുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തി അടുത്തു കണ്ടുനോക്കുന്നതിന് നമ്മുടെയുവജനങ്ങൾക്ക് അവസരംനല്കിയ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരവും, നിസ്സീമമായ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അനൗപമാമാത്മ്യത്തേപ്പറ്റി കാലം കണ്ണങ്ങളിൽ ഓതിയസൂക്ഷികളും, നിത്യശുദ്ധവും നിസ്തലവും ആയ പ്രാചീനാദർശങ്ങളുടെ ആധിപത്യത്തിന് ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവൻ ലഭിച്ച പുനഃസ്ഥാപനവും, കൃത്രിമദ്വുതിയിൽനിന്ന് നിസ്കൃതമണിയകത്തിലേക്കു തിരിയുന്ന ജനതാനേത്രങ്ങളു

ടെ സാമാജികഗതിയും ആണ് ഈ സാഹിത്യചരി
വർത്തനത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങൾ. നമ്മുടെ മ
ഹാകവികൾ മൂന്നുപേരും ഈ അഭിനവദശയുടെ ആ
ജ്ഞാകരന്മാരത്രേ. അവരെ പിന്തുടരുകയാണ് ഇപ്പഴ
ത്തെ കവിലോകം ചെയ്യുന്നതും.

ആതനമായിപുതക്കപ്പെട്ട ചിന്താഗതിയ്ക്കു ധീ
നനായി പ്രസ്തുത കാവ്യരീതിയിൽ ചീനചിത്തനായി
ത്തീർന്നുപോയ ഒരു യുവകവിയാണ് എന്റെ സ്പേഫി
തനായ ശ്രീ: വരിഷോലിൽകെ. കേശവ. ഉണ്ണിത്താൻ.
ഈ പ്രബലപ്രചോദനത്താൽ അസാധാരണപ്രപഞ്ച
ത്തിൽനിന്നു വിമോചനംതേടി അഭിനവദശതേജ
സ്സിനു ജീവിതസമസ്തവും സമർപ്പിച്ച ശ്രീമാൻ ഉണ്ണി
ത്താൻ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും കവിശപരന്മാരു
ടെ സാഹചര്യത്തിനും മുതിരുകയും ഈ തീർത്ഥയാത്ര
യുടെ ഫലമായി വാസനാബലംകൊണ്ടുമാത്രം തിള
ങ്ങിയ കവനകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിനു പൂർവ്വാധികം ഉറ
പ്പു നൽകുകയുചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശികോ
ത്തമനും കവിസ്വഭാവവും ആയ വള്ളത്തോളിന്റെ അ
ന്തേചാസം ഈ യുവകവിയുടെ വീക്ഷണപുടത്തേവി
പുലതരമാക്കുകയും കവിതാരീതിയെ പരിഷ്കരിക്കുക
യും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഇത്ര
മേൽ മഹത്തായ ഒരു കാവ്യരീതി യഥേഷ്ടം സ്വന്താഭി
ച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിദൂരഭാവമെന്ന നമു
ക്കെല്ലാം അഭിമാനജനകമാംവിധം ഉജ്വലമായിരിക്ക
മെന്നുള്ളതു നിർവിവാദമാണ്.

ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താൻ അപ്പഴപ്പോൾ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഖ
ണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒന്നുചേർത്തുപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണ്.

ണമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരുളായിരുന്നു ഞാൻ പത്രങ്ങളുടെയും പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും നിർബ്ബന്ധാപേക്ഷകൾകൊണ്ടു വശംകെട്ട് അയച്ചുകൊടുത്തതായ ഏതൽകൃതികൾ കാവ്യരസജ്ഞരുടെ കൺമുമ്പിൽനിന്ന് ക്ഷണേനമറഞ്ഞു ശാശ്വതാസ്ഥകാരത്തിൽ പതിച്ചെടുക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും, അപ്രകാരം തിരോധാനം ചെയ്യേണ്ടതായ കവിതകളല്ല എന്റെ സ്നേഹിതൻ എഴുതുന്നതെന്നുള്ളതിനാലും ആണ് ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ ആഗ്രഹത്തിനു വശംവദനായത്. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു ക്രോഡീകരണത്തിന്റെ അവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് വളഞ്ഞൊളിനോടതന്നെ ഞാൻ കഴിഞ്ഞമാസത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും അദ്ദേഹം ആ സംഭരണത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. സാഹിത്യരസജ്ഞരായ മാന്യരായവരുടെ മുമ്പിൽ ഉൽഘാടനംചെയ്യുന്ന ഈ ചിത്രശാലയുടെ ചരിത്രം ഇത്രയുമാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ ഒരു രോഭാഗത്തേയ്ക്കുകിട്ടി വേണ്ടതുപോലെയുള്ള സൂചനകൾ നൽകേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോയ സമുദായമധ്യത്തിൽ നിവസിക്കുന്നതും എന്നാൽ സമുദായഭിന്നതയ്ക്ക് അതീതവും, പ്രകൃതിയെപ്പോലെ ശാശ്വതവും ഗഹനവും പക്ഷെ സൂര്യനേപ്പോലെ സൂചിശദവും ആയ ഏതാനംഗുണവിശേഷങ്ങളേ മനോഹരവാണികളിൽ സമാധാനിപ്പിക്കുകയാണ് കവിചെയ്യുന്നത്. വായനക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനുമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിനും ഈ ഭാസുരഗുണവൈചിത്ര്യങ്ങൾ വിദൂരമായ ആകാശതലത്തിന്റെ

രോകോണുകളിലായി പ്രതക്ഷിപ്തനായുള്ള. എ
ന്നാൽ ആ തേജഃപുജയങ്ങളുടെ കാന്തിശിഖകൾ ഞ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയസ്തോമത്തെ തവോദകയും സ്തോ
യസംഗ്രഹങ്ങളിൽ ശക്തികണങ്ങളെ പ്രക്ഷേപിക്കുക
യും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണ
കളിലായ സുഖാനുഭവങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന മനോരമ
തയും താദാത്മികാനന്ദങ്ങളിൽ ശോഭിച്ചിരുന്നായ മ
നുഷ്യൻ ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യവ്യാപാരമൂലം മാത്രം സാധി
ക്കാവുന്ന ആത്മീയകാനന്ദത്തിൽനിന്ന് അകന്നുപോ
കുന്നതും, ഈ അപമാസഞ്ചരണത്തിന്റെ ഭയംകര
ഫലങ്ങളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണബോധമുള്ള ആ ക്ഷീണചിത്ത
ൻതാൻ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ദുഃസ്ഥയെക്കുറിച്ചു വിലപി
ക്കുന്നതുമാണ് “വിശ്രമിക്കട്ടേ” എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ
കാണുന്നത്. പ്രത്യംഗസുഖങ്ങളേ ലേശമെങ്കിലും കാം
ക്ഷിക്കാതെയുള്ള ഈശ്വരഭക്തി നിർവ്വിശേഷമായ അ
നുരാഗപ്രകർഷണത്തെ “പ്രേമതന്ത്രീരവം” ധ്വനിപ്പി
ക്കുന്നു. സന്ദർഭസംഘർഷണത്തിൽ ഉജ്വലിക്കുന്നവ
നിതാലെയും തേടിപരന്ത്രീസുരാജ്യത്തിലോക്രിമിയ
ൻസമരരംഗങ്ങളിലോ പോകേണ്ടതായ ആവശ്യമി
ല്ലെന്നും, വിസ്തൃത ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വക്ഷ
സ്ഥചത്തിൽ നോക്കിയാൽ മതിയെന്നും “ഒരുധീരവനി
ത” നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. “ഒറ്റച്ചിതയിൽ”
നിന്നുയരുന്ന ജപാലാമുഖിയുടെ അവനാനശിഖാഹൃൽ
ക്ഷേമങ്ങളെ അകറ്റിപ്രേമബലമായുള്ള ലോകത്തി
ൽ സുവർണ്ണദീപ്തിയെ പ്രരത്തുക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്.
ലോക വ്യവഹാരങ്ങളുടെ കടിലഗതികളിൽ റപ്പട്ട്
ഐശ്വര്യബോധത്തിന്റെ പരമാനന്ദ കളിർനിലാ

വിൽനിന്നും അകന്നുപോകുന്നതിനു മുമ്പായി മനുഷ്യൻ അല്പകാലം വിഭ്രമിക്കുന്ന ശൈശവഘട്ടം എന്ന ദിവ്യരാമത്തിലേക്കുള്ള പുനഃപ്രവേശനത്തെ “വീണ്ടുംജനിച്ചിട്ട്” എന്ന കൃതിഅർത്ഥീകരണം.

“ക്രിസ്തുദൈവന്റെ കരിശാരോഹണം” പ്രസ്തുത വിഷയത്തിനുള്ള അചിന്തമഹനീയതയുടെമറ്റൊരു സമുചിതവിതരണമെന്നതായി ഈ കാവ്യശാലയെ പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആചാരവിവിധതകളുടെ കാർഷ്യത്തെ അതിലംഘിച്ച് ചിരസ്ഥായിയായി നിൽക്കുന്ന പ്രണയവ്യാപ്തിയെപ്പറ്റി “നിത്യശുദ്ധ”യായ ഭാമിനി നമ്മേ ശോകസങ്കലിതമെങ്കിലും മധുരകോമളമായ വാക്കുകളിൽ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഒരു നിരന്തരസ്വപ്നമായിക്കലാശിക്കുന്നെങ്കിലും ആ “ഒരു അഞ്ചുമിന്നിട്ട്” നേരത്തേക്ക് പ്രണയമൂർത്തിപൊഴിക്കുന്ന ഗീതങ്ങൾ അതന്തം ഹൃദയാവർജ്ജകമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യ കല്പിതങ്ങളായ ആചാരസീമകളുടെ സങ്കലിതതപത്തിനതീതമായി നിസ്വാർത്ഥമായി വിരാജിക്കുന്ന ദൃഢപ്രേമനഭസ്സിന്റെ നിമ്നലഭാസ്സ “നിരാശാപർണ്ണാമത്തിലും”, പ്രണയപാരവശ്യത്തിന് അപ്രാപ്യമായുള്ള ത്യാഗവൈരാഗ്യം ആ “കൺമിഴിക്കാ”ത്ത ഉഗ്രയോഗിയിലും കാണാം. പ്രേമം എന്നും പ്രണയം എന്നും മറ്റും പറയുന്നത് യുവദശയിലെ ലോലമനസ്ഥിതിയാണെന്നു വിഭ്രമിക്കുന്നവർ ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താന്റെ “പ്രേമസാമ്രാജ്യ”ത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ആ ദിവ്യദീപത്തിന്റെ പ്രശാന്തമായ കാന്തിയുടെ ദർശനത്താൽ അനുഗ്രഹീതരായിത്തീരുന്നതാണ്. വീരപുരുഷാരാധനകൊണ്ടു ഹൃദയതോ

ഷണം നിവഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യുവകവിയും ഗുരുജനങ്ങളോടു തോന്നുന്ന അനിർ്യാപ്യമായ ഭക്ത്യാഭരങ്ങൾ രണ്ടു ഖണ്ഡകൃതികളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. സുന്ദരി രാഗദത്തെ അനേപഷിക്കുന്ന വിരക്തനേ മത്ത്യലോകത്തോടുബന്ധിക്കുന്ന അനുരാഗപാശത്തിന്റെ ബലക്കരവു് “കരയ്ക്കുടക്കാം” എന്ന കൃതിയിൽ അനുഭവവിഷയമാകുന്നു. മനുഷ്യ സാഹോദര്യത്തെക്കൂറുമായി നശിപ്പിക്കുന്ന ജാതിയുടെ നരകീയതപത്തേപ്പറ്റികവി അവിസ്മരണീയമായവിധം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. വഞ്ചിരാജ്യത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലസ്ഥിതിക്കു സർപ്പനിദാനമായ ആ രാജർഷിയേപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണയോടും നമ്മുടെ ആശാകോരകമായ ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ പൊന്നുതിരുമേനിയും സർവ്വമംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥം അവസാനിക്കുന്നു. പ്രണയത്തിന്റെ ഭാവഭേദങ്ങളേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ചിത്രപടങ്ങളാണു് ഈ കാവ്യശാലയിൽക്കാണുന്നവ ഭൂരിപക്ഷവും എന്നിരുന്നാലും സംസ്കൃതചിത്തനായ ഈ യുവാവു് ആ വിശിഷ്ടഗുണത്തേ മഹനീയതരമായ ശാശ്വതാനന്ദപ്രതിഷ്ഠയാൽ വിരാജമാനമായ ഗർഭഗൃഹത്തിലേക്കുള്ള ഒരു മാഗ്ഗമായി മാത്രമേ കരുതിയിട്ടുള്ളു. ആമുഷ്മികങ്ങളായപ്രചോദനങ്ങൾ പ്രബലങ്ങളാകുമ്പോൾ ഈ താല്ക്കാലിക ബന്ധത്തേ അവഗണിക്കുന്നതിനു് ഇദ്ദേഹം ഒരുമ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, യഥാർത്ഥ പ്രണയവും ആമുഷ്മികപ്രശാന്തതയും തമ്മിൽ അഭിന്നമായ ബന്ധമാണുള്ളതെന്നു സ്റ്റരിക്കാതെയുംഇരിക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും കായികങ്ങളായ സുഖാനുഭവങ്ങൾ വല്ലചിന്തയേയും അർഹിക്കുന്നതായിപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയിട്ടില്ല.

ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താൻ ദാസ്യം വഹിക്കുന്ന കോമളപദാവലി എന്നിൽ അതിയായ വിസ്തൃതപേരും. ഒന്നരണ്ടെണ്ണമെങ്കിലും പ്രത്യേകമായെടുത്തുപറയണമെന്നവിചാരിച്ച് പെൻസിലും കയ്യിൽവെച്ചു വായിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടു പണ്ട് വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻനായനാർഅവർകൾ “മയൂരസന്ദേശ”ത്തിന്റെ കഥ പറഞ്ഞുകൂട്ടത്തിൽ, ഒരുവരിയും വരയ്ക്കാതെ തള്ളുവാൻ ശോന്നിയില്ല. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ മനോഹാരിതനിരാക്ഷേപമായവിധം ഉദാഹരിക്കുന്ന പുരുക്കും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു തന്നെയാണു് ഇപ്പോൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതായ “സാഹിത്യമുകുരം”. അലങ്കാരപ്രയോഗം എന്ന ഒരു സാംകേതികസംജ്ഞ ഉപയോഗിക്കുവാൻകൂടാമെങ്കിൽ തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ അകൃത്രിമവും നിഷ്പ്രയാസവും ആർഭാടരഹിതവും ആയി ആണു് സുകുമാരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾഅങ്ങിങ്ങു ട്രാപ്പി ഗോചരങ്ങളാകുന്നതു്. ചിത്രകലയുടെയും കാവ്യകലയുടെയും അക്കരകണ്ടിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളിൽ മാത്രം ദൃശ്യമാകുന്ന മറെറാരുന്നൻഘ വൈശിഷ്ട്യം ഏറെത്തളിയാതെ, എന്നാൽ ആശാജനകമായ വിധത്തിൽ ‘ഉണ്ണിത്താൻ കൃതികളിൽ’ കാണുന്നുണ്ടു്. വായനക്കാരനു കാണാവുന്നതും കേൾക്കാവുന്നതും ഓർക്കാവുന്നതും ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും എല്ലാം ഒന്നു വേണ്ടിയിട്ടുള്ള പത്തായി വണ്ണിച്ചു വണ്ണിച്ച് വഷളാക്കുന്ന മട്ടു് ഈ കാവ്യതല്പരങ്ങളെ തീണ്ടിയിട്ടില്ല. ഒരു വര, ചെറിയ ഒരു വണ്ണവ്യത്യാസം, മങ്ങിയ ഒരു നിറം, ഒരു മായാവിപാതം, എന്നിങ്ങനെ വിഭാവനാശക്തിയിൽ അഭിപ്രീയന്മാരായ

വായനക്കാർക്കും ഭീഷ്മ ചിന്താമധുരങ്ങളായകാവ്യ ചിത്രങ്ങളാണു് എന്റെ സ്നേഹിതൻ വരഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

എന്റെ ഈ പ്രസ്താവന ഇപ്പോൾ തന്നെ കുറെ ഭീഷ്മമായിപ്പോയെന്നു് ഏനിക്കറിയാം. പ്രഭുക്കുടുംബജാതനെന്നെങ്കിലും വിനയസമ്പൂർണ്ണനും, അനാഥം ബരനും, സമസ്തപ്പിരികളിൽ കാര്യബുദ്ധപരവശനും ആയ ഈ സ്നേഹിതനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന കാവ്യകലാനിഷ്ഠത്തിയും അദ്ദേഹം ജീവിതലക്ഷ്യമായിക്കരുതിയിരിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടാഭർശവും, സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കായി സ്വജീവിതം അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മഹാമനസ്സതയും, ഭാവിയുടെ ഗഹനാർഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സജ്ജീകൃതമായിരിക്കുന്ന ദിവ്യസമ്പത്തും എല്ലാംകൂടി അനുസ്മരിച്ചപ്പോൾ ഇപ്രകാരം പ്രലപനം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ പ്രേരിതനായിപ്പോയെന്നു സമാധാനം പറയുവാനുള്ളു. ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താൻ കവിതകൾ എഴുതിതുടങ്ങിയകാലം മുതൽ അദ്ദേഹത്തിനു സംസിലമായി തീർന്നിട്ടുള്ള ജനസമ്മതിയെ എന്റെ ഈ പ്രസ്താവന രേഖാമാത്രമായെങ്കിലും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നെന്നു ഏനിക്കു ഐക്യം വിചാരമില്ല. മഹാകവികളായ ഗുരുജനങ്ങളുടെ വാത്സല്യപ്രകർഷവും ഭാഷാഭിമാനികളുടെ നിരന്തരപ്രോത്സാഹനവും ഈ യുവകവിയുടെ ഈശ്വരഭക്തമായ കവനകലാചാതുരിയെ പ്രവൃദ്ധമാക്കുമാറാകട്ടെ.

കൊല്ലം
ഇടവം ൧൨ } ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള.

സാഹിത്യമുദാരം

വിഷയാനുക്രമണിക

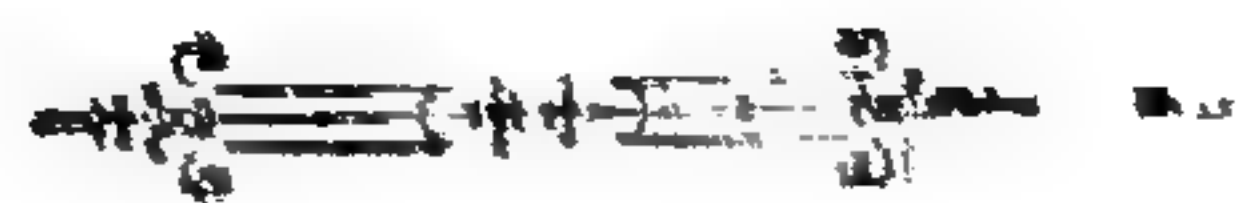
1	'വിശ്രമിക്കട്ടെ'	(കേക) കവനകൗമുദി
2	'പ്രേമതന്ത്രീരവം'	(ഗാഥ) ഭാഷാപോഷിണി
3	ധീരവനിത	(പദ്യം) മഹിമ
4	'കറച്ചിതയിൽ'	(കേക) മഹിമ
5	'വീണ്ടുംജനിച്ചിപ്പിക്ക്'	(ഗാഥ) കവനകൗമുദി
6	'ക്രിസ്തുദവാൻറെ കരിശാരോഹണം'	(പദ്യം) ഭാഷാപോഷിണി
7	'നിത്യശുദ്ധ'	(കേക) കവനകൗമുദി
8	ഒരുമിന്നിട്ട്	(ഗാഥ) ടി
9	നിരാശാപരിണാമം	(പദ്യം) വിദ്യാഭിവാധിനി
10	'കൺമിഴിച്ചല്ല'	(കേക) കൈരളി
11	'പ്രേമമെ, നീതാൻജയിപ്പുതാക!	(ഗാഥ) കവനകൗമുദി
12	വീരവ്രതം	(പദ്യം) ടി
13	'തുലികജയിക്കട്ടെ'	(കേക) ടി
14	'ആദ്യത്തെക്കാഴ്ച'	(ഗാഥ) ഭാഷാപോഷിണി
15	കാമുകവഞ്ചിതയായ യുവതിയോട്	(പദ്യം) ഭാഷാചന്ദ്രിക
16	'ചാരിത്രംവിരരില്ലവര'	(കേക) ഭാഷാവിചാസം
17	'ജന്മരക്ഷിനികത്തട്ടെ'	(അന്നനട) മഹിമ
18	'താഴ്ത്തുകമമഭാരം'	(കേക) സമഭാവിനി
19	ഹതാശന്റെപ്രാർത്ഥന	(ഗാഥ) ഭാഷാചന്ദ്രിക
20	ഒരുപ്രഭാതം	(പദ്യം) ഭാഷാപോഷിണി
21	'ഏന്റെഅപേക്ഷ'	(കേക) മഹിമ
22	'കരയ്ക്കുകാരം'	(ഗാഥ) ടി
23	ജാതി	(കേക) കവനകൈൗമുദി
24	മുഖംതിരുന്നാരംഗമം	(പദ്യം) പത്രങ്ങൾ
25	അത്യഹിതം	(കേക) കൈരളി
26	ചിത്തിരതിരുന്നാരംഗമം	(പാഠ) പത്രങ്ങൾ

പ്രിയസ്ത

സാഹിത്യമഹിമ.

വിശ്രമിക്കട്ടെ.

(കേക)

എന്തിനായ് വിളിക്കുന്നു പിന്നെയുമെന്നേനീ, യാ-
സന്താപപ്പട്ടകഴിതന്നിൽനിന്നിപ്പോഴല്ലോ
വല്ലമട്ടിലുണാനിക്കരയ്ക്കു ചെത്തിച്ചേന്നു;
വല്ലായ്ക്കുപോക്കീടുവാണാശ്വസിക്കട്ടെമേലാൽ!
വീണ്ടുപുനിലാവൊളിപ്പുഞ്ചിരിപാരംതുകി-
ക്കൊണ്ടുകൺകുളുപ്പിക്കാൻതന്നെയോചിന്തിക്കുന്നു?
മോഹനവസ്തുക്കളിലോരോന്നുപൊക്കിക്കൊട്ടി
മോഹിപ്പിച്ചുവിടേക്കുവീണ്ടുമാകർഷിപ്പാനോ
ആഹ്ലാസ, മഹാമായേ, വിശ്രമമില്ലാത്തനി-
ന്നാരംഭം; മതിമതിസാധുക്കളോടേതേവം?
ചന്ദ്രികാമന്ദസ്തീരസുന്ദരംതവമുഖം -
മിന്നിനാമൃതിയുടെഘോരവക്രഗുത്തക്കൊളം
ഭീകരമായിട്ടെന്റനേത്രത്തിൽനിഴലിപ്പു
ഛായകൾ, മത്രകണ്ടുനീയെന്നെത്തപിപ്പിച്ചു!

സ്വാതന്ത്ര്യ സങ്കേതമെന്നോധനംകൊണ്ടാടുന്ന
 സാമ്രാജ്യത്തിൽ - അതേശാസ്തിതൻനികേതത്തിൽ -
 സർവ്വമംഗളകരമായുള്ളൊരുജ്ഞാനത്തിൽ -
 ശാശ്വതസുഖാസ്വാദിപ്പിച്ചു സന്ധ്യയിൽ - ചെമ്മേ
 സത്യഗ്രഹികൾതമ്മെക്കൊണ്ടുവന്നാക്കീടുന്ന
 മുതുമുഖംഭയപ്പെടുന്നോർക്കി ലെത്തവകാരം?
 മുതുമുഖംകൈപിട്ടീച്ചിട്ടെങ്കിലുംവല്ലമട്ട് -
 മുമ്പലത്തെത്തിച്ചേരാണൊക്കകിൽഭക്തമല്ലേ?
 സുന്ദരി, ഭവതിയോ വല്ലാതെവരികയി -
 ചെന്നെങ്കിൽതരക്കഴിഞ്ഞാലേയ്ക്കുനീടുന്നു.
 കഷ്ടമീയിന്ദ്രജാലവിളക്കുകൾക്കിടയിൽകൂടി
 കണ്മയക്കീടുന്നനീ ഒന്നു ചെന്നിരിക്കയോ.
 മാതാവേ, പാപിപാപി! ഭയ്യായാമിരാളാരോ
 മാത്രയ്ക്കുമാത്രമേ എന്നോടൊരിക്കലുമുണ്ടാകുന്നു!
 ആവതല്ലെന്നു ചെന്നോര മനോബലരക്ഷ
 കേവലമൊരുപൊണ്ണ കാട്ടുന്ന കണ്കെട്ടിനാൽ!
 ഭീരുവോ പശുപനായ് ചിരനാണാനിത്തപ്പിൾ?
 പോരുമേ തവ വിദ്യ, വീണ്ടുമിങ്ങൊട്ടുണ്ടാ
 എന്നൊരുമാതാവിന്റെപാവനസ്തനങ്ങളിൽ
 നിന്നുമുരുന്നദിവ്യവൈരാഗ്യ സുധാരസം
 ആവോളംകണ്ണൊന്താൻ മൊഴിസഞ്ചാരത്താ -
 ലാവിർഭൂതമാംവാട്ടത്തിൽ "വിശ്രമിക്കട്ടെ!"

വേണമലിവെങ്കലിത്തിരി, നീജഗൽ—
പ്രാണനെന്നല്ലയോ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പൂ!

കാഞ്ഞനക്കാണാതെകേൾക്കേണത്രനാൾ
താനതയായ് ജീവിച്ചിരുന്നീടുത്താൻ!

എൻകരൾത്തട്ടികൽ നിന്നെടുത്താദരാൽ
നിൻകയ്യിലേകുമീനിശ്ചാസത്തെ

സൈപരംവഹിച്ചെൻറ ജീവിതസർവ്വപ—
സാരത്തിൻ ചാരത്തെപ്പിടാമോ?

അല്ലായ് കിലാശ്ചാസമുണ്ടാവാനിക്കാല—
മില്ലല്ലോ കാത്തുനമറയ്ക്കുവേ!

കഷ്ടമേ കഷ്ടമിച്ചൊന്നതുകേൾക്കാത്ത
മട്ടിൽനീപോകുന്നതെന്തെന്തയ്യോ!

പുഷ്പശോഭങ്ങളാം പൂക്കളിലുള്ളതേ—
നൊട്ടേറെമെയ്യിൽതളിച്ചുകൊണ്ടും,

മേളിച്ചുടംഗാളിതൻറ നിനാദമാം
മൂളിപ്പാട്ടിമ്പത്തിൽപ്പാടിക്കൊണ്ടും,

വല്ലീസമൃദ്ധത്തിൻപേലവപല്ലവ—
തല്ലജംമെല്ലെത്തലോടിക്കൊണ്ടും,

അല്ലിത്താൻസായകപീഡവിയോഗികൾ—
കൈല്ലാക്കുംചേർന്നുവാനിരിക്കൊണ്ടും,

പോകുന്നോരങ്ങുണ്ടോപാവമാമെന്നുടെ
ശോകത്തെപ്പാർത്തുകമ്പകൊൾവൂ!

ഗൗരവപൂരിയൊമിന്നദിതന്നുടെ
തീരസ്ഥലത്തിലെപ്പൂവല്ലികൾ

പല്ലപപാണികൾകൊണ്ടെന്നെച്ചാരവേ
ചെല്ലുവാൻമാടിവിളിക്കയാണോ?

വെൺനരയാകിയപുഞ്ചിരിയിട്ടുകൊ-
ണ്ടണ്ണുവജായയാണിമീനഗേ, നീ
പൊന്തിയപാറമേൽതെല്ലുന്നവെള്ളത്തിൻ-
ചന്തമിയെന്നൊരുശബ്ദത്താലേ

“എൻ തൊഴീ ഭൂഖിക്കാ”യെന്നുപറഞ്ഞെന്ന
മന്ത! സമാശ്വസ്തയാകുകയോ?

നിമ്നലഭാവവും നല്ല ഗാംഭീര്യവും
നിന്മനസ്സിനുണ്ടുനിസ്തുലമായ്

അമ്മേ, നിൻമാറത്തുതള്ളിക്കളിക്കുന്നി-
തുമേഷം പുണ്ട തിരക്കിടാങ്ങാം!

കൂലഭൂമത്തിങ്കൽ നിന്നൊരു “കച്ചില”
പോലെ വിധോഭോഗാഷ്ടമശ്ശുഷ്കയാംഞാൻ

നിൻകലേവീണകിടനാകൊള്ളട്ടെയോ
വൻകടൽപുകവാൻപോകുമന്ത്രേ!

തപൽപരിണേതാവിൻ പാർശ്വസ്ഥലത്തല്ലോ
മൽപ്രിയൻവാഴ്വതു വിദ്യാത്ഥിയായ്

നിൻകനിവുണ്ടെങ്കിലാവാണീഭക്തന്റെ
ചെങ്കഴൽത്താൻചെന്നുചുംബിക്കട്ടേ!!

* * * * *

၁၁. ငါ့အတွက်

ഭാരതപാതയിൽ, യാത്രയെക്കൊണ്ടിപ്പോ
 നിന്നിടത്തേക്കേറ്റിടർ
 ചോരകളെക്കുറിച്ചുള്ള പതകരനായി
 കൂട്ടംകൂടിക്കൊണ്ടിപ്പോ
 യാത്രയെക്കൊണ്ടിപ്പോ, യാത്രയെക്കൊണ്ടിപ്പോ
 കേൾക്കുന്നില്ലേക്കൊണ്ടിപ്പോ
 ഞ്ഞാൻകൊണ്ടിപ്പോ, ഞ്ഞാൻകൊണ്ടിപ്പോ
 മാർഗ്ഗം! വിശ്വകർമ്മിയായ്
 ഭാരതപാതയെക്കൊണ്ടിപ്പോ, ഭാരതപാതയെക്കൊണ്ടിപ്പോ
 മട്ടിൽകൂട്ടംകൂടിക്കൊണ്ടിപ്പോ
 ലോകംകൊണ്ടിപ്പോ, ലോകംകൊണ്ടിപ്പോ
 ലോകംകൊണ്ടിപ്പോ, ലോകംകൊണ്ടിപ്പോ
 കൂട്ടത്തിൽ, കൂട്ടത്തിൽ
 ശോകംകൊണ്ടിപ്പോ, ശോകംകൊണ്ടിപ്പോ
 കൂട്ടത്തിൽ, കൂട്ടത്തിൽ

വാണിജ്യകർമ്മനിർമ്മാണശാസ്ത്രജ്ഞനായ
 തയ്യമുഴക്കിസ്സമാ-
 ധാനിയ്യത്തെത്തിൽകൂലാണമിടവി
 ട്താണിങ്ങിളക്കിടവെ
 പോയ്, നിസ്തുലവിലാസിയായവനാ
 മോലാന്തരത്തിങ്കലായ്;
 ഹാ! നിശ്ശബ്ദയംജഗത്തുമുഴുവൻ,
 മോലാശാസകാരാവൃതം!

താ ചിതുകുട്ടികണക്കാരാമുതിജവാൽ
 പായുന്നതുണ്ടല്ലോ
 യാവിൽക്കൂടിവലത്തുകയ്യിലുയർത്തു
 കൈയെടുത്തുവെക്കുന്നോ?
 ഭൂമിയിൽക്കൂടിത്താളിടത്തുവിധമുൾ
 ബീജീയാദിപുൽപോക്കുൾ
 കൈവിട്ടുടിക്കയാളിപ്പിടിച്ചുണയയ്ക്ക
 പ്പോരാളിയോ? കഷ്ടമേ!

അല്ല, പ്പിപ്പുരുഷൻ സ്വനാട്ടിനവരാൻ
 പോകും വിപത്തോതുവാ-
 നല്ലംഹിപ്പിതുരാജകീയഭവന
 പ്രാണോഽഭ്യർത്ഥന
 ഇല്ലല്ലാമതിയിൽഭയംപ്രബലം
 മാരാജപുത്രാണവയ-
 ക്കൂട്ടത്തിൽ; തുണമാണശിഷ്ടകലാര
 തതൻജീവിതമകൃടിയേ!

“മേലുമാക്കുരചൻപെരുപടയുമായ്
 പ്രാകാരപാർശ്വപവരെ
 സ്വപ്നദംകയറിക്കഴിഞ്ഞു; ഹതനായ്
 ഹാമന്ത!മൽതന്മുരാൻ!
 തുല്ലപ്രാണികൾത്തെങ്ങു, അപർമത-
 ബീഭ്രാത്തിൻമദത്തുള്ളവാൽ
 മേലുമാക്കുപുകഴ്ന്നഹൈന്ദവകലാ
 പാടേമുടിക്കുന്നിതാ”

വാക്കേവംഭടനോതി തൽക്ഷണമിരുൾ
 ഗർഭത്തിലേ ക്രൂഴിയേ
 കാക്കേണ്ടുപ്രിയനാശുതളിയതറി—
 ഞെന്താട്ടൊന്നുഞെട്ടീടിലും
 വായ്ക്കേണ്ടുവൃഥതാഴ്ന്നിരാജ്ഞിസഹസ്രം
 തൻക്ഷത്രവീര്യത്തിനാ—
 ലുക്കേറുന്ന മുഹമ്മദപ്പടയുമായ്
 പോരാടുവാൻ സജ്ജയായ്.

കയ്ക്കുഞ്ഞിൻഭര, മാളിതൻപ്രണയന—
 സ്തത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു, തേ—
 നൊക്കുംവാണിയിലോതിസപാലി; “യവനേ
 രക്ഷിക്ക നീ”താനിനി
 നൊക്കുംപോളഴലെന്നിനാണുവിധിയു—
 ളെന്നാലിനിക്കുണ്ടിടാ—
 നൊക്കുംതങ്ങളിൽ; എൻറകൃത്യമിതു നീ
 യല്ലാതെയാർചെയ്യുവാൻ?

ജീവിക്കാൻകൊതിയില്ലമേ രമണനേ
 കൂടാത്തലോകത്തി,ലീ—
 രാവിന്നില്ലവിരാമമെന്നുവരുമോ
 ഭസ്പാനയന്നീടിലും?
 ‘ദേവിക്കുംമുതിവന്നുകൂടകിൽ’ നിന—
 കെന്തൊന്നൊരാളെത്തിവൻ
 ജീവിച്ചാൽമതി ശത്രുവംശമഖിലംചുട്ടഴി
 കൈക്കൊള്ളുവാൻ.

നിന്ദ്യം, ജീവനിഖാശപൂണ്ടുവെരുത്തേ
 ജീവമൊപ്രായമാ-
 യനപ്രവാചകചേങ്ങിവാഴ്വതു്; നമു-
 ക്കണ്ടൊക്കെയോഹോ! ഭയം.
 ജന്മത്തട്ടിലിറങ്ങിയാമെന്നാമർ
 പോരാടുമോനായവൻ
 ധന്യൻ; രാജസുതാനായപ്പുകളിൽ നാം
 നേയ്യുവതോപാഴ്ക്കിതി?

സൈപരം 'പത്മിനി' നായകചൂതമന-
 സ്സാപേന നിർജ്ജീവരായ്
 സംരംഭമതിയാക്കിവാണഭടരേ
 ചേർത്താപ്രഭാതമുതൽ
 ആരംഭിച്ചി 'തലാവുദി' നൊടുശിരിൻ
 തള്ളിച്ചുമുലംമഹാ-
 ഘോരം യുദ്ധം, മഹോ; മൃഗേന്ദ്രനെയതി
 ത്തിടുന്നുപെൺമാനിതാ!

* * * * *

വൈരപൂണ്ടുചിറ്റിങ്ങിരാള, വിനയനെ
 പിന്നെപ്പലേവട്ടവും;
 പാരംവീറെടുച്ചുശത്രുക്കലമാ
 ശ്രീപത്മിനീപുത്രനും;
 ശൂൺഹാ, ജയസിംഹഭൂമിപനെയ്-
 ത്താനെന്തെലക്ഷോ, ലത്തേ
 നേരംതൊട്ടുകരഞ്ഞി തസ്ഥലിയിലേ
 വഴ്ത്തിയോലാരാഹവം!

എന്തിന്നീരണഭൂവി, ലാടലുപേ—
 ക്ഷിച്ചു, സുതത്തയ്ക്കിനെ—
 പ്പിന്തിക്കൊതടരാടിമുന്ന്; മവർതൻ—
 ശ്രീപത്മിനീദേവിതൻ—
 കാന്തിത്താഴ്ച്ചപൊത്തസൽപ്രതിമ; ഹാ!
 താഴ്ന്നശരസ്സേ, പരം
 ചൊന്തിച്ചുവിധിധർമ്മശീഷ്; മവിടം
 ശാന്തിയ്ക്കുരങ്ങിനമേ!

ഒറ്റച്ചിത്രയിൽ

(കേക)

ഉജ്വലതേജസ്സാകെനശിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും
 ഉണ്ടായരാഗത്തിന്റെതളിച്ചമുലംഭാസപാൻ
 നിമ്ബലസാരാമദ്ധ്യനിസ്സുലംവിളങ്ങുന്ന
 പത്മിനീദളങ്ങളിൽചെങ്കുതിരർപ്പിക്കുന്നു!
 അപ്പൊഴേയ്ക്കു നരീക്ഷമിളകിമറിയുമാ—
 റദപിജശ്രേണി, കൂട്ടംകൂട്ടമായ് പറന്നെത്തി
 വിലക്കീപലവുരയ്ക്കുതിവാചകങ്ങളാൽ;
 ഫലമെന്ത, വർഹന്ത! പാന്തിരിഞ്ഞതേയുള്ള.
 അന്തിച്ചെങ്കുതിരിനാൽകനകംചൊഴിക്കുന്നു—
 ളെന്തിനോ ചരമാക്കുൻപത്മിനിയുടെമെയ്യിൽ!
 തെല്ലിടകൂടിത്തങ്കത്താരിലസ്സുഭഗശ്രീ—
 യല്ലസിപ്പതുനോക്കിക്കാണുവാൻകഴിയാതെ

ഭർത്തൃപദങ്ങളെല്ലാലവളെത്തലോടിതൊക്കെ—
 ഞങ്ങളിടയ്ക്കു തിരികെത്തന്നു നായനാർപ്പനം!
 ലോകൈകമണിഭീപമണയുന്നതുംനോക്കി
 ജ്ഞാനമാണ്യോക്താവിലാഭമിനിചെയ്തപ്പോൾ
 പ്രേമംകൈകൾയിടുന്നതാണുപോയ് ലോകാപിനോ
 ക്രവുവാൻഭാവിച്ചില്ലപക്ഷികളൊന്നുംതന്നെ!
 ഇരുട്ടിൽവെളിച്ചംപോലുംകുസൃതിയിട്ടുണ്ടു—
 തന്നെയാൻഭാവിച്ചില്ല, ജോലിയുണ്ടുവെളിച്ചം!

മയങ്ങിപ്പോകുംകൂടാൽനിദ്രാതൽതലോടുകേ;—
 നായനാർപ്പനത്തിങ്കൽമങ്ങിയനക്ഷത്രങ്ങൾ;
 കൂരിരുൾക്കൂത്താട്ടത്തിൽനിശ്ചേഷ്ടഭാവംകൈകൊ—
 ഞ്ഞാവിൽപ്രകൃതിയുമാഹന്തപ്രശാന്തയായ്!
 അന്നുതന്നെമരുവീട്ടിന്നമ്മരതെരിയുന്ന
 മണ്ണെണ്ണവിളക്കിന്റെമങ്ങിയവെളിച്ചത്തിൽ
 ഒരുത്തിതൻതോളിലേക്കുകൈനമുറയായി—
 ചിത്രത്തിക്കഞ്ഞികോരിക്കാട്ടക്കാൻശ്രമിക്കുന്നു
 ആവിവള, അറാഗിയെവേണ്ടപോൽസരക്ഷിച്ചു
 പോരുവാൻകടപ്പെട്ടയമപത്തിയരംതന്നെ.
 മാനുഷരോഗത്തിന്റെകുക്കുശദാശ്വയുക്തളിൽ
 കേറിപ്പോയ്പ്പിടയ്ക്കുയാണാഗ്ഗൃഹേശ്വരനപ്പോൾ
 ഇല്ലവരക്കേതുപരി,—പ്പെങ്കിലെന്തറിയാംതൻ
 വല്ലഭനൈകപ്രാപ്തകരപങ്കിട്ടീടാൻ!
 തീരെയെന്നെന്നിദ്രയിവരെവെറുക്കുവാൻ
 കാരണം, അകാലത്തിൽഗുണതപരന്നിട്ടും?

കോമളമുണൊളമാംതൻബാഹുയുഗളം കൊ-
ണ്ടാമാനുഷ്യനെത്താങ്ങിയിരിക്കുമെല്ലെടെ
നേത്രത്തിൽനിന്നുംപെട്ടെന്നറിയാതെന്നോരണ്ടോ
മൗകതികകണ്ഠംഹന്ത!താഴോട്ടുപതിക്കുന്നു.

എന്തിവരുകുകയോ? അല്ലെങ്കിലെന്താശ്ചര്യം
വെത്തുനീറുകിലേതുളളിക്കഷ്ടസ്ഥിതികളൊൽ?

വായിലേക്കൊഴിച്ചോരാമരുണകഞ്ഞിപാതി
വാന്നിതുകഴുത്തിലേവ്രണത്തിൽകൂടിപ്പോര!

ആരുമെന്നോരോനോക്ക, ഘോരരോഗഭർത്താ
ലോരയംകുടിച്ചിങ്ങുതുപ്പിയിട്ടൊരായുടൽ!

ചളിഞ്ഞതൊലികൊണ്ടുമുടീട്ടുണ്ടെന്നാൽ കൂടി
വെളിക്കകാണാമാക്കുംവെച്ചുറെയസ്ഥികൂടം

ഒട്ടിയകവിൾത്തട്ടുംകഴിഞ്ഞകണ്ണുംരോഗി
പെട്ടപാടുകൾക്കുള്ളൊരാഴ്ത്തക്കാണിക്കുന്നു!

നിസ്സുഖസ്തേഹത്തിൻറെണ്ടിളംകരങ്ങളോ
യസ്ഥികൂടത്തെത്താങ്ങാൻനീളുന്നുണ്ടക്കാവത്തും!

ദമ്പതിമാരെക്കാണമാൻവസന്തംരണ്ടാംവട്ടം

സമ്പ്രാപ്തനായപ്പോഴേക്കിങ്ങനെമാറീരംഗം

വീട്ടുകാർവിളിച്ചിട്ടുംപോയിടാതത്രേയമ്-
നിഷ്ഠയാലവരതൻറെനാഥനെസ്സരക്ഷിപ്പ!

പോടിനാൽവീഴാനായമരത്തിലിളംവളളി
പടർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചശേഷമോവിചാരിപ്പ

കേടില്ലാതതിൽനിന്നുംവേർപെടുത്തുവാൻ;തര-
ക്കേടിതാരാളമത്രുകായ്മായ്കരുതുന്നു.

എന്തിന്തല്ലീലവതി; യുവാനാമെയ്യപ്പോഴും
അഥാ, കസ്തൂരിശ്രദ്ധേട്ടാ, ധർമ്മമേജയിപ്പുനീ!

എന്തവരമെന്തെല്ലാമുണ്ടു, കണ്ണുനീർപൊഴിക്കാതെ
മറന്ന ദൈവവുമകേട്ടില്ലവരതന്നാശ്രമനം

സന്നതാശിയാരൂപിണക്കുറഞ്ഞനൈതരാങ്ങി മനം
മനമായ് കിടക്കയിൽ കിടത്തിയ മാസുഖം

കെട്ടഴിഞ്ഞിഴഞ്ഞ പാർക്കത്തൽതന്നിടംകുറുപ്പാ-
ലൊട്ടൊരുക്കിയീട്ടൊരുനൈടുവീർപ്പയയ്ക്കുവേ,

അസ്സപ്താക്ഷരതന്റെറകാത്തന്റെറദീനാലാപം
അപ്പൊളിങ്ങനെകേട്ടാളസ്സതിസഗൽഗദം:--

“മതി, മൽപ്രാണേശ്വരി, നിന്നടെകഷ്ടങ്ങളോ--
ത്തതിരറുരുക്കുന്നുണ്ടുറക്കരുണെന്നിയ്ക്കയ്യോ!

ഞാനതിനൊരുവഴികണ്ടിട്ടുണ്ടതു കൊണ്ടു
എന്നമെൻപ്രിയയുടെനരകംനശിപ്പിക്കാം

എന്തു ചെയ്യട്ടേ ഞാനീമരുന്നു കഴിച്ചുള്ള
സംതൃപ്തിമതിയായി; നീയുറങ്ങുകപോയി

എത്രനാൾകൊണ്ടോരോരോമരുന്നു കഴിക്കലാ -
ലത്യന്തംവലയുന്നുഞാ; നതോടൊപ്പം നീയും,
പാപിയാമെന്നോടുള്ള ചേർച്ചയാലയ്യോകഷ്ടം
പാഴായിതല്ലോ! നിന്റെ യൗവനംപരിശുദ്ധ!

ഓമനേ കരയായ്, നിന്നിളംകളേബര-
മീമട്ടിൽവാടിവാടിക്കാണമതാണസംഹൃതമേ

രാപ്പകലുണ്ണം, കഷ്ടമുറക്കുപോലും വിട്ടു
മൽപരിചയ്ക്കാബലദീക്ഷയായ് വാഴ്വു ഹാ!നീ,

കേവലംഭവതിതൻസലംമമ്പ്രതംതന്നെ
ഭാവുകമലർതുകും ജീവിതപഥത്തിങ്കൽ!

‘നൊമ്പലം’ സഹിജനീ, പ്ലായതുതാങ്ങാനേതു
മെൻപ്രിയെ, കരുത്തിന്നില്ലത്രത്താൻവശം കെട്ടു
ഇന്നുതാനിപ്പാഴ് കൂട്ടവെടിഞ്ഞുപറക്കുവാൻ
നിന്നഴൽതടയായ് നമ്മൾക്കുവീണ്ടുമേമാരാം”

അപ്പോഴേക്കാശാഗിക്കുകപത്തിൻതടസ്സത്തോ-
ടൊപ്പമുണ്ടായി തതാണ്ടവിറയൽ; ശബ്ദംനിന്നു,

ധാരധാരയായ് വാൻകണ്ണനീരവരം കര-
താരിനാചൊരുവിധംതുടയ്ക്കാൻമുമ്പിച്ചിട്ടും

എല്ലുന്തിവിളറിയത്തോടിൻഗാത്രംപാടെ
നല്ലുപോൽകുളുപ്പിക്കാതിരുന്നില്ലെന്നുവേണ്ട!

രോഗിതൻജീവസ്സുററുകൈകളുറ്റുതീയുടെ
യാകലനേത്രോപാന്തംതടവാൻനീണ്ടുമന്ദം

അപ്പോഴേക്കുവരതൻറ കാന്തൻറസംസാരത്തിൻ
താൽപര്യമറിഞ്ഞതുമുലമായിരുന്നിടാം

കൊടുംകാററടിയേററവേരറമരംപോലെ
നടുങ്ങിത്താഴത്തേക്കുവീണുപേയ്കുഴും! കുഴും!

രണ്ടാളുപിടയ്ക്കുന്നണ്ടന്യയാത്രയ്ക്കൊന്നിച്ചു
വേണ്ടുപോലൊരുങ്ങുന്നസംരംഭമാവാംകാണുമു!

* * * * *

കുടിച്ചുവിഷംമേഘം; അലർച്ചകേൾക്കാമെങ്ങും
അടച്ചുപിടിച്ചുക്കുടിനക്ഷത്രനയനങ്ങൾ!

കണ്ണനീർവെഴിച്ചുപോയല്ലുസന്താപത്താൽ
വിണ്ണവർ കൂടി; മൃഗധാരതനശ്ശരണം!

ശാന്തയാംപ്രകൃതിതൻഭാവഭേദത്തെക്കണ്ടു
സന്തപിച്ചപ്പുകണ്ണാവിട്ടിൽ മണിദീപം!

* * * * *

അല്ലകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായ് നിന്നപുകഴ്ത്തുന്ന—
താഴടൈണ;മൊറച്ചിതയിലവരതാ!
ഒഴിഞ്ഞുകാണാമൊരു കപ്പിയക്കട്ടിൽക്കീഴിൽ;
കഴങ്ങിജനം;വിഷദ്രവ്യം ഹാ,വ്രണത്തെലം!!

വിണ്ടം ജനിപ്പിക്ക.

(ചെറുശേരി—രീതി)

വാർതികൾപൂവൽകരകൊണ്ടുജനലിൽ.
വാതിലൂടെയെന്നമെല്ലെമെല്ലെ
തൊട്ടുതലോടവേണാനൊരുപത്രത്തിൽ
ഒഴിയുറപ്പിച്ചുനിർവീകാരം
ചാരുകസേരമേലൊന്നിൽകിടന്നുകൊ—
ണ്ടോരോരോവാത്സകൾനോക്കിനോക്കി
ചുറ്റിലുമെന്നടെയോമനപ്പെരുത്തൾ
കാട്ടുന്നകാടുകൾകണ്ടതില്ല.
ഏതാനുംനേരംകഴിഞ്ഞുവിളക്കുപോ—
ഴേതാണ്ടുമങ്ങിയചോലെതോന്നി
പെട്ടെന്നുകാണാതെപോകയുംചെയ്തിതു
കഷ്ടമെപത്രവുങ്കീറിയാരോ

വായനനിന്നുഞാൻ രോഷകലുഷനായ്
 വല്ലാതെ ചാടിയെണീറ്റനേരം
 ഏന്നടെ ചെല്ലക്കിടാങ്ങുതൻ പുഞ്ചിരി
 മിന്നുന്നോരോമൻ മുഖങ്ങളല്ലോ
 പുന്തികുതന്നുടെ പുനിലാവേനേററു
 കാന്തിസംപൂർണ്ണമായ് കണ്ടുമുമ്പിൽ.
 രോഷപിശാചിയൊളിച്ചുത്താനേററമാ-
 ഋഷിച്ചുപുഞ്ചിച്ചു കഞ്ഞുങ്ങളെ

പ്രേമമേ! നീയെത്ര ങ്ങളാമുഗങ്ങളെ-
 ത്താമരന്ത്രൽ കൊണ്ടുകെട്ടുന്നില്ല?

വീണ്ടുംവിളക്കുവെച്ചോരോന്നുവായിച്ചു
 കൊണ്ടുതാനല്ല മിരുന്നീടവ
 കൊച്ചു കഞ്ഞുതാനുതാവന്നീടുന്നനേരം
 പിടുന്നടന്നു വഴുതിവീണ്ടും,
 വീണ്ടുമിളംകാലിളക്കിയെഴുന്നേറു
 കൊണ്ടുനടന്നു, മെൻ ചാരത്തെയ്ക്കായ്.

ഓമൽ പ്രകൃതി, നിന്നുതലത്തിങ്കൽ
 ക്രീഡിയ്ക്കും പൈതങ്ങളല്ലോ മന്ത്ര്
 കോരിയെടുത്തുതാനെന്നുടെ പ്രേമത്തിൻ
 സാരപഥ്യമായൊരക്കുഞ്ഞിനെ
 ഓമനഗണ്ഡത്തിച്ചമ്മവച്ചമ്മവ-
 ചോമനിപ്പാനന്ദമഗ്നനായാൻ
 ചാരത്തിരുനോരപ്പേർച്ചിൽ ചെന്നതാ-
 ചാടിയെൻകട്ടൻ റദ്ദുചിപാതം

അന്യരൻറെ കയ്യിൽ കൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചു
 പേനയെടുത്തല്ലോ കണ്ടമാനം
 കത്തിവരച്ചു തുടങ്ങിനാൻ, കിട്ടിയ
 പത്രത്തിലേരോ മനോധർമ്മങ്ങൾ.
 വാങ്ങിച്ചുപേനയാൻ, കഞ്ഞത്താവാവിട്ടു
 തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോൾ;
 വീണ്ടുകൊടുത്തുത്താൻ, കട്ടനാസനോടൊ
 കൊണ്ടു പരച്ചുരസിപ്പോൽതന്നെ!

അജ്ഞാതമായുള്ള ഭാഷയിലീവണ്ണം
 കഞ്ഞുകുറിച്ചുകവിതാജാലം
 വായിച്ചുമാറിപ്പാൻപാഡിത്യമില്ലാതെ
 പോയതെൻഭംഗ്യക്കുറവുതന്നെ.
 ഇത്തരമത്രയോസാക്ഷാൽകവിതകൾ
 കത്തിക്കുറിച്ചുപനല്ലോത്താനം.
 അപ്പരിശുദ്ധമാംശോഭനകാലംപോ-
 യുൾപ്പുവുമങ്ങിപ്പോയെന്തെ ചയ്വു!
 ഘോരാസകാരത്തിലൂടെമൃതിയുടെ
 ചാരത്തെയ്ക്കായിപ്പോഴെൻപ്രയാണം.

പാപനമായൊരുമാനസംകൈവിട്ടു
 പാപപഥത്തിൽ ചവിട്ടിടാതെ
 കണ്ടെത്ത, നീനിത്യശിശുവായിരുന്നാലും
 ഇത്തരങ്ങൾലൗകികബന്ധബലർ!
 ഘോരകരാളർദ്രംഷ്ടാകാട്ടീടുമ-
 മാരണത്തിൻറെയിരുട്ടറയിൽ

പ്രാപിച്ചാൽ പിന്നത്തെ വാർത്തയെന്തായിടാം;
 പ്രാപിക്കാമൊവീണ്ടുമിപ്പാരികൾ?
 പ്രേമപ്രഭാവമെ, നിൻതിരുമുമ്പിലി
 പ്രാകൃതരാജാവശംവദന്മാർ
 നിത്യം നീതുകുന്നപുകവിതാമൃതം
 മന്ത്രിനാദശ്വമാണെങ്കിൽ കണ്ടെത്ത!
 സന്തതമാസപരിച്ചീടുന്നതുണ്ടല്ലോ
 സർവ്വജ്ഞനേക, നന്തൊന്നുപോരെ?
 നിഷ്കന്മഷപ്രഭമായി വിശാലമാ —
 വിടാണൊത്തു സ്വാന്തരീക്ഷത്തിങ്കൽ
 തങ്കമഷികൊണ്ടു മേഖപ്പെടുത്തിയ
 നിൻ കാവ്യതല്പജമൊന്നാണല്ലോ
 ഭാരതീദേവിതൻഭാവുകഭാസുര
 ഭണ്ഡാരമായി ബീഭേദിച്ചീടുന്നു,
 ശാശ്വതശാന്തിപെയ്യിടുന്നതാവക —
 ശൈശവം മാരാതിരുനീടട്ടെ!
 മാരണദേവതെ! നിന്നുടെ ഗർഭത്തിൽ
 പ്ലാരാതെ കൈയൊണ്ടിട്ടെന്നവീണ്ടും
 നിത്യശിശുവായ് പ്രസവിച്ചീടേണമെ
 നിത്യമീശ്വരമെന്തയാരായിപ്പാൻ.
 പ്രേമസംഗീതസുമങ്ങളാലെന്നതെ
 പ്രേമത്തിൻ ചെങ്കഴൽ പൂജിക്കുവാൻ
 നിമ്മലസ്നേഹപൊരുളായി, നിസ്തുല-
 ധർമ്മനിഭാനമായ്, ശോഭിച്ചീടും

പ്രേമാധിഭേവതതന്നെക്കടമാറിയി-
 യോമലോടൊത്തുകളിച്ചിട്ടുവാൻ
 വീണ്ടുംജനിച്ചിട്ടു, വീണ്ടുംജനിച്ചിട്ടു
 വീണ്ടുംനീനിത്യശിശുവാണെന്നു.

ക്രിസ്തുഭേവന്റെറകരിശാരോഹണം

ഇതാരഹോ, ഭൂമിജനങ്ങളോരോ
 പാഴ്വാക്കുചൊല്ലിപ്രഹരിപ്പതെല്ലാം
 പ്രശാന്തമന്ദസ്തിതപുർച്ചമേറു
 സമിച്ചുപോകുന്നൊരു "കുറവാളി"

മ

പുരോഹിതന്മാരവർത്തന്നിയോഗ-
 ഭാരംവഹിക്കുന്നദുരാശയന്മാർ
 ഇക്കൂട്ടത്തെത്തീയപരാധിയെക്കൊ-
 ണെത്തായിരിക്കാംനടക്കൊണ്ടിടുന്നു?

ര

ഇമ്മാനുവേൽചെയ്തമഹാപരാധ-
 മെന്തായിരിക്കാമിവരെന്തിനേവം
 ഉപദ്രവിക്കാൻതുടരുന്നു, പക്ഷെ
 സാധുക്കളോടൊത്തുതായ്ക്കയുള്ള?

ന

കുറങ്ങുളറുളളാരുദിവ്യനാണി-
 യാളെന്നതാകാണികളോടശേഷം
 പ്രശാന്തിതൻസുന്ദരകേളിഭൂവായ്
 വിളങ്ങുമളിവുമുഖംകമിട്ടു!

ഭ

തങ്കത്തിനൊക്കുകമനീയകാന്തി
ചിത്തുനൊരോമൻമുറ്റമെയ്യിലേവം
അടിക്കുവാനായുരയുന്നകൈയ്യേ,
നിൻദയപ്പുറ്റുശ്ചേഷ്ടകൾക്കുസ്സാരങ്ങൾ!

൭

ഇത്തല്ലിലുദിച്ചുവെണ്ണിലുത്തെ -
ല്ലിക്കുമേല്ക്കാഞ്ഞായദൈവപുത്രൻ
ആകുന്നുനാംകാണൊരുകുറവാളി,
കണ്ണില്ലവക്കായതുകണ്ടുകൊൾവാൻ

൩

ന്യായാധിപൻതന്നുടെമുമ്പിലേക്കോ
ന്യായങ്ങളെല്ലാംതികവുറെറാറാളെ
നരായമന്മാർപിടികൂടിയേവം
നടത്തിടുന്ന പഴിനീളെയയ്യോ!

൭

മിഥ്യാജിജ്ഞാസവിചാരഭാരം
ചമക്കമാചാതുജനങ്ങളുണ്ടോ
സമരിപ്പ, മെന്മുണ്ടുകുറവിലോക -
കൾ മയ്യേകാണൊരു പൻതുടന്നാൽ!

൮

നിഷ്കന്മഷപ്രേമവിലാസവായ്യാ -
ലിക്കുണ്ടലോകംവിജയിച്ചുദിവ്യൻ
വെറുംകളിപ്പാട്ടമിവർമുമ്പിൽ;
പ്രപഞ്ചമെ, നിൻകളിയാരുണ്ടു?

൯

വളന്നവൈരത്തൊടുലോകശിക്ഷാ -
വിധിക്കുകത്തുതപമഴംപുമാനെ
'ഫിലോത്തസിൻ'മുമ്പിലേറോ, യഹൂദർ
കൊണ്ടാക്കിനിന്നാർകടുശിക്ഷനൽകാൻ

൧൦

ഇന്ദ്രിനെത്തന്നെ ചവിട്ടിമേൽക്കും
പിഴച്ചുപാഴ്ക്കുമെങ്കിലുണ്ടുവീഴാൻ
തൂങ്ങിപ്പോന്നുതന്നെ രക്ഷചെയ്യാൻ
ദിവ്യപ്രദീപങ്ങളുയർത്തിയെന്നോ,

മമ

വല്ലാതെദാഹിച്ചുവരുണ്ടുവീഴും
പാവങ്ങളിൽതേന്മഴ പാറിയിരുന്നോ,
വിശന്നവെപ്പു മനസ്സുമേകി—
യെന്നോ മഹാഭയമുണ്ടായകരം!!

മമ

(രൂപകം)

അല്പാത്മസംശ്യാജ്യസുവാസ്തസിംഹം—
സനസ്ഥനാമിവിമഹാഷിരാജൻ.
സ്മായാധിപൻതന്നെമുമ്പിലല്ലോ
നില്ക്കുന്നുവല്ലാത്തപരായിയായി!

മന

അന്ധതപമെ, നിന്നുടെദൃഷ്ടഭാവം—
മാ, രാജയാണിങ്ങനെവിസ്തരിപ്പു?
തെറ്റാക്കു, ശിക്ഷിക്കുവതാരെ, യേവം
കാണുന്നതിന്നാ, രതിനാക്കുനേത്രം?

മമ

“കുറങ്ങുകണ്ടീടുവതില്ലപിന്നെ
ശ്ലിക്കിക്കയോഭോഷമെഴാത്തൊരാളെ
താനില്ലകൂട്ടീടുമിതപ്രവൃത്തി”
കെന്നായ് ‘ഫിലോത്ത’സ്സുരുളീവിശങ്കം

മന

അനന്തരംക്രിസ്തുവരീതനാണെ—
ന്നറിഞ്ഞതായാധിപനസ്സുശങ്കം
എണ്ണീറു ശിക്ഷിപ്പതിനായുയർത്തി—
പ്പിടിച്ചുതൻകൈകഴുകിത്തുടയ്ക്കാൻ!

മമ

യഹൂദരോ യേശു മഹേശ്വരനേവി-
 ടില്ലാ, വളർന്നിടുന്നവരൊന്നാൽ
 അത്തമ്പുരാൻതന്റെറമഹത്വമുണ്ടോ
 പാപി ജൂദിയുടേററിഞ്ഞിടുന്നു?

൧൮

“യുദ്ധപ്രവേശനനോതിനടന്നനിന്റെ
 രാജ്യത്വമെ, ഞങ്ങളുടേറിയവർ?
 കാണട്ടെ നിൻജാലവിലാസമിപ്പോ”-
 ഔന്നാത്തുപുല്ലി ചിതുറ്റുപോകും.

൧൯

‘ന്യായപ്രമാണ’ത്തിലുണ്ടുപ്രമാണം
 തെറ്റിച്ചിടത്തോരിവർമൗഢ്യവായ്ക്കാൻ
 മോക്ഷംകൊടുപ്പാൻകഴിവുണ്ടോരാളിൽ
 നിന്നുംവരില്ല കടുപാതകത്തെ!
 ദിനാധിനാഥൻഗഗനത്തിൽനിന്നും
 മറഞ്ഞു, സാക്ഷാൽജഗദീശപുത്രൻ
 അക്കാലത്തോപമർത്തൻനിയോഗാൽ
 കലുക്കമില്ലാതൊരുമിച്ചുപോയാൻ

൨൦

൨൧

II

യഹൂദനേതാക്കൾപലേടമെല്ലാ-
 മദ്രേവനെക്കൊണ്ടുനടന്നശേഷം
 ‘ക്രൂശിൽ’ത്തറയ്ക്കാൻവിധിവാങ്ങിയയ്യോ!
 കൊടുക്കൊലയ്ക്കായ് നടക്കൊണ്ടിടുന്നു.

൨൨

തെറ്റാചരിക്കാത്തൊരുവന്റെറമേലിൽ
 കുററംചുമത്താനരുതെന്നുമുന്നം
 കഥിച്ചവൻതാൻകരിശിൽതറയ്ക്കാൻ
 വിധിച്ചു, ദർദ്ദിഷ്ടകുചേഷ്ടിതത്താൽ!

൨൩

ദേഹം നശിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം
 ഭ്രാഹ്മിക്കുവാൻ ശത്രുപശക്ത, നെന്നാൽ
 മരിക്കിലും പിന്നെയുപദ്രവിക്കാൻ
 കെല്പുണ്ടൊരാൾക്കെന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടും, നര

പുമെയിലേക്കുണ്ടാടി, കത്തു, വെട്ടി
 നിസാര പീഡാനുഭവങ്ങളേതും
 നിശ്ചയബലാത്മാവറിയാതെ തുച്ഛ -
 പ്രപഞ്ചബന്ധംകലരാതെകണ്ടും, നമ

നിന്നുപൊടിക്കുപടിനെററിയങ്കൽ
 തന്റെതുമിന്നീടിന മുറുക്കിയിടം,
 കനംചെട്ടുന്നാക്കുറിശൊന്നതോളിൽ,
 ഇവണ്ണമയ്യോ നടകൊൾവു ദേവൻ! നര

അയ്യോ മഹാപാതകരാ യഹൂദ-
 പുരോഹിതന്മാരുടെ നിഷ്കൃപരൂപം
 കഥിക്കവയ്യേ, കുരിശിൽത്തറയ്ക്കാൻ
 ഭാവിപ്പൂ; ഹാ! ദുഷ്പ്രഭതാപ്രഭാവം! നന

അക്രൂതർ കാട്ടാൻതുടങ്ങുന്നദൃഷ്ടി-
 കർമ്മങ്ങൾകാണാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം
 ചെട്ടെന്നുവൈവർണ്യമിയന്നതാനെ
 ഹാ ലോകചക്ഷുസ്സു മറഞ്ഞിതെങ്ങോ! നര

പക്ഷങ്ങളാൽ നെഞ്ചിലടിച്ചുകൊണ്ടു
 വിയൽപഥത്തിൽപലപക്ഷിജാലം
 കരഞ്ഞു വാവിട്ടു "കടംകൊലയ്ക്കായ്"
 ഭാവിച്ചിടം"യെന്നുവരോടുചൊല്ലി. നര

ആശാമുഖംനാലുമിരുണ്ടു, ചുറ്റും
നല്ലൊന്നായ്; മങ്ങി ജഗത്തുശേഷം
വിറച്ചുദിക്കാകെ, യുഗസമ്പദ്—
ജനങ്ങൾ, ഭർമുതിപാഞ്ഞുകേൾ!

നന്ദ

യഹൂദരപ്പോരുകരിശിനുലുളളം
കൈ, നെർവി, കാൽ, നെഞ്ചി, വരവുതുറന്നും
പെട്ടെന്നിരുമ്പാണിതറച്ചുകേൾ;
ഹാ! ദൈവമെ നിൻമറിമായമെന്തോ?

നന്ദ

നിഷ്കളങ്കമാരുടെടുക്കുമ്മം
നിന്നിപ്പു വീണ്ടും പ്രഹരിക്കയായി!
അത്യാഗിവയ്ക്കുന്നതിലൊന്ന ലുതെ—
ല്ലിളക്കമില്ലെന്ന വർക്കുണ്ടറിഞ്ഞു.

നവ

കാന്തിക്കുതിർക്കുറപൊഴിഞ്ഞുടന്ന
പ്രശാന്തനേത്രങ്ങളിൽനിന്നുതെല്ലും
കണ്ണിർകണ്ഠം ചിന്തിയതില്ല, യേശു
മഹേശനാമം പ്രപഞ്ചമാർഗ്ഗത്തിൽ.

നന്ദ

“ഹാദൈവമേ! മൃഗജനങ്ങളായോ—
രിവർക്കുനീമാപ്പുരുളുണമെന്നായ്”
ആവേളയിൽ ചോലമഹോപാഴിഞ്ഞു
പ്രശാന്തപീണാകുപണിതപ്രവാഹം.

രം

ശിഷ്യരഹമെ, നിങ്ങൾ പിണങ്ങിമാറി
യാചാർന്നെക്കൊൽവതിനീവിധത്തിൽ
അയ്യോ, മടിക്കാതെ വാദമേകി—
പ്രശാന്തപിണുരൂപാവിലിപ്പോരും.

രം

ജനങ്ങളേ, സ്വാത്ഥവിചാരലോഭം—
മദാസ്യ പിത്തത്തൊടുനിങ്ങളേവം
ലോകൈകദീപത്തെയണച്ചിടാതെ
വാണെങ്കിലെങ്ങീയിരുളിൻ പ്രതാപം?   ര്.മ

പുൽപാഴ് കടിക്കളളിൽമുളച്ചുപറന്നോ—
രത്തൊളുന്നിങ്ങനെലോകമെങ്ങും
മുടാറുവാൻതക്കൊരുവൃക്ഷം—
മായ്, ആരുണ്ടുവിധിതൻവിവാസം?   ര്.മ

പൊറുപ്പുതളിയിലിരുന്നദീപം—
മൊന്നിപ്രകാരംനീജദിവ്യദീപ്തം
വൻകൂരിരുൾശ്രുതിലമൻലോകം
തെളിക്കുമെന്നാരുനിനച്ചിരുന്ന്?   ര്.ര

സമോദരമാരുടെരക്തമുററി—
കുടിച്ചുസംതൃപ്തിയടഞ്ഞുകൊൾവാൻ
കൊതിച്ചിടും, മാനുഷപിത്തമേ, നിൻ
മിടുക്കുരൊറ്റങ്ങുചലിച്ചിടുന്നു?   ര്.ര

പ്രശാന്തിതൻപൊൻകരമേതധർമ്മം—
കുടുംകരിങ്കല്പറപോലുമൊത്താൽ
ഭേദിക്കയി, ല്ലേതുദിഗന്തരങ്ങൾ
സന്ധ്യതമാക്കാതെയിരിക്കയില്ല!   ര്.ന്ന

ഛാ! ധർമ്മമെ, നിൻതലതാഴ്ന്നിറയ്ക്കാ—
നാരെത്രതാൻവേലകഴിച്ചിടട്ടേ
“ഉയർത്തഴുന്നേ”ററതശേഷലോകം—
സുഖത്തിനായ് പാൽകതിർവീശുമാല്ലോ!   ര്.ര

നിത്യശുദ്ധ

(കിളിപ്പാട്ട്)

“കുഞ്ഞേ, ഭാമിനി, പൊന്നമകളേ, ഭൃശ്ശാർപ്പംവി-
 ട്തിത്തങ്ങലറന്നാക്കിക്കണ്ടകാണി പരമേശ്വരനീ
 പോയാലും പിന്തിരിഞ്ഞുനിന്നാശ്രയിതരുംകണ്ടിൽ
 ദുഷ്ടായുവാനാശിക്കായ്ക്കൊള്ള, താതനാശപസിക്കട്ടെ!
 വാത്സല്യപ്പിറപ്പാംനിന്നുതട്ട ചരപിതാക്കൾക്കീ
 വാർദ്ധക്യകാലത്തിങ്കൽ വീതിന്നുദഹിക്കാനോ
 സംഗതിയാക്കീ! നീയി, നിത്തറവാട്ടിൽ ശുഭ-
 മംഗളപ്പകളിന്മേൽ പാഴ്ച്ചിതെറിപ്പിപ്പ്!
 സ്വന്തജീവനെക്കാളുംകാൽച്ചായ് നിന്നെത്തന്നെ
 സ്വന്തതംസരക്ഷിപ്പോരപ്പിതാവിന്നുതല്ലോ,
 കണ്ണുനീർകുടിപ്പിറ്റുനീയഹോ ചെറുപ്പത്തിൻ
 കണ്ണി, നെഞ്ചിനെയുണ്ടാംസൂക്ഷ്മലോകനദാക്ഷ്യം”
 പെററമ്മതൻ ചൊല്ലെന്നുംകേൾക്കാറുണ്ടുവളേ പ-
 മൊട്ടുമുണ്ടായില്ലെന്നാലതുകൊണ്ടൊരുമാനം
 ഇപ്പോഴുംമുന്നേപ്പോലെരാഘവസ്തരണയ
 തൽപരിശുദ്ധപ്രേമബലമാനസയ്ക്കുള്ള.
 തൻപിതാക്കൾതൻഭിന്നാഭിപ്രായമവളുടെ
 ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൻകെട്ടഴിച്ചതിൽപിന്നെ
 ലെരകിങ്കരപൂവേപ്പുകൾറെറാരുവിരക്തയായ്
 നാൾകഴിക്കയാണവർ വീട്ടുകാരെതിർത്തിട്ടും.
 ഭർതൃബന്ധത്തെശ്ശുദ്ധപ്രേമബലയായ് വാണു
 ഭാമിനിരേഖാമൂലംമാത്രമെവിട്ടിട്ടുള്ള
 മാനസംകൊണ്ടാനാരിതൻപ്രേമസ്വരൂപത്തെ
 മാത്രമാരാധിച്ചായ്ക്കല്ല ചത്തെന്നയിക്കുവാൻ

നിത്യ ഗുണം

[illegible]

നിത്യവ്യാഘ്രകരംകാരുണ്ടാത്തവ്വിനിയോഗപ്രകാരം-

തതപദങ്ങളുദാസംഗീതാലാപനമനോരമം.

അതിനോടൊപ്പം ത്രാതൃപുഷ്പത്തിലുപോന്നു...

മലപ്പുറം വിതരണക്കമ്മിറ്റിയിൽ അംഗമായി.

എങ്ങ പരംകൊന്നുനിപ്പാൻസമയം.സ്വകീയാന്ത-

മംഗദാസിയാംപ്രേമഭേദാൻരസപദ്യയാൽ
 ഏകിലപ്രത്യക്ഷമുത്തിയാംമനസ്സാക്ഷി-
 തങ്കുയിൽധർമ്മമെപ്പുകോരേന്തിനവോകാപാത്യൻ-
 കരുണാസമ്പന്നനായാശപസിപ്പിച്ചീടോ -
 ഞ്ഞാരിലുപൻനിതിതത്ത്വപാപദേശമെപയ് വൂ,
 ജ്ഞാതിപറ്റുത്തിന്നെല്ലാത്തൊന്താനിയായിത്തീൻ
 പൂതശ്ശേന്ദ്രാണരരാഗമോദിതയവളിപ്പോരും!
 മാമുൽക്കോമരങ്ങളാമായവരെങ്ങാ, പ്രേമ-
 കോമളവിലാസങ്ങൾക്കുമിവളെങ്ങോ?

പ്രേമമേ, നിൻ പുപ്പുതുപ്പുഞ്ചിരിപ്രഭയോലും
 കോമളമുപത്തിങ്കൽപ്പാഴ്ക്കരിവാരീത്തെയ്ക്കാൻ
 പാരിഖെട്ടരാ പാരക്കൈകളിങ്ങയന്നാലും
 പാഴ്ത്തുറങ്കിലുന്തങ്കക്കതിർനീപെയ്വതാക!

കാന്തനേപ്പിരിഞ്ഞനമുതല്ലേമുടങ്ങാതെ
 സന്താപച്ചുകണ്ണീർമാചതന്നാത്മാംശത്താൽ
 ഭീംപനിശപാസക്കോളിൽകോത്തുമാനസക്ഷേത്ര-
 വാസിയാമനുരാഗഭേദനെയഥാവിധി
 ആരാധിച്ചാശപസിചുപാണവളുണങ്ങിപ്പോയ്
 സൂര്യരശ്മികളേറുപാടിയലതയ്ക്കൊപ്പം

* * * * *

അല്ലെൻറനിശ്ചയംഹാ! കല്യാണകാൽസാധപി-
 യറിയനേരത്തെയ്യാജീവനെതുജിക്കില്ല!

* * * * *

കല്യാണദിനോഷസ്സിവെത്തിയപുരുഷാരം
 വല്ലാതെപരിബ്ഭ്രാന്തചിന്തയാൽനിലകൊറുവൂ!!
 ഭാമനിയണന്നിട്ടില്ലച്ചത്തിൽകേൾക്കായാരു
 ഭീമരോദനം! ഹാഹാ!! മംഗളാന്തവശുഭേ!

രഞ്ജിതനി

ചെറുശ്ശേരിരീതി

“ഓമലേ!മാമകന്തോടൊപ്പം സർവ്വപ-
 ധാമമേ!നീയെങ്ങുപോയിതിപ്പോരേ?
 ലേശംത്താനോത്തില്ലാസപപ്പത്തിൽപോലുമി
 ശ്ലേശത്തിനുണ്ടവകാശമെന്നായ”.

ദർശനികയ്യോരംചെയ്തിതാനിർദ്വയം
 നിൻമുദുമനയിൽപെട്ടന്നയ്യോ

എന്നുടജീവിതാധാരമേ!നീയേവ-
 മെന്നക്കമെന്നപ്പിരിഞ്ഞതോർത്താൽ.

എങ്ങനെമനനംപൊട്ടാതിരിരിക്കുന്നു?
 എങ്ങനെകേഴാതെവാഴുന്നുഞാൻ?

നിന്നിലെവാത്സല്യഭാരത്താലെന്തൊത്താ -
 നിന്നലെഭ്രഷ്ടപ്പെട്ടായ്രിക്കാം

എന്നവിലോചനമേററുകലങ്ങിനിൻ
 ചേരണറപുകവിരമങ്ങിമങ്ങി

കൊങ്കപ്പൊൻകുന്നിന്മേൽപററിപ്പിടിയ്ക്കുന്ന
 തങ്കക്കിടാറിനെയങ്കത്തിങ്കൽ

വാമകരാബ്ജത്താൽതാങ്ങിയാക്കുന്നതു -
 സ്തോമംനിലത്തിഴഞ്ഞീടുംമട്ടിൽ

തെല്ലവലത്തോട്ടുചാഞ്ഞുചുവരിന്മേൽ
 മെല്ലവേചാരിയുന്താപംപൂണ്ടും

കാലുകൾനിട്ടിയുചേരുകണങ്ങളു -

പ്പേലവപ്പൊൻകുഞ്ഞിൽവീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടും

ജീനയായ് ദീർഘനിശ്വാസവും ഞ്ഞീ
മൗനമായ് വാണോരവസ്ഥയേവം

ദൃഷ്ടാലനാടകനാദിയാലേതു മെൻ
ശുഷ്കാന്തരംഗത്തിൽ ചിന്തിച്ചില്ല.

എന്നാലെന്നോമലേ, സന്താപം തോന്നുവോ-
ന്നൊന്നാലോ ചിന്തിച്ചുകിൽ കാര്യമുണ്ടോ?

കാന്തൻ മുഖിഞ്ഞല്ലോ പോയതെന്നോർത്തിട്ട്
താന്തയായ് വാഴുകയാവാം നീയും

കഷ്ടപ്പാടേതെല്ലാമുണ്ടാക്കിത്തീർത്താലു -
മിഷ്ടാദരവു നിനക്കു നന്നോ?

പ്രാണാധിനാഥേ, നീകാന്തനെക്കാണാഞ്ഞാൽ
കേൾക്കുന്നീടുവോളായിരിക്കെ

എങ്ങനെ ദീർഘ പിന്യോഗം സഹിക്കുവാ-
നാഗനേ! തയ്യാറായ് തീർന്നിതയ്യോ!

എന്തിനെ നിന്നിനിവേഷഭ്രഷ്ടാദേവ്യ -
മെന്തിനു സർവ്വ സമ്പാദ്യ ജേതും

എന്തിനിബ്ദ്രപോകവാസവുമാക്കുകിൽ
ചെന്താമരാക്ഷി! നീവേർപെട്ടപ്പോൾ

ദൃഷ്ടാലമാകുന്തിരശ്ശീലകൊണ്ടേ പം
പുഷ്പരലോചനേ! നിന്നെയിപ്പോൾ

എങ്ങമറച്ചിതു ദുർവിധിഹാകഷ്ടം
മങ്ങനുമന്മനം മംഗലാംഗി!

സുന്ദരീ! കോമളപ്പൂനിലാവോലുന്ന
മന്ദസ്തിനാമ്പി തന്തു മുഖാബ്ജം

വിന്നിട്ടുകാണുവാനേതരമാവാ-
തിന്നുഞാനിങ്ങനെകേഴുമാറായ്

പേലവപേലവമാകുന്നിൻകൈകൊണ്ടു
താഴേലിത്തോരന്തലയിൽകേറ്റി

മാലമ്പ്രസൂക്ഷിച്ചുപോറിയമുല്ലപ്പൂ-
മാലയോ വാടിവരണീമണ്ണിൽ

കേവലമേവംകിടക്കുന്നുവെന്നു
നാവോളംകണ്ടഴലാണ്ടുകണ്ണേ!

നീലാഭകോലുനവാർകന്തളത്തിൽ
മാലതീമാല്യമേ!നീയെത്രനാൾ

പുഞ്ചിരിതൂകിക്കളിച്ചതില്ലിക്കാഴ്ച
നെഞ്ചകംപൊട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുന്നു.

പുഞ്ചിരിപ്പുനിലാവേറുവികസിക്കും
നിൻമുണ്ടുവാടിവരണ്ടമട്ടിൽ

അന്നുഞാൻകാണുകയാൽമനനോദപ്പൂണം
തന്നിൽപ്പുതിച്ചിതാദൃസ്സുഹമായ്

സന്താപമേറുന്നത്രചൊൽവതാരോടാണി
നെന്തിനിചെയ്യേണ്ടുദൈവമേ!ഞാൻ?

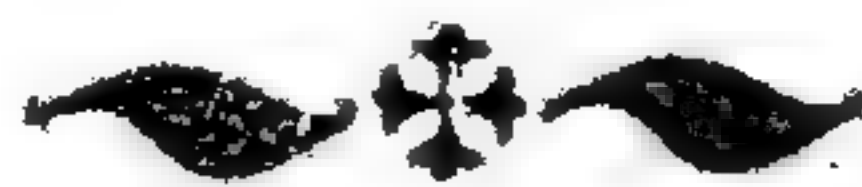
നിൻകടംതീൻപ്പോൾസങ്കടംസൗജന്യ-
സങ്കേതംനീയിങ്ങുതന്നതാമോ?

എന്നംഗത്തുമരത്തിൽകളിക്കുന്ന-
ചൊന്നിൻനിറമാണ്ടോരോമൽക്കിളി-

കണ്ണുകൾക്കാനദപീയൂഷംതുവിയ
പൂണ്ണേന്ദു, മൽപൂവ്പുണ്യപുഞ്ചം,

മാമകചിത്തസ്ഥയാകിയതേവി, യൗന
 പ്രേമമിരുന്നോരന്തങ്കത്താലം,
 ഏൻകണ്ണമണ്ടുകുളിപ്പിക്കുംശബ്ദത്തെ
 തുകിയോരോമൻപ്പെൺകോകിലം,
 ഏന്നടെഗേഹത്തിൻഭദ്രപ്രദീപം, ഹാ
 സയന്ദർശനേവത, മേൽപ്രേയസി,
 മോകഷംഗേശ്വരന്താനെന്തൊന്നെവാല്യേണ്ട!
 പോകട്ടെ ദർശനവദയേച്ചിതം!!
 ഇന്നലെക്കണ്ടോരുസയന്ദർശനേകതം
 ഇന്നത്തെവെണ്ണീരായ്; മാറികാലം!
 ദർശനവക്രമേത, നിൻജാലമിതാരെയോ
 ണവിയീൽകൺകെട്ടിച്ചുററിക്കൊത്തു!
 പാരിടംകൂരിരുൾകൂപത്തിൽതാഴുന്നോ
 പാരമെൻകണ്ണമയങ്ങീടുന്നോ”
 ഏവംതാൻദൃശ്യപര്യന്തേകുളിപ്പിക്കുന്നേനി-
 ററാവിലചിത്തനായ്കേഴുന്നേരം
 അയ്യോമൽകാത്തനെന്താമയമെന്നോതി
 മയ്യേലുംകണ്ണിയകൊത്തുകയാൽ
 നാണവുംമോദവും പുണ്ടുടൻകട്ടിലിൻ
 താണുതാൻകാത്തയോ.....

ഒരു നിരാശാപരിണാമം

പ്രാണാധിനാഥ, ശിവനേഹതഭാഗ്യയിന്നാ
 ചേന്നാൻ പാവനപദത്തിലഴുകുകേ ചർച്ച!
 വാണാലുമായതുപൊരുത്തവിടുന്നു, ഞാന-
 ക്ഷീണാധിപുണ്ടുമരുവേണ്ടവളല്ലിനിത്യം?   മ

സീമാതിഗപ്പതുപുകൾ ഉതിർന്നിവിടവാഴും
 ശ്രീമാൻഭവാനെവിടെയെങ്ങിവരേഴ, പക്ഷെ
 നാമാദ്യമീയകലമത്രാഗണിച്ചതില്ല
 പ്രേമസ്വരായ് വഴിപിഴച്ചുടിവച്ചുമുഖം   മ

ഞാനഭിനങ്ങളിലുമീവകയാകമാനം
 നാനാതരത്തിലുമഹോകരുതായ്കല്ല
 മാനാതിഗതപരയോടെങ്ങനെയാഭവാനിൽ
 ഞ്ഞാ, നാപതിച്ചുമമനിർമ്മലരാഗമേവം   ന

നന്നായ്, മഹാപ്രണയനിമഗ്നയാഞ്ഞുപാഞ്ഞീ
 ടുന്നാളിലൊരൊരുവനായതിനെത്തടക്കും?
 ചെന്നാപതിയ്ക്കുമതുസിന്ധുവി, ചെന്നുതന്നെ
 വന്നാലു; മോക്ക്കിലിതുലൗകികരീതിയല്ലോ   ര

മുജ്ജന്മബന്ധകൃതമാമനുരാഗമാവാ-
 മിജ്ജന്തുവിൽദൃഢമുറച്ചുതിവണ്ണമോർത്താൽ
 ഇജ്ജന്മമെന്തുവിധി, നാമൊരുമിച്ചിടാത്താൻ
 മജ്ജാതകപിഴയെതിർത്തുകഴിഞ്ഞുതാനും   ര

താഴാഞ്ഞൊരുപ്രണയമീയഗതിക്കിടാനീം
 പാഴായ്, വിജാതിയിലുണഞ്ഞതുമുഖമെന്നോ

വാഴാംപിരിഞ്ഞിനിയതേഗതിയുള്ളു; ചുമാ
കേഴായ്ക്കനല്ലതു്; ഭരയ്ക്കുന്നിരാശഃ ചരം നു

എന്നാനസാലയമിതിൽപ്പരിശുദ്ധപൂജാ-
സമ്മാനമേററധിവസിപ്പൊരുഃ അവഭേവൻ
സമ്മാന്യനങ്ങൊരുവ, നായതിനില്ലമാന-
മിമ്മാനഃ പ്പുഴവിനാമരണാവിശങ്കം ൭

മെൽപ്പകൾപ്പൊലിമവിട്ടിവളെഗ്രഹിക്കാൻ
പ്രേമത്തെക്കുടിടവാതുണ്ടവിടുത്തെയെന്നാൽ
ഹാമനസ്സനുവദിക്കുവതില്ല, കാന്ത -
ന്നീമട്ടിലുള്ളൊരു കുറച്ചിലിയാറുവാനായ് വു

ആലോചകാമളകളേബരകാന്തിയും, തപൽ
കാലോചിതപൂതിനവാശയഗർഭവാക്കും,
ആലോകനീയരാദനാബ്ജവിലാസവും, ദിഷ് -
കാലോഗ്രഹാരകപോതനിദാനമായ് മേ! ന്

കാന്താ, മയങ്ങിമമകണ്ണിണ, കഷ്ടകാല -
ഭ്രാന്താലടഞ്ഞുചെവി, മൊമററിച്ചുദേഹം
എന്താണുചെയ്തതിന്നിങ്ങാൻ, ഹതദൈവമെന്നേ
സ്സന്താപസിന്ധുചിത്തിലങ്ങിനെമുക്കിടുന്നു ൧൦

എല്ലാജ്ഞാഴംഭരിതസഞ്ചയർദ്ദവിലാസ-
ത്തല്ലാൽത്തകൻതരളിക്രമചിത്തയായ് ഞാൻ
വല്ലാതെതങ്ങളൊമാനജീവിതഭാരമെന്നെ -
ന്നില്ലാത്തകഷ്ടതയുരച്ചുതളിച്ചിടുന്നു! ൧൧

കല്ലോശരീരമിതു, ദുർഘടദൃഷ്ടിദൈവ-
 തല്ലോകുടപ്പു, മതുഭേദരൂപമിച്ഛി വണ്ണം
 ഏല്ലോനരൂങ്ങി, ബലമീയബയ്യുതെല്ല
 മില്ലോത്തുനോക്കിലിനി; ഞാനൊരുസാധുവല്ലേ

എൻപ്രാണവല്ലഭ, ഭവാനൊടുചേർന്നിടാതെ
 ഞാൻപ്രാണനെന്നിന്നിനിയും നെടുനാൾ വഹി-
 തൻപ്രാഭവാനുണമായനരാഗമേ, നീ (പു
 സംപ്രാപ്തമാക്കിടുവതെന്നിഹഭവ്യകാലം? മന്ദ

ഹാ, മച്ഛിരോലിവിതമെന്തിനൊപ്പം വൃത്താൻ, സൽ
 പ്രേമപ്രകാശമതിയാംപ്രിയ, ഹാഭവാനോ
 ഈമന്ദഭാഗ്യയെവെറുക്കുക, നിത്യദുഃഖ-
 സ്തോമംഭജിപ്പതിനൊരുങ്ങുവതെന്തിനങ്ങാ! മന്ദ

കാന്താ, പ്രയോജനലവംകലരാതെകെട്ടോ-
 രെൻതാണജീവിതമതിങ്ങനെപോയിട്ടട്ടെ.
 സന്താപമേതുമിതുപാർത്തിയലാതെയങ്ങു
 നൊന്താകിലുംചിരമിരിയ്ക്കുവതെൻറസൗഖ്യം. മന്ദ

ഇഷ്ടമഭീയമരുളാംപ്രിയ, ഹാ! ഭവാനുൽ -
 കൃഷ്ണൻ, തവാവമതിയെങ്ങനെഞാൻ സഹിയ്ക്കും?
 കഷ്ടങ്ങളേററിടുകിലെ, നിവളായതായ -
 ശിഷ്ടംവരയ്ക്കുമിതുപോലെസഹിച്ചുപാഴാം! മന്ദ

നന്മപ്രദംവരവധുവരരായടുത്ത
 ജന്മത്തിലെങ്കിലുമഭീഷ്ടമുറയ്ക്കുന്നമ്മൾ
 സന്തംഗമുതൊടുവസിയ്ക്കുവതിന്നുസാക്ഷാൽ
 ചിന്തംഗമുപൊരുളുനഗ്രഹമുപൊഴുകും. മന്ദ

പ്രാണപ്രിയ, വിരഹമെ, നന്ദരാഗഭൂത—
 കണ്ണാടിനമ്മളുടെകൈവശമുള്ള കാലം
 പ്രാണൻനശിച്ചിടുകിലുംശരിയായ് തെളിഞ്ഞു
 കാണാ, മനശ്ചരമതിൻമഹിതപ്രഭാവായ്! ൧൮

എന്നാളു മുഗ്ദ്ധതരദർഘഭൂതിവാസ—
 തിന്നായ് ഭവാനൊരവലംബവുമാന്നിടാതെ
 എൻനാഥ, വാഴുകതന്നിച്ചുരു, തങ്ങിതൊന്നാ—
 ണിന്നാഗ്രാഹംമമ; വരിയ്ക്കു ണമന്യ യെത്താൻ. ൧൯

ചിച്ഛാതലിൽ—സകലരാഗവിരാജിതങ്കൽ
 തലുലമെൻമനമിതിങ്ങനെചേർത്തുനിത്യം
 മൽക്കാനൊന്നെപ്രതിനയിക്കുവതുണ്ടുസൗഖ്യ
 മേൽക്കാത്തജീ. പിതമിതാമരണംവിശുദ്ധം. ൨൦

എൻശക്തിപോൽ പ്രണയരാഗമധുളിത്തുന്യാ—
 കാശത്തിലെങ്ങുമൊരുപാലതുനാറുവരയ്ക്കും
 പൂശട്ടെ, ഞാൻ, തവവിലാസവിശേഷമെല്ലാ—
 മാശയ്ക്കു ട്ത്തപടിനോക്കിരസിപ്പിടട്ടെ! ൨൧

അല്ലായ്യിലെൻപരമപാവനരാഗമൊന്നായ്
 ചൊല്ലാൻവിശ്വപതുരറിൻറപദാംബുജത്തിൽ
 വല്ലായ് തീർന്നിടവതിന്നിനിഞാൻസമർപ്പി—
 ചുല്ലാഘനിത്യസുഖശാന്തിയടഞ്ഞുകൊള്ളാം. ൨൨

എന്നേമറന്നിടണമ, ണിതുമാത്രമല്ലാ—
 തിന്നതുമില്ലവലുതായൊരപേക്ഷനാഥാ—
 സന്ദേഹമതുമിതുപാർത്തിയലേണ്ട, മേലാ—
 ലെന്നു ജമോറിലസിടട്ടെറിശിഷ്ടരാഗം! ൨൩

“കൺമിഴിച്ചില്ലാ”

(കേക)

“അമ്മനെ, ഞെവിടെപ്പോ” യെന്നോടുകൂടാതെ വ-
മുച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടൊരുനാളെപ്പോന്ന
കണ്ണുനീരിററിപ്പിച്ചുകൊണ്ടൊരാൾ കണ്ണുറപ്പാത്താപ
കണ്ണുനായ് ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റിരിക്കവേ!
നിത്യവും കൂടെത്തന്നെ കൊണ്ടുപോയ് ശീലിപ്പിച്ച
പുത്രനെ കൂടാതിന്നുപോയതെങ്ങൊരാൾത്തന്നെ?

എന്തെല്ലാം കൊടുക്കട്ടേ മാതാവു സമാധാന-
മെത്രാൻ ചൊരിയട്ടേ മരമേളാം, രവയൊന്നും
താതനെക്കാണാഞ്ഞുള്ള കണ്ണിന്റെ സന്താപത്തി-
യേതു മേകെടുത്തുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളൊന്നായില്ല.

അമ്മയോ മരനംപൂണ്ടു നിശ്ചേഷ്ടയായിത്തീർന്നാ-
ളമ്മകുന്തൻ നിർബന്ധഭാരത്തിൻ വെച്ചിപ്പത്താൽ
ഭർത്താവിപ്രയോഗാർത്ഥയാകിയതനപിക്കെങ്ങ
കുത്തച്ചുബോധം, പാവം ചെമ്പുതെന്തെപ്പോലൊരാൾ!

ഭ്രാന്തനോ, മൃഗാത്മാവോ, ഭക്തനോ, വിജ്ഞാനിയോ,
ശാന്തനായ് മരുവുമീ മരനിന്നെന്നോരോരുത്തർ.

ശങ്കിച്ചു പുറംനില്ക്കുന്നിശ്ചയാത്മാവായേകൻ
ശങ്കരനാമാമൃതമാസപദിച്ച നാമയം

ധ്യാനനിഷ്ഠനായ് വാഴ്വ, നിസ്സ്പൃഖവൈരാഗ്യത്താൽ
മാനസസ്ഥൈര്യം പരംപൂണ്ടു പാശ്ചാത്യന്തിൽ

അക്കാടുകാട്ടിൻ മധ്യഭൂമിയിൽ അജടാ-
വല്ലഭാദികൾ പൂണ്ടു കണ്ണടച്ചിരുനീടം

മാമുനിതൻറമടിത്തട്ടുകൾചേർത്തൊന്നൊരു
കോമളക്കിടാവിനെയുജ്ജ്വലമായാബന്ധം.

പൈതലോകരയു ന്നാളെക്കൊമ്പിലിപ്പുംകൊ-
ണ്ടതുമില്ലെന്നാൽഭാവഭേദമാമുനിക്കപ്പോൾ

കണ്ണനീറിനാൽതെല്ലു മലിക്കാനരുതാത്ത-
വണ്ണമീയാളിൽചിത്തമുറച്ചുകഴിഞ്ഞുപോയ്
ഇന്നഖവരെന്നീരിപ്പുകണ്ടതാരിത്തീക്കണ്ഡം
ഇന്നത്രേകത്തിജപിച്ചീടുവാനിടയായീ!

റെന്നാൾകൊണ്ടുണ്ടായമാറ്റമല്ലതുപാത്താൽ
മുററിപ്പോയിട്ടേമന്തിൻമാനസംവിജ്ഞാനത്തിൽ.

ബന്ധമുക്തനായ് തീർന്നു പിതാചിൻമനസ്ഥിതി-
യെന്തു? പൈതലിൻചിത്തവൃത്തിയെന്തിതുപാത്താൽ
വിരക്തൻപറഞ്ഞു:—“ഞാനല്ലനിൻതാതൻസർവ്വ-
വിശ്വൈകപിതാവായദൈവമാണദ്ദേഹത്തിൻ

തൃപ്തഭജിയ്ക്കുന്നീയത്ഥമില്ലാതീവണ്ണം
തപ്പിയാൽഫലമെന്തു? പൊയ്ക്കൊൾക ശുഭമസ്തു”.

വാക്കിതുകേട്ടപ്പോഴേന്നൊരാശ്രമങ്ങളിൽതാണു
വാചിട്ടുകേണാനവനമുൻറമുഖംനോക്കി

സിദ്ധൻറസംസാരത്തിൻപൊരുളുപ്പെരുത്തുകേണ്ടാ
സിദ്ധിപ്പൂകുമല്ലിലാണവൻതൻപ്രത്യുത്തരം!

അപ്പുനെക്കണ്ടിട്ടാനിൻകാലത്തെക്കരച്ചിപ്പി
യന്തായ്ക്കൊന്നുകൊണ്ടുവാൻഭാവമില്ലെന്നോക്കേഞ്ഞ

മനുഷ്യാനിൻനിശ്ചയമെത്രനേരത്തേക്കാണൊ
ന്നറങ്ങിയുണരുമ്പോഴെന്തുനിൻചികാരങ്ങൾ?

പൈതല! മടി പിടുപോരികവേഗംനിന്റെ-
 താതന്നിന്നലെ വരെക്കണ്ടരീതിയിലല്ലാ
 ഇന്നിതാവിരക്തികൈവണതാപസനായി-
 ത്തിൻ നിൻഭാവിശ്ലേഷസിന്നനുഗ്രഹിക്കുന്നു.
 പഞ്ചസാരയുപാലുഭക്താവിൻമുമ്പിൽവെച്ചു
 ചഞ്ചലമനസ്സായ് നിന്നീടുമനോജ്ഞാഗ്നി
 കണ്ണനീരാലിപ്പിച്ചീടേയ്ക്കേ; കാത്തനാമി-
 പ്പുണ്യവാനിരിയ്ക്കേണ്ടമിത്താണിരിക്കുന്നു.
 സൗഖ്യസങ്കേതസ്ഥാനംതന്നെവിശിഷ്ടമാം
 സൗധമല്ലിക്കൊന്നാണിദ്ദേഹംകരുതുന്നു.

രക്ഷാബാധയാണെന്നജ്യോത്സ്യാഭിപ്രായത്താൽനി
 രൂക്ഷമായ് വൃസനിപ്പുമൗഢ്യജ്വലിതമയ്യോ!
 വൈരാഗ്യരൂപിപററിപ്പോയനാവിനശുദ്ധ-
 നീരുമാവെറുംകാട്ടുകിഴങ്ങുമത്രേയിഷ്ടം.

നിങ്ങൾഗണനരാഗഫലമാമിക്കഞ്ഞിനെ-
 യിങ്ങനെകരയിക്കാതെങ്ങനെയെന്നാകിലും
 കൊണ്ടുപോകുകസുഖജീവിതംനെയിയ്ക്കുവാൻ
 വേണ്ടവസ്തുക്കളിദ്ദേഹത്തിന്റെതായുണ്ടല്ലോ
 സമ്പാദ്യമെന്തീയാൾക്കവിതീക്കാനരുതാത്ത
 സായുജ്യധന, മതിലോഹരിലഭിക്കുവാൻ

വാദമുണ്ടെങ്കിൽസർവ്വസാമ്രാജ്യാധിപനായി
 വാഴമാന്ത്ര്യായസ്ഥന്റെവിധിയ്ക്കുന്നമിക്കനീ!

കുഞ്ചിപ്പിള്ളിപ്രാഗ്വി, തൻതിരുമുമ്പിൽത്താണ-
 പെൺമണിമോഹാലസ്യമാന്നിടുംവിധിബലാൽ!!

പ്രേമമേ, നീ നാൻ ജയിച്ചതാക!

ചെറുശ്ശേരി—രീതി

സ്വാതന്ത്ര്യസാമ്രാജ്യംതന്നിലെപ്പുതനാ—
 യേതുനാർവാഴാൻമേലാഗ്രമുണ്ടായ്,
 ഏകനനിക്കുല്യാത്മജ്ഞാനത്തിൻലേശവു
 മെന്നിയേടിപ്പുതേജസ്സുകാണായ്,
 അക്ഷരാഭ്യാസവുമില്ലാഞ്ഞൊരെന്നാവാം
 സാക്ഷാൽകവിതയെന്നിക്കണ്ടായി,
 പ്രേമമേ, തപസ്സമീപത്തിലടുക്കാൻസ—
 പ്രേമംനീയെന്നുവാദംനൽകി,
 ലേശവുണ്ടുപുറമെവിചാരങ്ങളാ—
 ലാശയെന്ദുഷ്ടമായ്തീർത്തിടാതെ
 കന്മഷഹീനമാംനിന്നിളംപുഞ്ചിരി
 കണ്ടുതൊന്നാറ്റൊടുപൂണ്ടതെന്നോ,
 ശാശ്വതസൗഹൃദസൗഭാഗ്യംപൂണമാ—
 ഞ്ഞുശവകാലമെ, വെൽക വെൽക!!
 ബാല്യത്തിൽതാവകാരാധകനാകയാ—
 ലല്ലലാറിഞ്ഞില്ലെൻപ്രേമമെ, ഞാൻ
 ആവശ്യത്തുള്ളിച്ചു, ലോകവുമായെന്ന
 യായിടക്കേതുമെബന്ധിച്ചില്ല,
 വല്ലതുംതിന്നെങ്കിൽതീന്നാ, നെപ്പോഴും—
 മുല്ലാസമാൻകളിക്കയായി,
 എന്നുടൊശശവലീലകൾകണ്ടു—
 വെന്നിയേസന്തുഷ്ടമാനസരായ്,

മാതാപിതാക്കളാശാനന്ദസിന്ധുവി-

പ്രേതാനന്ദകാലം കളിച്ചിരിക്കാം,

ഞാനൊരത്സ്യനതസ്ഥാനത്തിൽത്താനെത്തി-

ക്കാനുവാദംശിച്ചിരുന്നിരിക്കാം,

യൗവനയുക്തനായ് തീർത്തിതിപ്പോഴെന്ന
കാലചക്രത്തിന്റെ ചക്രമണം!

മായതൻവൈഭവംനോക്കുക നിസ്സംഗ-

മായമനാനസമോത്രതോറും

ലൗകികബന്ധത്തിലുൾപ്പെട്ടവല്ലാതെ
ശോകാസ്മയം ബുദ്ധിയിട്ടുന്നു.

ശീതാതപാദികളേക്കാതെ നിർമ്മല

ശീലരാജാലകനായുമായി

സന്തോഷം പുണ്ടു കളിച്ചുമാരുന്നാളുകൾ -

സമ്പാദ്യകാലങ്ങളുനിസ്സുപങ്ങളു

പാപത്താൽകൈവിട്ടു; കാണുമാറില്ലാപ്പോ

പാവനസ്സേഹമാണു കനേയും (രം

ചൊല്ലോയബാല്യമേ, നിൻമുദാസംതാ-

നെപ്പോഴൊരിക്കലിനിക്കാണെന്നു?

നിർമ്മലമായിരുന്നുള്ള മനാനസം

മുർമ്മദംപുണ്ടിട്ടിരുണ്ടുപാടേ.

ഭവിക്കാശക്രാന്തമായിരുകെട്ടിപ്പോയ്;

നിവാഹമെന്തിനിച്ചിന്തിക്കുകിൽ

എന്നിനിപ്രേമമെ, കാണാത്തുതന്നെത്താൻ

നിന്നിളംരശ്മിതൻകണ്ടുണ്ടുൾ!

ഞാനിന്നിന്നിൽനിന്നെത്രയ്ക്കലെയ്
ദീനനായ് പ്രാപഞ്ചികാത്മ്യം

സന്തോഷസംഭ്രാന്തനായിത്താൻലയകിക—
ബന്ധമറിയാതെയത്രയ്ക്കേ

പാപത്തിൻകാരോരൂപപ്പെട്ടുനാൻ ചരി
പാരംബൊടിത്തുമറിഞ്ഞുകണ്ടിൽ.

പാവനമായതന്നാസഭിത്തിയിൽ
പാപിഷ്ടരാമോനിമിഷംതോറും

കുത്തിക്കുറിക്കുമിട്ടർമ്മസ്രസാരത്താ—
ലത്രയ്ക്കെൻമട്ടാകെമാറിപ്പോയി.

പ്രേമമേ, താവകതേജസ്സുകാണുവാൻ
കാമിച്ചുങ്ങിങ്ങുനടക്കുന്നേരം

ആരയ്യോകണ്ണിണപൊത്തിപ്പിടിക്കുന്നു
ഘോരാന്ധകാരദയ്യോഗശക്ത്യാ!

എന്നിടംജീവിച്ചിരിക്കുവാനാഗ്രഹം
കുന്നിച്ചിടുന്നുനിമിഷംതോറും

ഹാ! ഹാ! മനുഷ്യനിൻ യാത്രയിതെങ്ങോട്ടീ—
മോഹത്തിനെങ്ങുമുതിയില്ലേ!?

ശാശ്വതപ്രേമമേ! താവകാനുഗ്രഹ-
മേശാത്തകാമപരവശന്മാർ

യൗവനയുക്തമാരസ്ഥാനേനിൻ പേരി—
ത്തപ്പിൽപറഞ്ഞുദുഷിപ്പിച്ചാലും

നീയല്ലോമത്തുനെമത്തുനാക്കീടുന്ന
മായതന്നോമനസ്സൽസന്താനം

നിൻകളുഗാനത്തിൻമാറ്റൊലിയെന്നു—

കമൻകണ്ണു മുഴം കളുപ്പിക്കട്ടെ!

ശാന്തി സങ്കേതങ്ങൾ—നിന്നുതെറ്റുപാടാം

ശാശ്വതതേജോവിലസ'തങ്ങൾ

കണ്ടുകണ്ടെന്നുമാനദക്ഷോഹമയിർ

പൂണ്ടുതാൻവാഴട്ടെവീരതാപം

മാമകമാനസാനന്ദൈകരേണുവാം

പ്രേമമേ! നീതാൻ ജയിച്ചുതാക!!

— 0 —

ഒരുവീരപ്രതാപം

നിജസഹജർ, തുരുക്കളൊരബന്ധു—

വ്രജമിവരൊക്കെമരിച്ചൊരാജിഭൂവിൽ

ഭുജബലമഹിമാവെഴുന്നനാഗ—

ലപജനൊരുമുക്കിലതാകിടപ്പുതാനേ

എ

നയനയുഗമടഞ്ഞു, മാജയശ്രീ—

നിയതചിലാസിമുഖാംബുജംകരിഞ്ഞും

പ്രിയതനുവധികംവിളർത്തു, മത്യാ—

മയനില, യാനരനാഥനേഗ്രസിച്ചു!!

൨

അവയവമഖിലംമുറിഞ്ഞുകീറി—

ശ്ലീവശിവ മേനിനിണത്തിലാണ്ടുനീളെ

അവശതയുടെലക്ഷ്യമാർയരീതി—

ധവനുചെയ്യണ്ടുവരണ്ടിരുണ്ടുരണ്ടും.

൩

ഇരുക്കരകൾവരണ്ടതിന്നടുക്കാ-
 യൊരുചെരുതോടിടയറുന്നിടംപോൽ
 പെരുതുന്നിണമൊലിച്ചുണങ്ങിവിണ്ടു-
 ള്ളൊരുമുറിവിൽക്കടുചാരകെട്ടിനിൽപ്പു.   ര്

അലമഴലൊഴിചാനിടത്തുകൈയ്യാം
 തലയണയാൽതലതെല്ലയർത്തിമന്നൻ
 ഉലകിൽ—നിണമെഴുംവെറുംനിഖത്താ
 ബലനിധി, ഓ! വിധി—വീരശയ്യകൊരവു!   ര

അവനിപനതിരക്തനായ് തദാനീ-
 മവനിയൊടുള്ളൊരുസംഗമത്തിനാലോ
 ധ്രുവമിതുവിധമായ് കിടന്നിടുമ്പോ-
 ഉവശതരംനൈടുവീപ്പുവിട്ടിടുന്നതു.   നു

ശിവശിവമണിമാളികത്തളത്തിൽ-
 ഭുവനമനോഹരമായകട്ടിലിന്മേൽ-
 നവപരിമുദപട്ടമെന്തെയിൽ, - ഭു-
 ധവനവനെത്രസുഖിച്ചിരുന്നുമുന്നം!   ള

മണിയമയമഹിതാസനം, മഹീഭൂ-
 ന്മണിയിവ, നീരണഭൂമി, യേവമെല്ലാം
 പണികരുതാടുവാൻ; മഹേന്ദ്രജാല-
 പ്ലണിയിതചിന്തുമശേഷലോകശിപ്പിൻ!   വ

അരികിൽഗുപമണിയ്ക്കു സാഹചര്യം
 പരിചിൽനടത്തിയരാജകിങ്കരന്മാർ
 ഹരിഹരി! പിരിയാതിരുന്നവർ-
 ശരി—കണികാണവതിന്നുമിപ്പൊഴില്ല.   ന്

പരിചരണവിധിയ്ക്കു നേകഭൂത-
 പൂരിഷകളിലൂരികത്തിലെങ്ങുമെന്നാൽ
 പരിസരചരകാളികൂളിവെട്ടും-
 പരിചിലതിൻകരവാകെനീക്കിടുന്നു. 4

പ്രകൃതി കൃതസഹായമാത്രനായി
 സ്തൂതനിലത്തധുനാകിടന്നിടുന്നു!
 അകൃതകരസികതപമാർദ്ദവേക്കാ
 പ്രകൃതിതോർക്കിക്കലഞ്ഞാരിന്ദ്രജാലം 5

ഇവനയി! വസുധേ! തവാങ്കഭാഗ-
 ത്തവശതരീത്തുകിടന്നുകൊൾവതിനായ്
 ഭവതിചെരുതിടക്കൊടുത്തുമോദാൽ;
 ശിവശിവ! നിന്മറിമായമാരുകണ്ടു. 6

ഒരു ചെറുഗൃഹമല്ല, സൂചികത്താ-
 നരുളുകയില്ലിടമെന്നുശാസ്ത്രമോടേ
 അരുളിയവനിലുത്ഭവിച്ചൊരങ്ങേ-
 കരുണയവർണ്ണ; മരിന്നുകമ്പിടുന്നേൻ 7

മന്ദി, നിജകലജാവനീമണാള-
 സ്ഥിതിഗതികെട്ടനുകമ്പവാഴ്ക്കയാലോ
 അതിപരവശനായുദിച്ചുവേഗം
 ക്ഷിതിപവിഷാദവിനാശനാത്മമപ്പോൾ! 8

സദയമമൃതരശ്മി, മേല്ക്കുമേൽതൻ-
 വദനഗുളൽക്കളിർപുഞ്ചിരിക്കഴമ്പാൽ
 തദനുഗൃഹശിഖാമണിയ്ക്കു വായ്ക്കും
 ശബവിവശതപചാകരിക്കയായി 9

പരവശതപരാജയത്തിനാലു-

ന്നാവരണേരതകത്തൊരുക്കിമെല്ലെ,

നിരവധികനിസ്തർജ്ജനസംഗ്രാമം-

കരനവ, നജപലരാജദീപ്തികളെ

മന്ന

അതിമുറ്റലകരത്തിനാൽത്തലോടി-

ഷ്ഠിതിപനുശകതികൊടുത്തിതോഷധീശൻ

പ്രതിഭിനമിതുപോൽതുണച്ചിടുംസ-

ന്മതികരുന്നിരാത്രയരെകൃപാദ്രമായി.

മെ

നിയതിഗതിനിനയ്ക്കിലും, കരോര-

ക്രിയപലതുംനിരപായ്ക്കിലും, കറച്ചും

ഭയ, മഴ, ലിവതീണ്ടിയില്ല; ചന്ദ്രാ-

നപയതിലകന്നിറയോവിഷാദമേതു?

മവ

ഒരുപുഷ്പനടുത്തുചെന്ന്മുറം!

കുരുവരനെപ്പരിവീക്ഷിച്ചെല്ലെന്നേരം

ഒരുപടിവിഷമി, ചുവണ്ണമോനി-

ന്തിരുപടി" എന്നിടറിപ്പറഞ്ഞുപോയി

മൻ

അഥരിപുഭയമോത്തണഞ്ഞതൂതൻ

പ്രഥമസമീക്ഷണശങ്കളരമാനറി

വ്യഥകളൊരുകണക്കൊതുക്കി, രാജ-

പ്രഥമനൊടല്ലൊഴിവണ്ണമോതിമന്ദം

മം

“കുരുവര! ശശാങ്കവംശപുണ്യ-

പൊരുളിനെഴുന്നൊരുമുഖമേ! നിതാന്തം

തിരുപടിവിജയിഭവിക്കുമേന്മൽ

പുരുതരശതുകുലപ്രമാഥിയായി

മ.മ

മിളിതരസമനഗ്ദ്ധ! നിൻറൊമ്പാലു-
 കളിവിളയാട്ടമകംകളക്കുന്നോക്കി
 തെളിവൊടുമിഴിനിർപൊഴിച്ചുതില്ലി-
 ങ്ങളിതവിലോചനനാഭ്യ;മെത്രഭാഗ്യം ൨൨

കരതളിർനയനത്തിൽനിന്നൊടുക്കേ-
 നരനിമിഷംകളയാതെബുദ്ധിമുട്ടി,
 പരവശതരയായിവാഴുമമ്മ-
 യ്ക്കുരവ! ഭവാനരുളേണമാത്മസൗഖ്യം ൨൩

കുളതരവാചനാമൃതംതപദീപം
 പുളകമെഴുംവിധമാസപദിച്ചുനല്ലം
 വളരുമഴലശേഷമുള്ളിൽനിന്നും
 കുളയുവൊരത്തിരുമേനി-നിൻറൊതാതൻ, ൨൪

ശിവശിവ! പരിതാപവഹ്നിയിൽപെ-
 ടുവശതമുത്തുവിലാപവാക്കനേകം
 തവസവിധമണഞ്ഞുണർത്തുചാനാ-
 യിവനെയയച്ചു;സമാശ്വസിച്ഛരാജൻ! ൨൫

പ്രിയസുത;ഹ,ഹ,നീയൊഴിഞ്ഞുമററൻ-
 പ്രിയസുതരെന്നെവെടിഞ്ഞുവാനിടത്തിൽ
 നിയതമധിവസിപ്പുതോത്തുമന്മേ-
 ലുയരുമഴ,പൂതിരൊങ്ങുതോത്തുനോക്കൂ. ൨൬

പെരിയൊരുപകുതാൻസഹായമായ്നി-
 യരികളൊടൊന്നിനേക്കുവാൻനിനപ്പൂ?
 അരിയബചികൾനിൻപ്രിയാനുജാത-
 പ്പരിഷകളെ?ങ്ങിനിനീമടങ്ങുകഞ്ഞെ! ൨൭

മതിതനയരണം; ക്ഷണാനുഭോഗം
 ക്ഷിതിഭരണം വെട്ടിയുന്നതാണു പാതതാൽ
 ഇതിലുപരിതാണ്; ജഗൽപിതാവിൻ
 സ്മൃതിമതി; നിത്യസുഖം ലഭിക്കുമപ്പോൾ. ൨൮

സരസമിവിഭിഷ്ടയുവനമന്ദേ—
 തരജമംഗരിമനസ്സുവിത്തനൽകാൻ
 പരമഗുണകരം മഹാശയം നിൻ—
 സരസതരം വചനാമൃതം മനോജ്ഞം. ൨൯

ശതതനയസവിത്രിതൻ റവന്ധ്യം—
 വ്രതമിതിലെത്ര വിശേഷമായിരുന്നു;
 സതതമഴലിവരം ക്ഷദിപ്പതാമോ
 സുത; വിധിയാപിധമാക്കിവിട്ടിരുന്നാൽ ൩൦

തനയശതമനിക്കലബ്ധം; എന്നാൽ
 പലനപരിതാപകരോരവണിമാത്രം
 മനതളിരിലുയർത്തിവെച്ചുമേലി—
 ജ്ജനമതിനാലനിശംഭമിച്ചുകൊൾവാൻ. ൩൧

ഘോരം പുനാമമാകുന്നരകമതിലിവൻ
 ഹൈന്ദവദാതിരരിക്കാൻ
 പാരായണിക്കുവാൻ നീയൊരുവൻ ഹമമ
 പ്രാണനായുളളതിപ്പോൾ
 വീരശ്രീവാളെരയൊന്നാലതുകളയരുതേ
 മേലിലെ, നാക്കിപൊത്തി—
 മീരൻ വാവിട്ടുകേണാൻ, ശിവശിവ; കരിൻ
 സഞ്ജയൻ തൻ റവാക്യം. ൩൨

II

ഘോരാത്തിവാരാന്നിധിമഗ്നനാസ്യധാ -
കരാന്തപയോത്തസമവൻസുരയാധനൻ
നേരായവാത്സല്യഭരണീരഞ്ഞിട്ട് -
ന്നൊരാപ്പിതാവിൻമൊഴികേട്ടുന് ഭാരം നന്ദ

പാരമ്പുകഞ്ഞുള്ളിലെരിഞ്ഞുനീറിട്ട് -
ന്നൊരഗ്നികണ്ഡത്തിനുകാരുപോലെയും
നീരക്ഷയാൽതന്നിലൊതുങ്ങിയോലുമ-
ത്തരംഗിണിക്കൽക്കടമാരിപോലെയും നന്ദ

ഭൂവിൽപരന്നിസ്വപനഘോരഘോരമു-
തഭവിച്ചിട്ടന്നാമയമെന്നപോലെയും
ആവിശ്വപവീരനകതാരിലഞ്ജസാ
ഭവിച്ചുതാതൻറനിദേശമാകവേ നന്ദ

(യുഗ്മകം)

തപാഗ്നിയെസ്സഞ്ജയവാക്യതൈലമ-
ന്ന പാരമുർജപസ്വലമാക്കുമുലഭോ
ഭൂപാലനേത്രാംബുദമേന്ദ്രവാൻവാ-
ൻപാത്ഥമായ് വാടിയടഞ്ഞുപിന്നെയും നന്ദ

ഇതവണ്ണമുറ്റീവലചൈവരിചിന്തയാൽ
വിവണ്ണനായ് തെല്ലിടപോഷിയെങ്കിലും
ഭാവംപകർന്നുകൊണ്ടിറുരാജസ-
പ്രവർദ്ധിതോജസ്സോടിവണ്ണമോതിനാൻ നന്ദ

“ഹേസഞ്ജയാ!നിൻപ്രണയാമൃതാർദ്രമാം
പ്രസംഗധാടിക്കുതിരെന്നുചൊൽവു,ഞാൻ
നീസതപരചെന്നറിയിക്ക,താതനോ
സംശയംഞാൻപറയുന്നതിങ്ങിനെ നവു

“ഹേ! താത! വാത്സല്യരസാർദ്രമാംവച-
സ്സുതാകമാനംപ്രിയപത്രനാമിഹൻ
ജാതാദരംകേട്ടമനംതുള്ളയ്ക്കുവാ-
നിതാണുകൂരമ്പിലുദഗ്രമായുധം. നുൻ

നാശംവരാതില്ലൊരുവസ്തുരോപാലമെ-
ന്നശങ്കമങ്ങുള്ളിലറിഞ്ഞിരിക്കവേ
ക്ലേശം,പ്രഭോ!പത്രവിനാശമൊന്നിലി-
ദശഭവാനെന്തിനപ്പൂണ്ടിടുന്നുഹോ! രം

പോരിൽദ്രവ്യംസോദരനേകനെങ്കിലും
മരിയ്ക്കിലാലർമ്മസുതൻസ്വജീവനെ
വേറിട്ടിടാനേൽക്കരുത്;പിന്നെഞാ-
നിരിയ്ക്കയോഹോ!മൃതസർപ്പസോദരൻ! രമ

ധീരാജനമാരഖിലംനശിച്ചുഞാൻ
ധരാതലത്തിൽപ്പെരുമാറിടേണമോ?
ചരാത്തവാക്യംതവ;ജീവനിൽപ്പരം
ഭരാഗ്രഹംപൂണ്ടവനോസുയോധനൻ? രവ

കാലക്രമംകൊണ്ടുഖിലമായങ്ങളും
തുലഞ്ഞുപോകാംസകലകർമ്മകിലും
കാലപ്പഴക്കത്തിൽവരുംവിരോധമുൾ-
ത്തലത്തിലുള്ളാധിപതത്തിടംദ്രവ്യം രന

ജീവൻതുണാപോലെനിനച്ചുമാനാസ,
ഭവൽസുതന്മാർനിജമാനരക്ഷയിൽ
ഏവൻശിരോരേഖയുടയ്ക്ക, മെന്തിനാ-
ണവർക്കു നേർറടമാഴിഞ്ഞജീവിതം?   രർ

ഹാഹന്ത! പോർവിട്ടു മടങ്ങിത്തന്നതി-
ന്നഹം വെറുക്കുവെന്ന് ബാലനോ!
മോഹം മഹാകേമം! അഹോ! തവാത്മജൻ
ബ്രഹ്മൽഭയം പൂണ്ടുകലുനീളിപ്പോ!   രർ

ഞായംഭവാനോതുവതാകിലുപരാ-
ജയത്തൊടുങ്ങാട്ടു വരാസുയോധനൻ
പോയങ്ങുവാണീടുകപാണ്ഡുപുത്രൻ;-
ത്തിയന്നിടേണ്ടെന്നിനച്ചൊരോധിയും   രന്ന

ഇതുമട്ടിലെല്ലാമുചെയ്തുപോയ് ഭവാ-
നമന്ദ"മേനോതിയയച്ചുട്ടുതന്നെ;
പോർമന്നിൽ വീണ്ടുനിപതിച്ചു ഏറ്റുമാ-
ത്രമത്തിനാൽമാനാധനൻ സുയോധനൻ.   രർ

ആയോധനാശ്രാന്തപരിശ്രമാലസാ-
ശയോഭിതാനേകവിചാരവിഹാലൻ,
ആയോധനരേഖം, സ്ഥിതിയൊക്കെയുതദാ,
സുയോധനൻ കണ്ടിതി പിന്തപ്പുണ്ടുതേ.   രവ്യ

"മോഹാകലതപംസകലർക്കമേകമാ-
റിഹാസഭോഗപ്രിയരായഭേദികൾ
ഹാഹാ, വെടിഞ്ഞൊരുജഡങ്ങൾ--മുത്തമ-
ന്മാരാലുജാലങ്ങൾ--കിടപ്പുമുഴുവു!   രൻ

പ്രാണപ്രിയസ്തേഹിതരും, ഗുരുക്കളും,
രണത്തിനാലേമമഖസ്യ ചഗ്ഗവും.
പ്രാണൻവെടിഞ്ഞിത്തറമേലിതാകട്ടെ—
നിണത്തിലങ്ങിങ്ങുകിടപ്പുകഷ്ടമേ!

രേ.

ഞാനേകനല്ലാതിതിനാരുമുലമി
ങ്ങനേകമർത്ത്യക്കഴലേവമേററുവാൻ.
താനേമുതിന്ത്രമമർഗ്ഗങ്ങളൊരും
ധനേച്ഛയുവൈരവുമെന്തുചെയ്തിടാം.

രൂ.മ.

ധീരാശയന്മാരിവരെത്രമാത്രമീ—
യരാജകുതപംകുലരാതിരിക്കുവാൻ.
ധാരാളമോത്തേതാതി, യതാകമാനമ—
നാരാതിരോഷാനലനിൽദഹിച്ചു മെ.

രേ.

വേദാന്തവിത്താംഗുരുതൊട്ടുപേർഗുണ—
പ്രദാധികസ്തിശ്ചാവാചസ്യധാരസം.
വേദാപഹംതുകിയതാകെയെൻമഹാ—
മദാഗ്നിയിൽകേവലമാവിയായ് പൂരാ

രേ.

ഗോപാലനന്നെന്നൊടുസന്ധിചൊല്ലുവാൻ
കൃപാർദ്രനായ് ഭൃത്യമൊടഞ്ഞിയപ്പൊഴും
ഗോപാലനന്നോത്തമസിച്ഛഗർവ്വതാ—
നപാരദഃഖാബ്ധിയിലാഴ്ന്നിരുന്നോ.

രേ.

ഓരോതരംദുഗ്ഗുണരേണമുഷ്ടമാം.
വിരോധീചേതോമുക്തത്തിലെപ്പൊഴും.
സാരോപദേശാകൃതിചേർന്നിടാ മനോ—
ഹരോജപലജ്ഞാനചെളിച്ചമെന്നിയെ

രേ.

ഘോരപരാധാചരണങ്ങളേതിനാൽ
 പരാരസിപ്പേ നതുതന്നെയിന്നിതാ
 രിമാണചിത്ത ചുമട് പത്തു മൽസുഖം
 നിരാകരിക്കുന്നുവിരോധിയായിമേ. ൫൧

പാഴിൽപ്പരഞ്ഞാൻവൃസനിപ്പതെന്തിനി-
 കഴിഞ്ഞകാര്യംനിരൂപിച്ചുകൊണ്ടിനി?
 ഉഴഴിപ്രിയംലേശമുഖമില്ലപോട്ടേ; മേ-
 ലൊഴിഞ്ഞുമാരുന്നതുവീരധർമ്മമോ? ൫൨

ദായക്രമായത്തമിളാതലംപരം
 ഭയന്നുത്താൻകൈവെടിയുന്നതങ്ങിനെ?
 ഞായപ്രകാരംപലവേലമെഴുതിടാം;
 പ്രയത്നദോഷംപഴിയായ് വരാവതോ? ൫൩

പാരിൽധനംതൊട്ടുവിലത്തെയുംജനം
 വരിപ്പതീക്കേശനിവാരണാത്മമാം;
 പോരിൽജയിച്ചീടുകിലുംമറിച്ചുതാൻ
 മരിയ്ക്കിലുംപിഡമതോത്തുനോക്കിയാൽ ൫൪

പേരാൻമൽസോദരരാകമാനമി-
 ലാരാധിവാസംതുണചൽക്കരിച്ചുമോ!
 ഘോരാടിവീരാർഹസുരാംഗനാജനോ-
 ല്ലരാദരംപൂണ്ടുസുഖിച്ചിരിയ്ക്കു യാം. ൬൦

ഏറുന്നമോഹംനിത്യതംസ്വപ്നംശജ -
 “ഛൊറുപ്പി”ലാക്കുന്നതനായ് ജനിക്കുകിൽ
 മാറുന്നതല്ലഛൊഴുമെൻമനോഗതം;
 വെറുത്തുപോയ് സോദരത്തുവുമുഴിഞ്ഞാൻ ൬൧

ഓമൽച്ചുണക്കട്ടികളേ! കമാരരേ!
 സമത്വരേ! നിങ്ങളെയെന്നുത്തരരേ!
 പ്രേമത്തൊടൊത്തൊന്നുപുണർന്നിടം—ഹരേ!
 ഭ്രമംപരം—മൽസഹജപ്രവീരരേ! നൃപ

വേലാതിഗന്ധേഹനിദ്രാസമുദയം!
 കലാകലാപംവിളയുന്നിടങ്ങളേ!
 മേലാ നിനയ്ക്കാനിവനിന്നുനിങ്ങളേ,—
 കലാധിപോൽകൃഷ്ണകലാങ്കരങ്ങളേ! നൃപ

തീരംവിശ്വേശ്വരവൃഥ; കൂടെത്താനിതാ
 വരുന്നവെരിപ്രകാരമുടിച്ചുടൻ;
 ചേരുന്നതോപെരുതഷ്ടമാനി? ഭീരുവോ
 കരുപ്രവീരാഗ്രജ, നെന്തിനർഭ്രമം? നൃപ

വീരാതിവീരാനുജരെപ്പിരിഞ്ഞുത്താൻ
 പരാജയത്തോടിടപെട്ടുവാഴ്ചയോ!
 മേലാരമയോലാഭകരു ഹസ്യവ്യഭാസം—
 ഭരാശയാൽസമ്പ്രതിസമ്പ്രസിക്ഷയോ? നൃപ

പോരാടിയിന്നിസ്സമരപ്പിശാചിനായ്
 വരാത്മമന്ത്രങ്ങളുരുക്കഴിച്ചുപം
 വീരാർമാമെന്നയിർക്കുടിക്കുണ്ഡം
 നിരാമയംതാൻബലിചെയ്തതന്നയോ? നൃപ

ശോചിച്ചൊരൻബാഹുതലത്തിലേററവും
 മുഷിഞ്ഞടുക്കാജയലക്ഷ്മിയെങ്കിലോ
 ശോചിക്കുമേതംവിധമിങ്ങിണങ്ങുവാൻ
 മുഷിഞ്ഞുയന്നിഷ്ടവതിന്നറയ്ക്കയോ? നൃപ

ഏതാണിതിൽ ചെയ്തതശേഷമാനവും
 പ്രതാപവുംകെട്ടൊരുക്കെട്ടജീവിതം
 ഹാ!താങ്ങിത്താൻവാഴുകയോ?ഏദന്തമേ!
 നിതാന്തമാഹർത്ഥ!പിടപ്പതെന്തുനീ?   നുവു

പാരമ്പര്യപത്രിഭരമേദരാദർ-
 സ്തരഭൂസംപൂണ്ടുകഴിച്ചുകാലമേ!
 സൈപരന്നമസ്കാരം;ഏനിക്കിതേവരെ-
 പരംസുഖംതന്നഭവാനമംഗളം!   നുൻ

കായക്രമംവേണ്ടതുവന്നു;മേലിലും
 ഭയപ്പെടുന്നില്ല;വരുംവരേണ്ടവ;
 പോയഞ്ജസാശതുകലംമുടിയ്ക്കുവാൻ
 പ്രയത്നമാവുംവിധമത്രചെയ്യുവൻ”   െർ

ഭൂയോപിഭൂയോപിവളന്നൊരധിയും
 ജയോദയാകാംക്ഷയുമേറുതങ്ങളിൽ
 ആയോധനംചെയ്തിരുൾവിട്ടുമാറിയ-
 സ്തയോധനൻപരരുഷദീപ്തനായ്തദാ   മെ

മനാതിഗപ്രഥിതപരരുഷരാജവക്ത്വീ-
 സ്ഥാനാഹ്വനബ്ഭൂവികിടന്നകിടപ്പിലേറ്റുപാൾ
 നാനാതരംസ്തുതിപഥംഞൊടിയിൽക്കടന്ന-
 ന്തൂനാശയാലുശിരണന്നെഴുന്നേറുശീഘ്രം   മെ

“മേലാലരാതികലമൊത്തുധന്യാധിവാസം
 മേലാ;മദിയരണശ്ശൂരതയെങ്ങുചോയി?”
 വേലാതിഗതപരയൊട്ടഹസിച്ച്ചിരഞ്ജം
 കോലാഹലത്തൊടൊന്നൊന്നിളകിച്ചവിട്ടി!

വീരൻവൈരിമടങ്ങുമെന്തായിട്ടുണ്ടു-
 തീർത്തവനായ് തപസ്സു-
 ന്നേരംചെയ്താൻമുതിർന്നൊട്ടാകയാൽമറിയാ-
 തപ്പോഴേകാത്തദിക്കിൽ
 ചോലാർമുഴുപ്പാപമായുള്ളതുകയമണവാൻ
 സ്വപ്നമിമാനോപദേശം
 സൈന്യംപാർത്താക്കിത്തീറ്റാൻതപരിയ്ക്കുവെ
 നിന്നാക്കുണന്നിഷ്ടമുണ്ടു ഒരു

മികച്ചശല്യത്തിരമാലതല്ലി-
 ത്തകർത്തിടംചിത്തതടത്തിൽനിന്നും
 അകന്മഷംസംയമനക്കയത്തി-
 നകത്തവൻചേഗമെടുത്തുപാടി. ഒരു

— 0 —

തുലികജയിക്കട്ടെ!

“ജാതകംതിരുത്തു”യതുവുലിൻമാമാന്മ്യത്തെ
 ജാതകത്തു കേൾക്കുകൊൾമയിർക്കൊണ്ടിട്ടേററം
 ആനന്ദപാരവശ്യംപൂണ്ടുത്താനിരിയ്ക്കുവേ
 മാനസമെന്തോബഹുശാന്തമായിതുമററും.
 വീണ്ടുമെന്തനമേതോവെല്ലുതശക്തിത്തള്ളൽ
 കൊണ്ടുതനദിക്കിലൊന്നിൽച്ചെന്നുകുപ്പട്ടു!
 എന്തൊരത്ഭുതംഹാ!ഹാ!! കാണമെന്തൊരുകാഴ്ച!!
 എന്തൊരുസ്വപ്നമെന്നേരൂപംകളുവായി.
 പൂങ്കുയിൽപാട്ടു,മിളംതെന്നലുംപൂഞ്ചോലയും
 ചെങ്കുതിർപ്പൊലിമയംപൂണ്ടുസമ്മളിപ്പതായ്,
 ഏഴുയ്ക്കുംകുബ്ജരനമേകഭാവനയോടെ
 വാഴ്വാൻതന്നുഭാവുകപ്രദേശമായ്,

ആരാലാവിലകല്പിച്ചീടുവാനുതതാത്ത
ചാരതന്നങ്ങൾകൊണ്ടുസുന്ദരംശോഭിപ്പതായ്,
പൂന്തിങ്കൾക്കരകൊണ്ടുമെല്ലവേതലോടുന്ന
ശാന്തിസാമ്രാജ്യത്തിന്റെകൊണതാകാണാവുന്ന!

ഏകത്ര കാണായ് വന്നുവേദാന്തവിദ്യാലയം,
ഏകത്ര മണിമയംമന്മുണ്ടുസംഖ്യങ്ങൾ,
വേദിതദാരേടൊന്നാനാജാതികൾപരസ്പരം
കൂറൊടുക്കൂടിവാഴ്ത്തേൾ, മന്യത്രനീളെ
വാനിജ്യവൃദ്ധസായശാലകൾതെരുതെരെ
ക്കാണായി, പരിഷ്കാരലക്ഷ്മിയാളനുവേലം
തുവുന്നമന്ദമാസംപോലവേ; വിലേടത്തു
തു മന്ദമാലുനാപുഷ്പസഞ്ചയംകാണുമു!
നിമ്ബലപ്രേമത്തിന്റെനിസ്തലപ്രകാശവും
ഭിമ്ബദാസന്റെമുഖകമ്ബത്തിൻസ്വഭാവവും,
ഏതൊരുകരിങ്കല്പമാർദ്ദമായിട്ടുംമട്ടിൽ
ചേതസിക്വിഞ്ഞീടുകാരണുവിലാസവും,
അകൃമപ്രവൃത്തിയാൽമങ്ങാത്തധർമ്മത്തിന്റെ
വിക്രമപ്പൊലിമയുണ്ടുവിസ്തൃതംപൂണ്ടേൻ!

നിമ്ബലമനോഭാവംപൂണ്ടുവചിരിയ്ക്കുവേ
“കമ്ബഭൂമിതൻപിഞ്ചുകാ”ലതാപ്രത്യക്ഷമായ്
എന്നുടതുവുലപ്പോൾതാഴ്ത്തുതാനേചീണ
പിന്നത്തെക്കഥയെന്തു മന്ദനാംതാനോതുന്നു?
തുലികെ, തവതാഴ്ചയുക്തമാണൊരുലേശം
പോലുമില്ലവകാശാനിനക്കകൃതിയ്ക്കുവാൻ!
വാസനാനിയുക്തന്മാരാകിയപുണ്യാത്മാക്കൾ—
വാണീദേവിയർതന്റെവാത്സല്യഭോജനങ്ങൾ—
ആക്കുറിപ്പുറീണന്മാ—രുണ്ടു, വർമാത്രംപോരും

മേൽ, കൃതിചമയ്ക്കുവാൻ; മടങ്ങുമടങ്ങുനീ!
 ഏതുമൊന്നറിയാതെലോകർത്തൻവിലപ്പെട്ട
 നേരത്തെപ്പാഴാക്കുവാനെന്തിനായൊരുങ്ങുന്നു?
 എന്നുതെറ്റുവൽത്തലപിന്നെയുമുയരുന്ന -
 തെന്തയ്യോകഥകെട്ടു് കൃതികണ്ടിട്ടാ പാഠം
 ഏന്തിനീയവകാശമില്ലാത്തവേലയ്ക്കിനി
 ഉപിന്തിച്ചുനരങ്ങുന്നു, കാവ്യലക്ഷ്മിയാളുണ്ടോ
 നിന്നുടെ പാരത്തേക്കിന്നാഗതയായിട്ടുണ്ടു?
 നന്നനീൻസാഹസങ്ങൾ! ഇത്ര ശാമതിയാക്കൂ!!

ആരുടെതുകരത്തിൻവിളയാട്ടത്താലാവാം
 പാരമീപ്രകൃതിയാൾസൽകാവ്യസമ്പുണ്ണയായ്
 ശാന്തിസ്ഥത്താലേകഭാവനാനിയുക്തനായ്
 സ്വന്തസോദരമാക്കുതതേപാപദേശംചെയ്തു
 പ്രകൃതിപ്രഭാവത്തിൻസൗന്ദര്യംകാണിച്ചാദോ
 പ്രകൃഷ്ടാഹ്ളാദംചേർപ്പു, പ്രകൃതപ്പരിഷയം?
 ഭാരതീദേവിതൻറനിമ്നലപ്രേമാമൃതം -
 സാരത്താൽപ്രകാശിയ്ക്കുന്നതെപ്പൊത്രമേതെന്നോ
 വിസ്തൃതാശയനായി, സ്പർശമാരാധനായ്
 എത്രയുംവിനീതനായൊരാൾവർത്തിയുണ്ടു!
 ആരുടെതുവൽത്തുഞ്ചംമാത്രയ്ക്കുമാത്രയ്ക്കുവം -
 മാകാശക്കടലാസ്സിൽക്കവിതകുറിയുണ്ടു!
 സജ്ജനപ്രമാണികൾവാഴ്ത്തുന്നാരദ്രേഹത്തിൻ
 സൗന്ദര്യസമ്പുണ്ണമാംചിത്രമൊന്നാകാണു!
 എന്നുടെ“ഗുരുനാഥ”പാദങ്ങൾസമീക്ഷിച്ചു
 വന്നുകൂടിയപരമാനന്ദാമൃതരസം
 ഏതൊരുവെയിലേറാൽപ്പോലുമെവറാതെസം
 പൂതമായ്വിളങ്ങുന്നുമാമകശ്രേയസ്സിനായ്.

ഞാൻ കണ്ട സാമ്രാജ്യത്തിലേക്കു ഹൃദയാധിപത്യം -
 ചെങ്കോലായി മിമിച്ചുതുപ്പുന്തോറോളം
 വാഴേണ്ടിയിരിക്കട്ടെ എന്നാൽ സുഷിസാമന്ത്രിയുടെ
 മറ്റു പുരുഷമാൻ തന്റെ "തുലികളായിട്ടുണ്ട്"

—0—

“ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായം”

ചെങ്കോലായി മിമിച്ചുതുപ്പുന്തോറോളം.

ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായം യക്ഷപിസമാട്ടിൻ
 ഹൃദയമാകട്ടെ അന്തർപാതത്തിൽ
 ഏതെങ്കിലും നാനാദേശാമാഞ്ചകങ്ങൾ -
 ഗാന്ധിനായകമെന്നിരിക്കുന്നതിൽ
 ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായം! നോട്ടേറോനോളം
 രാശാലതയെന്നു പൂർണ്ണമായി.

സുരതത്തിലും ഗോകുളാൽ മുദ്രണ -
 ഭാരതകുലികൾ വിരയമായ്

ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ വാതവിൽ മുദ്രണ -
 ഭാരതകുലികൾ വിരയമായ്

ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ വാതവിൽ മുദ്രണ -
 ഭാരതകുലികൾ വിരയമായ്

ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ വാതവിൽ മുദ്രണ -
 ഭാരതകുലികൾ വിരയമായ്

ആരാണമുണ്ടോവെറുംകയ്യായ് പോകുന്നു
 പാരിൽപ്പെരിയോരെക്കണ്ടുകൊൾവാൻ?
 അക്കാവുപ്പാൽപ്പഴയ്ക്കുളളാരുവു, ഞാൻ
 പാർവ്വാനാശിച്ചമന്ത്രിരത്നം,
 കേരളഭൂമിതൻഭദ്രപ്രഭീപം, ഹാ
 കൈരളീഭാഗ്യമണിപ്പെട്ടകം,
 ശ്രീവാഴുകോടിൻയശസ്ത്രംഭം, മംഗളം -
 ശ്രീലാസ്യപാവനപ്പുകാവനം,
 ഹാ! ഭാഗ്യമെന്തിതിൻമീതെ! കൃതാത്മൻഞാൻ!
 സൗഭാഗ്യപ്പുന്തിങ്കളല്ലോമുമ്പിൽ
 ശാന്തസുഭഗമാംപുഞ്ചിരിപ്പുനിലാ -
 വസ്ഥലത്തെങ്ങുംപൊഴിച്ചുനിൽപ്പൂ!!

വാണീവിളയാട്ടംപൂണ്ടോരന്നാവിനാൽ
 വന്നതെ, നീങ്ങോട്ടനാളുകളായ്
 ഉണ്ണിത്താനെന്നൊന്നുകാണുവാനാഗ്രഹം -
 മുണ്ടായിരുന്നുള്ളിലിയെന്നിയ്യും!
 സന്തോഷമായിപ്പോ, ഉണ്ടുള്ള പ്രശ്നത്താൽ
 പൂന്തെന്നൻകണ്ണത്തിൽകോരിവിഴ്ത്തി!
 ആസനംനീക്കിയി, ടെന്റോടിരിയ്ക്കുവാ -
 നാജ്ഞാപിച്ചീടിനാൻസ്നഹപൂർവ്വം
 ഏങ്ങുഞാൻപാമര, നമ്മഹാപണ്ഡിത -
 പുംഗവനാകവിരാജനെന്നോ?
 പക്ഷവിനീതനാമദ്ദേഹംസർവ്വദാ
 സൂക്ഷിപ്പുസാക്ഷാൽസമഭരിതപം!

ആരിലുംമീതെയൊന്നു ഭൂമിത്താഴ്ചയിൽ;
ആക്കിയുയർച്ചയിലിത്രതാഴ്മ?

ഞാനതുതപ്പെട്ടുനിന്നുപോയഭൂമി
സാനന്ദംചെയ്യുമതിമൃതംകാണുക!

കാവ്യസരണിയിൽമുമ്പാട്ടുകാൽവയ്ക്കാൻ
കാഷ്ഠിയ്ക്കുപോരെയെത്തത്തുതള്ളും

മിഥ്യാഭിജ്ഞാഭ്യൂഹിതാഴ്ചയ്ക്കു
ചിത്തമെ, കമ്പിട്ടുകൊണ്ടാലുംനീ!

മാമകാരാധനാവിഗ്രഹം, വാത്സല്യ-
ത്തമകരനസുപവശാഖി,

സാഹിത്യപുണ്യാശ്രമത്തിലെനിമ്ന-
സാതപികമുത്തിയാമൊമുനീന്ദ്രൻ,

തുഞ്ചൻപറമ്പിലിന്നുണ്ടായസൽക്കാവ്യ-
കാഞ്ചനക്കായുതിത്തീടുംവൃക്ഷം,

ആയെഴുത്തുരൻ—മാമൽപ്രിയദേശിക-
നായവള്ളത്തോളിൻപാവനമാം

ആതിഥ്യസ്വീകാരമോർമ്മിച്ചുനിന്നൊ-
ന്നത്തേസ്സുഖ്യംനകൻചിണ്ടും!

ഹേ, വന്നിരിയ്ക്കേണമെന്നമ്മഹാകവി
ചൊൽവതെൻകണ്ഠത്തിൽവന്നലച്ചു

അപ്പുണ്യനാവിൻവരതിലാഹിയ്ക്കുവാൻ
കെല്പുപോരാതെകസാലയൊന്നിൽ

ഞാനമിരിപ്പായ്, ആ ഭാസ്വരസ്വാമിതൻ
മുന്നിലായ് മിന്നാമിന്നൊന്നൊപ്പം

പൂരിതമായി ചിലിപ്പോകുമുഴക്കയ്യ—
മാരുടെ ദിവ്യകരാന്തുലികൾ

നിമ്നലതേജസ്സു പുത്തൂന്നു, കഷ്ടമ—
ക്കുഞ്ചസാക്ഷിയ്ക്കു നേർമുമ്പിലല്ലോ
മന്ദനാമിപ്രാണി ചെന്നു തൻ ലാഘവ—
ചിഹ്നത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിപ്പോയി!

മുങ്ങുകുല്ലാതാ രണ്ടു പ്പഴിയ്ക്കു വാ—
നിങ്ങുമുതിരുനന്തു ചണ്ഡഭാനോ!

അശ്രുതർ കാണുന്നി, ല്ലേതും ഭവാനുടെ
ചൊൽക്കൊണ്ടു തേജസ്സിൻ മാഹാത്മ്യങ്ങൾ!

എത്ര പേരിന്നു നുകൻ രസിപ്പതി—
ല്ലത്തും ഗമാംനിൻ രതേജഃപുഞ്ജം!

നാവാടിയില്ലെനി, യ്ക്കാവാശിതൻ മുമ്പിൽ
കേവലം ഞാനൊരു മുകനായി

സാഹിത്യശാസ്ത്രാത്ഥചാദങ്ങളൊട്ടേറെ—
സ്സാധിച്ചതെല്ലിടയ്ക്കു ഭൂമിയിൽ ഞങ്ങൾ

അപ്പോഴേയ്ക്കു ജപലഭാസ്സിനാൽ മിന്നുന്നോ—
രന്തരീകു ചമെൻ മുമ്പിൽ ഞാനായ്!

സാദരമക്കവി “സൗഭാത്ര” ഗാനത്താൽ
“സാന്തപനം” ചൊല്ലി “വൈരാഗ്യ” രസം
ആവോളം ഞാൻ നുക, നാനന്ദസിന്ധുവി
ലാവാടിക്കൊരവാനനുഗ്രഹിച്ചു!!

ശുഭം

— 0 —

കാമുകവഞ്ചിതയായ യുവതിയോട് -

മതിനേർമുഖി, ഹന്ത രോദനം-
 മതി, നീ തെല്ലുസമാശ്വസിക്കുക
 മതിമോഹനമായ മേനിയേ-
 മതി വിഭ്രാന്തിയിൽ വാട്ടിടായ്ക്കു നീ!!

പുരുമംഗളമന്ദഹാസമാ-
 ന്നരുളേണ്ടു തവ മുള്ളുളാനനം
 ഒരു മങ്ങിയ കാന്തി പുണ്ടുപോ-
 കരുവാളിപ്പതിനെന്തു കാരണം.   ൨

പരമൊട്ടിയ നിൻ കവിർത്തടം-
 വിരസം താണുകഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ,
 വിരളദ്വതി പുണ്ടു ചുണ്ടിതിൽ-
 പരമെന്തൊന്നുവരെണ്ടുവെകൃതം.   ൩

കരളോ പരിതാപവാരിധി-
 കരകാണാതുഴലുന്നുവെങ്കിലും
 പരമാർത്ഥമൊരുത്തരോടുമേ-
 പറകില്ലെന്നതു നിന്റെ നിശ്ചയം.   ൪

അഴലിൻനിഴലേഴിടാതെ നീ-
 യഴകിൽ തുറിനവാങ്മയാമൃതം
 പിഴതെല്ലമൊഴാത്ത നിൻവ്യഥ-
 പ്പഴയെക്കെട്ടിനിറുത്തുകില്ല താൻ.   ൫

സതിനിന്റെമനം കവന്റെ-
 ത്തതിനന്നേപിഴനൽകിയില്ല നീ

പതിയായിതരംഗനയ്യ വൻ,-
പതിയനാരുടെ ധർമ്മിണിനെ.

ന

വരവാണി, വിഷാദലേശമി-
വരനെപ്പാത്തുവാഹിച്ചിടായ് നീ
തരളായതലോപനം വൃഥാ-
കരയാനോ തപതന്ന ഭുവിധി.

െ

കളിയമ്പുകളൊത്തടുത്തിടം-
കളിയനാഹരയകാറി നിത്തുനി
കളിമങ്ങിയ പുകവലിത്തടം-
തെളിയാൻ ദൈവമനുഗ്രഹിച്ചിടം.

വ

അലസാക്ഷികളെക്കഴിപ്പിടം-
മലമ്പന്റെ ചതിപ്പുയോഗമേ!
ഉലകിൽത്തവനീചനീചമാം-
തലതാണിടുവതെന്നാരിക്കലോ.

ൻ

പുരികക്കൊടിവെട്ടലൊത്തിളം-
ചിരിയും ചാടുവേചാവിലാസവും
ഹരിണാക്ഷികളെ ചൂതിക്കുവാൻ -
ചൊരിയുന്നതു ചില ഭൂഷാപുരുഷൻ.

മ

പുരുഷൻനിജകാമപൂർത്തിക്കൈ-
വരുവാനായ ബലാജനങ്ങളെ
ഒരുപോലെ വലച്ചിടുന്നു നി-
ഷ്കരണം ഹന്ത! മൃഗീയബുദ്ധിയാൽ

മ.

അവിവാഹിതയായ് കഴിക്കുവാ-
നവിതക്കെന്നിരുപിച്ചിടുന്നുവോ

ഭവിതവ്യതപോഖ്വ സർവ്വം—

ഭവിക്കീഴ്മേൽ മറിയുന്നു മാനിനീ.

൨

അഥവാ പറയേണ്ടതെന്തിനി—

ക്കഥയെല്ലാമറിവുള്ള നിന്നൊടായ്

വൃഥപൂണ്ടു ചസിക്കയോഗ്യമോ,—

കഥയില്ലാത്തവരെക്കണ്ടു നീ.

൧൩

ഉലകം ഭരിതപ്രഭുക്കൾ തൻ—

റിളയാട്ടത്തിന്നു കേളീരംഗമായ്

അളവറുഴച്ചുവൊഴെന്തിനീ—

നിലയിൽസ്താധുതയാൽതപിപ്പിനീ.

൧൪

മതിമാനി! മാനമറുൾ—

മതിയെപ്പാറിനിനച്ചതാകെ നീ

കൃതിസംഹതിരേഖയാക്കുമി—

ച്ചതിതൻഭൃഷ്ടചരിത്രമാകവെ.

൧൫

—:0:—

ചാരിത്രംവിറരില്ലവര.

(കേക)

ഇല്ലവരക്കൊരുമാറ്റം, മെങ്ങനെ ഭർത്താവിന്റെ

ചൊല്ലിനുചഴിപ്പെട്ടതൽക്കണമിറങ്ങുന്നു.?

ആരുതാൻ പ്രാത്ഥിച്ചതിൻഫലമുണ്ടിവ, ഭാരം—

ണാരോമലാക്കിത്തീർക്കാൻ “തീ തിന്ന”തിന്നാൾവരെ!

അപ്പനമ്മമാരവർ വച്ചതാംവിലക്കിനെ—

ത്തപ്പനായ്തള്ളിനീക്കിപ്പോകുമെങ്ങോട്ടിപ്പാവം?

“ശങ്കരി”വരുന്നണ്ടോ കൂടവേ? ഭവതിക്കാ-
ശങ്കയെ, ഞ്ഞൊണ്ടൊരുവല്ലായ്മമുഖത്തിപ്പോരും!
വൈകുവാൻതരമിനിയില്ലെന്നിരിക്കിപ്പോരും തന്നെ
പോകുവാൻതിട്ടുകൊണ്ടിനിനാൽ കുറച്ചും നീ
കുണ്ഠിതപ്പെടേണ്ടല്ലോ, വേണ്ടപോൽ ചിന്തിച്ചിട്ട്
രണ്ടിലൊന്നുറപ്പാലു;മപ്രിയമെന്നിരിക്കില്ലാ!

വീട്ടിലില്ലാത്തവരും മാസമാനായല്ലോ നീ
വിട്ടിങ്ങുപോന്നിട്ടിപ്പോരും;മൗനമെന്തയികാതേ!”

ഭർത്താവിൻനിർബന്ധത്തിന്നുനേരമവളേറ്റ -
മാർത്തോവത്തേപ്പൂണ്ടുകൊണ്ടവമരുൾചെയ്തു:—

“ആത്മനായക, ഭവാനെവിടെപ്പോയെന്നാലു-
മചിടേയ്ക്കുണ്ടല്ലോ ഞ്ഞൊ, ഞ്ഞതിൽശങ്കിക്കുവാൻ”

മറെറാന്നുപറഞ്ഞില്ല;കൂടവേയിറങ്ങുവാൻ
മാനനിനിയൊരുങ്ങുന്നമി, പൂവൻവിളിക്കവേ!

“വരുണന്ന”വൾ ചൊല്ലിക്കഴിക്കുമതിൻ പ്രഭ
പ്പൊരുളുപ്പുമാനേതുവിധമൊന്നറിയുന്നു!

ശങ്കരി, പാറാലയപാതലേകാണാത്തോളം -
ഞെങ്കിലെ, ഞ്ഞവരുന്നേഞ്ചാലുത്തിൽതന്നെന്നായ്

അപ്പുനമ്മമാർ തന്റെവരുതിയേതെന്നാലു -
മപ്പടി കേൾക്കാനായിട്ടുദ്യസിക്കുകയാല

പറിച്ചില്ലവൾപ്രായമായിട്ടുതന്നിച്ചുപോൽ
പരനിലനുരാഗമർപ്പിക്കുപരിഷ്ക്കാരം!!

അപ്പുന്റെ വൻവാത്സല്യം ക്രമത്താ, ലനുരൂപ -
നായൊരാളിനേയവൾക്കാത്മനാഥനായ് ചേർത്തു!

ഉടനസ്സു നിനിജനിമ്മലസ്സേഹപ്പഴ്-
യ്ക്കു ടവുവരുത്താത്തകൈവഴിയൊന്നുണ്ടാക്കി.

എങ്കിലുപദംതാതനിർദ്ദിഷ്ടമായപഥം-
പേതുമേ ലംഘിച്ചില്ലാ ജീവിതപ്രയാണത്തിൽ!

ശങ്കാനുപദംകേണു കാണുന്നായന്നാറംതൊട്ടി-
ട്ടങ്കരിച്ചതായുള്ളനിമ്മലപ്രേമമെപ്പടി

ശക്തിയാൽത്തഴിച്ചുതൊട്ടൊപ്പുപ്പിതാവിങ്കൽ
ഭക്തിയുംനതാംഗിക്കുന്നാറംകുന്ദാറംവർദ്ധിക്കയാൽ

ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കുപോവുവാൻദ്രവ്യംസ്സേഹ
ഭാഗനായ്ക്കുണിക്കാതൻകാത്തനൊത്താളപ്പോരം

താതാനുവാദംകിട്ടാതെങ്ങിനെവിറങ്ങും?സം-
പൂതാനുരാഗമില്ലാഞ്ഞപ്പതൻഭർത്താവിങ്കൽ

കാത്തനെപ്പിണക്കാമോ, കാമിതംനിറവേററി-
സ്സുതാപമുണ്ടാക്കാമോതാത;നെന്തപരം വെച്ച്വൂ!

ഭർത്തൃമാസനംനാരികൈവെട്ടിത്തിരിക്കാമോ?
പൈതൃകശാപംനടുക്കാവതോമരൊന്നിനാൽ?

സാഗരത്തോട്ടുപോവാൻസതപരംപാഞ്ഞീടവേ
സാരമാമണകെട്ടിനിർത്തിയനദിക്കൊപ്പം

തിങ്ങിവിങ്ങീടും വികാരോജ്ജ്വലപ്രഹരത്താ-
ലംഗനയവളാഹാ! വല്ലാത്തകഴക്കിലായ്!!

മാന്തളിർച്ചെടിപാരംവരണ്ടു, ചന്താചിന്താ
ചെന്താർമഹനമുഖംവാടിനിന്നീടുംനേരം

“മകളേ! മാഴ്കേണ്ടാനിന്നിന്നിളംതനുവീകൽ.
മികച്ചമങ്ങളുൾക്കൊണ്ടുവാനെന്തുബന്ധം?”

ശങ്കരൻസത്യഗുഹവ്രതംകൈവിട്ടീടായ്ക്കിൽ
ശങ്കയെന്തിന്നതങ്കംകൂടിനില്പോയിടേണ്ടോ

എന്തിനു കണ്ടെത്ത, നൂറുനൂറുറാനുംനെയ്യിടാനും
ശാസ്ഥിദൈവത്തെപൂജിക്കാനുമായ് പോകുന്നുനീ

സ്വപക്ഷംനിനക്കിന്നുവാഴ്വാൻവകയുണ്ടി,
ജ്ഞാനമെങ്കിലുംവേറെഭർത്താവുമുണ്ടായിട്ടും”

പുത്രീവത്സലൻതാതനാരൊരാൾസമാശ്വാസം
പൂണ്ടീടാനേവമോതി, സാധുവസ്ത്രധാരിത്തയ്യൽ
വർദ്ധിച്ചുനെയ്തിട്ടിപ്പോടവിടംവിട്ടുമുമ്പേ
ശ്രദ്ധിച്ചുകാത്തസ്തേഹാലാപവാചകമേറാം:—

“എന്നാൽഞാനിറങ്ങട്ടേ, താതന്റെ ഹിതംനോക്കി.
നിന്നാലുംനിരായമിങ്ങുമൽപ്രാണേശപരി!

അദ്ദേഹമരുൾചെയ്തമാമകഭ്രാന്തെങ്ങിനെ
മദ്ദേഹനാശംവരെവിട്ടിനിമാറീടുന്നു?

മന്മാത്രഭ്രമിയ്ക്കു ജ്ഞസങ്കടമകററാനി—

നെന്നേനിലോലുംബലിചെയ്യുവാൻറച്ചുഞാൻ

താങ്ങുമായ് കേണീടുമെൻജന്മഭൂചിന്തധീര—

ശാന്തനാമൊരു ചിരഭേദൻറകറവിനാൽ

പാരതന്ത്ര്യത്തെമാറാൻപററിയില്ലെങ്കിലെൻറ

പൂർവ്വജന്മംകൊണ്ടുപലമെന്തമ്മയ്ക്കുള്ളൂ?

ഭാരതമാതാവിന്റെകണ്ണുനീർതുടയ്ക്കേണ്ടും—

ഭാരമുണ്ടിനി, ക്ഷതിനായെന്നേവിളിയ്ക്കുവേ

എങ്ങനെപോകാതിങ്ങുവാഴേണ്ടു; പ്രാണപ്രിയേ!

മംഗലംഭവതിയ്ക്കുഭവിക്കും; പോകട്ടേഞാൻ”

രണ്ടാളുമാനന്തരമൊട്ടുനിന്നുപോയൊന്നും
 മിണ്ടാതെ, യേതോശ്രദ്ധഭാഷയിൽ കൺകോണിനാൽ
 അന്യോന്യം സംഭാഷണം ചെയ്തുവർ സന്തുഷ്ടരായ്
 എന്നിട്ടു മതിൻപെരുത്തുപിതാവറിഞ്ഞിപ്പി
 തിങ്ങിപ്പോകുത്യാന്തരശ്രദ്ധയാലനന്തരം
 അങ്ങവൻ പരിപൂർണ്ണധർമ്മധീരതയോടെ
 മന്ദിരം വിട്ടു രാജിത്തന്നെയും ചേർക്കിപ്പി
 വിന്നായ് താനേ പോകുകൊട്ടു താനവൾ കണ്ടു!
 ചാരിത്രം വിരട്ടി നിന്നുപോരിനും പെരുമയ്ക്കും
 പോരായ് മഹറിയും ചാനസ്സു നിമിത്തി പ്പിപ്പി
 കണ്ണൻ വാർത്തിപ്പവൾ, വല്ലായ് മഹത്തേക്കു
 കാണിക്കുപോലും ചെയ്തി, പ്ലാലം കഴിഞ്ഞുപോയ്
 ചുണ്ടവൾക്കു നാളി:- “യെന്നാതാ, ഹാർവർത്താലും
 രോണ്ടത്തന്താമനാഥവാക്കുത്താൻ കേൾക്കേണ്ട
 (നോളം)

അപ്പൻ വെട്ടതിയെക്കെ ചട്ടുപോകാൻ മേലാ
 നിശ്ചയം, എന്നിയ്ക്കു ഹർവർത്താൻ വെട്ടിന്നാലൊത്താൻ
 പോകാതിരുന്നീടാനുമാവത, പ്ലതിനാൽത്താൻ
 പോകട്ടെ, നൽകിയാലുമനുജ്ഞ” യേവം ചെയ്തി
 സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്യാനായ് താനതനപി
 സാദരം തൻപൂമേനിതാതൻ വെട്ടിമുമ്പിൽ
 സമർപ്പിക്കുകയത്രേ ചെയ്തു ശാന്തം! ശാന്തം!!
 സർവ്വംഗമയ്യോമത്തുപാപിതാതണക്കുന്നു!!!
 അവൾതൻ ചെന്നൊണ്ടി വായ് മലരിൽനിന്നു കയ്ക്കു -
 വെട്ടിപ്പിതാവിൻ വെട്ടിപ്പതിയ്ക്കുവേ

ആ മൗഢ്യം വലപാടേ മുരുകി വിഷണ്ഡനാ-
 യഭ്യേമം; പക്ഷേഫലമെന്തിനിയിതിലാപോ!
 തറയിൽ പരിച്ചിട്ടതാമരത്തണ്ടിനൊപ്പം
 തരളാക്ഷിയാളുടെ വീളംകുരുണമെയ്
 നിഷ്പ്രഭംവാടിക്കരിഞ്ഞാഹന്ത! കൈകാൽനീണ്ട
 നിശ്ശേഷമായിട്ടിതാപൊടിയിൽ കിടക്കുന്നു!
 പുകയിളൊളിമങ്ങി വീയത്തു; മുഖകാന്തി
 പൂണ്ണമായറു; കണ്ണുതെല്ലടഞ്ഞിരിക്കുന്നു!
 പല്ലുകൾ വെളിയേക്കാണുമാറകുന്നല്ലം
 വല്ലാതെ വരാണ്ടാരാച്ചുണ്ടകളിരിയ്ക്കുന്നു!
 ഹന്ത! തനപിതൻപുമെയ് മരവിയ്ക്കുയുമായി
 ഏന്തിതു; പരിശുദ്ധപ്രേമജാലമോഹാഹാ!
 പാവനി, പോകേണ്ടുനാപനമാവിലല്ലോ
 താവകപരിശുദ്ധപരണമെത്തിച്ചേന്മ!
 ഇപ്പോൾ നിന്നഭിലാഷംപൂർത്തിയാ, യീ ദോഷഭ്രം
 തപൽപാതാവീനോടുള്ള കടപ്പാടൊരൂധന്യേ!
 അംബരചക്രംവഴികാഞ്ഞൻറ പിന്നാലെ താൻ
 നാമ്മലപ്രേമവെള്ളിനൂലുകൾ നെത്തപ്പിക്കാൻ
 പോയിതോസനാതനസ്വാതന്ത്ര്യഗേഹത്തിങ്കൽ;
 പോരുന്നിൻധർമ്മവ്രതം; സഫലംനിൻജീവിതം!
 കണ്ണുനീർതുടച്ചാലുംപുത്രിവത്സല, മന്യ,
 മണ്ണൊടുചേരേണ്ടുമെയ് കഴുകിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ
 നിങ്കലെബന്ധംവിട്ടീയസ്വാതന്ത്ര്യയായ് വാണു
 ശങ്കരിസ്വാതന്ത്ര്യയായ് ശങ്കരസ്മൃതിമൂലം

പുത്രിതൻപരിശുദ്ധചേതനപറന്നപ്പോൾ
 പ്രാപിച്ചുനിർത്തിട്ടുനീയംഗശോധനയിനി!
 പ്രാണനായകൻതൻറപിന്നാലെയല്ലാതെങ്ങോ—
 പ്രാണനുപോകാൻവഴി; ശാന്തിമറൊങ്ങുണ്ടാകും!

—o—

“ഇരുൾക്കുഴിനികത്തട്ടെ”

(അന്നനട)

നവോദ്ധയാമെൻറപ്രിയതമയൊത്തു
 നവീനദാമ്പത്യസുഖാസുഖങ്ങളെ
 തിരിച്ചറിയുവാൻതുടങ്ങിയപ്പോഴേ
 തിരിച്ചടിച്ചുകാ, ററിനിയെത്തുചെയ്തു!
 മമമനോഗതമറിഞ്ഞതില്ലവൾ;
 മനസ്സുചമയ്ക്കുനഭവിച്ചില്ല.
 പലപലമുഖാരവിക്കാരധാരക—
 ഉള്ളുകുകമുഖംമമനസ്സുനാൾ
 തുറന്നുകാട്ടുവാനിടലഭിച്ചില്ല,
 ചെറുകിനാവുവിനാൽവെളുപ്പിച്ചുനരം!
 പലവിധകേരംചൊത്തുഞാൻനിന്നെ
 പലപ്പോഴുമെത്രതപിപ്പിച്ചുവുമാ
 തിരിച്ചറിവററാപരിച്ചതാകവെ
 പൊറുത്തുകാത്തനിൽക്കനിയുകയനെ!
 അപകപമായമാനസത്തിൽനിന്നൊഴും
 ചപലതയ്ക്കുഞെതിന്നുഷ്ടിച്ചുകൂടാ?

മധുവിധുകാലമുഴക്കെത്താനേവം
 മരുന്നനേപചിച്ഛന്നടനലഞ്ഞതിൽ
 മനസ്സാപമില്ലെന്നിരിക്കിലുംതവ
 മരണമെങ്ങനെയൊസധിച്ചിടേണ്ടതാൻ?
 കളങ്കലേശവുംകലർന്നിടാത്തനിൻ
 കരംകുറഞ്ഞൊരിലാരിച്ചമൽപാപം
 കരകാണാതുള്ള കഠിനസങ്കടം -
 കടലിലെത്രനാൾകഴുകിയാൽമായും?
 വശംകെട്ടുദീനക്കിടക്കയിൽപ്പെട്ട
 കൃശാംഗിയന്നപത്മനിലയിലെത്തവെ
 സ്വപ്നോദമരുന്നീപറഞ്ഞപിച്ചുക-
 ഉബലമെങ്കിലുമതിലെല്ലാറ്റിലും
 രത്നസംഗ്രഹമൊളിച്ചിരിപ്പതായ്
 അറിഞ്ഞുത്തൊന്നൊന്നിന്നുറിയേണ്ടതപം!
 നവീനയൗവനപ്രയോജനകിയ
 തവലളിതകോമളകളേബരം
 വെറുമസ്ഥിശൂന്യായ് കിടക്കയിൽപെട്ട
 മരണശോഷികരൂപലതംകാട്ടവെ
 പരമവേദാന്തരധന്യങ്ങളെത്ര
 പഠിപ്പിച്ചില്ലീ, മുഹൂർത്തത്താലെനേ?
 തുറന്നുകാട്ടിനീപ്രപഞ്ചത്തിൻവ്യംഗ്യ-
 മുറകളാകവെ, മമഗുണത്തിനായ്.
 അഹോ, മഹാഭോഗപിശാചിനിർദ്വയ-
 മശേഷരക്തവു കടിച്ചുതുപ്പായ്

മടങ്ങിയപ്പൊഴു, —മന്തെ—മരിയ്ക്കുവാൻ
തുടങ്ങിയപ്പൊഴും തുറിച്ചുനോട്ടത്താൽ
എനിയ്ക്കു യച്ചാരമ്മമാസന്ദേശമെൻ
മനസ്സിലെയിരുൾക്കഴിനികത്തട്ടെ!

—o—

‘താഴ്ത്തുകമലഭാരം’

കേക.

ദേവി, നിൻപദം ഭക്ത്യാഭജിച്ചുഞാൻതാവക—
പാവനപരീസരദേശത്തിൽ ചരിയ്ക്കുവേ
മാമകമനംവെറുംതുമസൗഖ്യത്തെമാത്രം
കാമിച്ചുതേടിടവാണേങ്ങോട്ടോപറന്നുപോയ്!
കോമളഗാനങ്ങളെ കേൾക്കുവാൻ കണ്ണങ്ങളും,
പ്രേമലീലകൾ കാണാനായെൻറ നേത്രങ്ങളും,
ആവഴിയ്ക്കു പ്പോരംത്തന്നെയത്ര ചെയ്തുതുമ്പം
കേവലംഭവതിയിൽ നിന്നു ഞാനകന്നുപോയ്!

ഞാൻ ചെന്നദേശംമാഹാശുദ്ധമെരുഭൂമി;
എൻ ചിത്തരസത്തിനങ്ങിലൊരുവസ്തുവെന്നായ്
കണ്ണപീയൂഷമായ സംഗീതം കേൾക്കുന്നില്ല;
കണ്ണകൾക്കുളുപ്പിക്കും തേജസ്സുകാണുന്നില്ല!
ഭൂരാക്കാഴ്ചയിൽ സ്വപ്നമെന്നു ഞാൻ കരുതിയ
പാരയ്യോവെറും മണലാർണ്യംതന്നെയിപ്പോൾ!!
നോക്കുന്നതിയ്ക്കു പ്ലാഘൻ കൂരിരുൾക്കഴിക്കുള്ളിൽ;
പാക്കിലെൻ നേത്രദോഷം കൊണ്ടുള്ള തോന്നാൽതാനോ.

മന്മനസ്വീഭാതെ, വാസ്തവവണ്ണീരടിഞ്ഞാലുംനീ
യുമേഷപൂർവ്വംഞാനെൻദേവിയോടടുക്കട്ടെ!

ഇങ്ങങ്ങൊക്കണന്നില്ലദേവി, നിൻതേജസ്സേതും;
എങ്ങയ്യോ! ഭവതി വാണീടുമപ്പുണ്യക്ഷേത്രം?

കൈവിട്ടുപോയനിന്റെ ഭൂതൃനിൽ കയക്കാതെ
കാരുണ്യശീല, കനിഞ്ഞിക്ഷണംകൈക്കൊണ്ടാലും

നിമ്ബലപരിമളപൂരിതംതവദിവ്യ-

നിത്യകാന്തിയേന്തുന്നപേലവാംഗത്തോടെന്നേ

ദേവിനീയടുപ്പിയ്ക്ക; ദർമ്മോഽഥവശനാമി-

പ്പാവത്തിൻമഹാപരായങ്ങളെക്കുടി ചൂലും!

തെല്ലിൻമഹാമൃതമെൻചോരത്തിളപ്പാലറി-

ഞ്ഞില്ലൊന്നൊന്നാവാന്ത! ജീവിതഭാരംതാങ്ങി

എങ്ങങ്ങനടന്നില്ല; കഷ്ടങ്ങളെത്രമാത്ര-

മേററില്ല, ഫലമെന്തു? ഞാനിന്നറിഞ്ഞുസത്യം!

ഇപ്പൊഴുംചമടൊന്നതാഴ്ത്തുവാൻകാലംവൈകി;

തപൽപ്പദംകാണാൻകണ്ണുപാർമിന്നുദൂരം!

എത്രയോകാലംപിന്നിട്ടിങ്ങെത്തി, യടുത്തപ്പോ-

ഴത്രേഞാനിവിടത്തേന്തുന്യതയറിഞ്ഞുളള!

നിസ്തുലപശ്ചാത്താപപൂണ്ടിപ്പോൾഭവതിനൻ

നിമ്ബലപ്രേമപാത്രമായിരുന്നവനല്ലോ,

നിന്നുടെ കൃപാർദ്രമാത്രക്കടാക്ഷമൊന്നിന്നാ-

യിന്നിതാപ്താത്മിക്കുന്നു, താഴ്ന്നു കമമഭാരം!

ഒരു പ്രാർത്ഥന

ചെറുശ്ശേരി—രീതി

എന്നുടെജീവിതസ്വർവ്വമാകിയ
സുന്ദരി, നീതാനെനിക്ക് കണക്കും
പ്രാണപ്രണയിനി, യെന്നതിനേതുമെ
പ്രാണൻനശിച്ചാലുമാറുമില്ല.

ചന്ദ്രബിംബാനനെ, താവകാനുഗ്രഹ -
മൊന്നല്ലോ പ്രേമസിംഹാസനത്തിൽ
എന്നേക്കയറ്റിയനിസ്തുപനിമ്ലം -
നന്ദനിദാനമാംഭിദ്യശക്തി!

അല്ലെങ്കിലെന്തിനാണകഥയെല്ലാമോ -
ഇതു? ഉദനീയിന്നുപൊരിഞ്ഞ ടൂണ.

കൈക്കൊൾകയെയ്യൊരാകാമിനിയിക്കാലം
കൈവിട്ടുപൊയ്ക്കൊന്നല്ലോ കേൾവു.

പ്രകൃതിമെങ്ങിനെവിശ്വപ്രസിദ്ധമെന്തൊ
മകമാർമാനസ, മാന്യകളു?

എന്നുടെമാനസംകൈവശമാക്കിയ -
സന്നതഗാത്രി, നിൻചിത്തമിപ്പോൾ.

എന്നിലോപത്തനായ് വന്നുവരിച്ചുവൻ
തന്നിലോ, കേൾവികൾവാസ്തവമോ?

മറെറാരുകൈയെ ചന്ദ്രനിൻപുവലംഗത്തെ
തൊട്ടുവോ? നീയിന്നശുദ്ധയായോ?

മറെറാരുവിഗ്രഹപൂജയ്ക്കായ് ഭാവിച്ചോ
മുറുനീൻമാനസമിപ്പോഴയോ.

ഏതൊരധർമ്മം! വന്നൊരാവൻ വിപ-
ത്തത്തിന്നായ് കൈക്കൊണ്ടു ചിന്തിക്കാതെ?

കായ്യാകായ്ക്കളയോത്തതില്ലാട്ടംനീ
ധൈര്യത്തെപ്പിന്നെ ഗണിച്ചു മില്ല
ജീവിതഭാരമെ! നിന്നെ ജ്ഞാപിക്കുവാൻ
ജീവികൾക്കെന്നിനി സ്സാധിക്കുന്നു?

നിന്നുടെ പുഞ്ചിരിതൻ വിളയാട്ടവും
അന്നത്തെത്തന്നോലും വാണികളും
അക്കടാക്കുങ്ങളും, വേഷവും ഭാവവും
ക്കൈവെ ചിന്തിയ്ക്കുംതോരുമയ്യോ
മാമകമാനസം നീരുന്നകഷ്ടം, മീ
മാലിനിമാരുന്നതെന്നാണാവോ?

ഹാഹന്തമശ്വമെ! നിന്നിന്ദ്രജാലത്തിൽ
ഭേദികൾ മോഹിപ്പതാശ്ചയ്യമോ?

പൂണികൾ തന്നുടെ ശീതളരശ്മിയിൽ
ചെന്തീയൊളിപ്പതായാർ റിഞ്ഞു?

സൗരഭ്യവാചിയായ് പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടിടം
സുനത്തിൽ പാമ്പുണ്ടെന്നോക്കാവതോ?

ഓമനേ! മൽപ്രാണപ്രേയസി, നിന്നുടെ
പ്രേമപ്പഴയേവം കെട്ടിനിത്തി

വേറൊരിടത്തേക്കുപായിച്ചുവെന്നോഹോ!
കൂററവീട്ടുകാരിപ്പോഴയ്യോ!

നിമ്നലപ്രേമപ്രവാഹത്തെ നിശ്ശേഷം
നിന്തു വാനാക്കുന്നു സാധിക്കുന്നു?

സ്ഥാനമാനാഭിപ്രഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടു—
 സ്ഥാനത്തിലെത്തിനിീറ്റപ്പൂട്ടുകൾ
 പൊട്ടിയൊഴുകിയരാഗതരംഗം
 കെട്ടുവാനായിട്ടുബലപ്പെട്ടു
 വങ്കപ്രഭുതപമെ! നിന്നാജ്ഞാശക്തിയാൽ
 ശങ്കവിട്ടാരെന്തു ചെയ്തയില്ല?
 കാരീന്ദ്രം, കാരീന്ദ്രം, നിൻതലതാഴുവാൻ
 കാലമില്ലെന്നുവരുന്നതാണോ!
 നിന്നുടെപ്രേമപ്രവാഹത്തിലാറാടി
 ധന്യമായ് ജീവിതശേഷം പോക്കാൻ
 കാമിച്ചു കാന്തനെ കാണാതെന്നാളുകൾ
 കാമിനി, പോക്കാനൊച്ചിതോനീ!
 പ്രേമത്തിൻമഞ്ജുളസംഗീതമാധുര്യം
 ഓമലേ! നീയല്ലോ കാട്ടിത്തന്നു
 നിന്നുടെജീവിതസംസ്ഥാനമെന്തെന്നു—
 യിന്നേവരയ്ക്കും വിചാരിച്ചുനീ
 എങ്ങനെമറൊരാൾക്കിപ്പോഴടിമയായ്
 എങ്ങുനിൻ ചാരിത്രസമ്പത്തയ്യോ?
 ശാന്തമായ് നിമ്ബലമന്ദഹാസംപൂണ്ടു
 പുന്തേൽനരംവാണിതുവിയനാൾ
 ശാശ്വതപ്രേമത്തിൻസൗന്ദര്യപൂരത്താൽ
 ക്ലേശമറിഞ്ഞില്ലതെല്ലമിങ്ങാൻ
 എന്നുടെചെറുപ്പരയിലെസമ്രാട്ടാ—
 യെന്നെക്കമല്യാത്മചിന്തയോടെ

സാക്ഷാത്താംപ്രേമത്തെപ്പൂജിച്ചിനിവാഴാം
രക്ഷയെന്നിങ്ങെന്നുവേണ്ടുവേറെ?

ഇല്ലെന്നിങ്ങല്ല, ലിതിലെന്നാലൊന്നുണ്ടു
ചൊല്ലുവാൻ പ്രാത്ഥനയായിട്ടില്ലാറും
നിങ്ങൾതൻദാമ്പത്യജീവിതമെങ്കിലും
മംഗളമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു.

ഒരു പ്രഭാതം

നേരം പ്രഭാതം, മുഖകാകെയിരുട്ടിനിന്ന
ശൂരപ്പിശാചി-നിശകാട്ടുഗുഹയ്ക്കു കത്തായ്
സ്മരൻ സ്വസാരഥിയുമായുദയദ്രിശൃംഗം-
ദപാരത്തിലെത്തി; യൊരുണർവുപരന്നുനീളു

തള്ളിപ്പരന്നകളിർമാറിടുവാൻ പുതച്ചോ-
രല്ലിൻകരിമ്പടമകുറിയിതാധരിത്രി;
ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞുശുക്രാശിയെണീറ്റിരുന്നി-
ട്ടുള്ളിൽ കരുതകതുകേനപറിച്ചുപാറം.

പാരിൽദിവാകരനുഷസ്സിലെണീറ്റുതക-
ച്ചാരിൽകളിച്ചുടലിലുത്തമഭൂതിചാർത്തി
നേരിട്ടയൻവിമലാംബരശാലയിങ്കൽ,
കോരിച്ചൊരിഞ്ഞുപുരുഗോക്കൾ; തെളിഞ്ഞുവിശ്വം

ലോകാന്തരാത്മഗതികളുപരിച്ചുകൊൾവാ-
നേകാന്തചിന്തയൊടുവാണൊരുതാരകങ്ങൾ

ആകാശമാംവിപുലപാഠശാലയെവിട്ടു
 പോകാൻ തുടങ്ങി തുരുവാത്തഥവിശ്രമാത്മം!
 തങ്കത്തനിത്തകിടകിട്ടുമരാധിപാശാ-
 മങ്കയ്ക്കു ചാത്തിയ സഹസ്രകരൻ ക്രമേണ
 തങ്കൽപ്പെട്ടു പ്രമുഖകാന്തിയിലന്ധകാര-
 പങ്കംകളഞ്ഞൊളി വളർത്തി ജാതതിലെങ്ങും

പാരാതെ ഭൂവിനുടെ പുറുടലികളെങ്ങും -
 മാരാത്രിതേച്ചുകരിതുത്തു വെടിപ്പിയററാൻ
 ഘോരാഭനായ് സപദിപൊങ്ങിയഭാസ് കരൻത
 ന്നൊരായിരംകരവുമിങ്ങിത! നീട്ടിടുന്നു

സൈപരംജഗത്തവിലവുന്നിതരാംവിളക്കു-
 ന്നൊരപ്രഭാതമഹിമാതിശയംജയിപ്പു!
 പാരംനമിച്ചിടുകകണ്ണിണപൊത്തുമന്ധ-
 കാരത്തെയിങ്ങിനിവരാതെയകറ്റുവാൻനാം.

എന്റെ നന്ദപ്രകാശം

കിളിപ്പാട്ടുരീതി

അല്ലാ, നിൻകൂടാമൃതപൂരത്തിലെല്ലായ്ക്കൊഴും
 സ്വപ്നംവിഹരിച്ചുപോന്നൊരിത്തന്ത്രജനെ
 എന്തിനങ്ങനെയൊരുമയായ് തീർത്തിടുവാൻ
 ചിന്തിച്ചുറോൻ, ഏറ്റൊരുസ്സഹമെന്നിക്കയ്യോ!
 താവകചാത്സല്യവൻവൃക്ഷാലയയിൽ സൈപരം
 താമസിക്കവേതാപമേതുഞ്ഞൊന്നറിഞ്ഞില്ല
 ജീവിതസുപ്രഭാതവേളതീർന്നിട്ടുപ്രതാ
 ങ്ഗാവിലുമായിപ്പോയമാനസമുകരംഞാൻ

തപസ്വീന്തകൾകൊണ്ടുതുടച്ചുവേണ്ടുവെണ്ണ
നിത്യനിമ്നലമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക
താത, താവകഘോരശാസനാബലമേറു
ചേതസ്സതകൻ, ഞാനെന്തിനില്ലെന്നുണ്ടുനാ!
ഏതൊരു കഷ്ടപ്പാടും താതൻറെടുപ്പിക്കായി--
ഭേതാരാൾ സഹിക്കുന്നു പുത്രനായവനല്ലോ.
നാൾതോറും പ്രാപഞ്ചികബന്ധമൊന്നൊന്നാൽ വിട്ടു
ജാതവൈരാഗ്യം വാണസാധു പാമിജ്ജീവിതം
എന്തിനില്ലെന്നും ചുമടേന്തിക്കൊണ്ടുഴന്നീടാൻ
ഹന്ത! മൽപിതാവെ, നീയിടയുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു
എന്നതെന്നെയും വാമഹ്നൻറെ പ്രവൃത്തിക -
മെല്ലാ, മെന്റെയും ലക്ഷ്യമായതുതന്നെയല്ലോ.
രണ്ടിനമിടയ്ക്കായിട്ടത്രയോവിസ്താരത്തി -
ലുണ്ടാരുവുത്യാസഗംഭീരസാഗരം ഹാ! ഹാ!
എങ്കിലും ഭവദാജ്ഞാലംഘിയാൽ തീർന്നുണ്ടാക -
മേറിയപാപത്തെക്കാളത്രയോമഹത്തരം.
ഞാനൊരാൾ കഷ്ടപ്പെട്ടുവാഴ്വതു, നിദ്ദോഷിയായ
പെണ്ണ, ലഭ്യമായ, യെന്തുപിഴച്ചുപാവാംപാർത്താൽ.
മായയാമിവളെ ഞാനെന്തിനാൽ പഴിയുന്നു,
മാനസംപതരാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കേണ്ടല്ലോവേണ്ടു.
ഇന്നുമെന്നുൾത്തട്ടികലുന്നതവൈരാഗ്യവും
എന്നുടപിഡാഹേതുഭൂതബന്ധവുമതമിൽ
ഗംഭീരയുദ്ധംതന്നെ, ഭാവിയിൽ ജയലക്ഷ്മി
സമ്പൂർണ്ണമോദമാരെയാകുമൊവരിക്കുന്നു?
ഘോരദുഃഖസമ്പൂർണ്ണമായലൗകികബന്ധ -
ഭാരത്തിൻപുറംപൂച്ചാത്തു ഹൃസരവൃത്തമാത്രം

കണ്ടുകൊണ്ടുപോയിരുന്നില്ലാത്തവർ
ഉണ്ടാക്കിവഴി,യങ്ങേക്കൊന്നൊരുസവത്തിനോ!
ലോകത്തിൽവെച്ചുണ്ടെന്നുവേലകൾചെയ്യാനല്ലോ
ലോകൈകപിതാവെ,നീങ്ങളെജ്ജനിപ്പിച്ചു.
ഹാകഷ്ടം,മിന്നുവരെച്ചെയ്യേണ്ടതൊന്നുംചെയ്തി-
ല്ല.കുമാത്രാത്തരാസപഥമുപരിപ്രവൃത്തികൾ?
വല്ലഭമല്ലാത്തവരസംസാരസാഗരത്തി -
ന്നുള്ളിലാണ്ടുപൂണ്ടുവാഴാതക്കരെപ്പററാൻ
കൈകാൽകഴുത്തിടിലുതുടിച്ചുതുഴുത്തുത്തൊ -
ന്നാകലപ്പെട്ടീടവെ,താങ്ങുവാനരുതാത്ത -
ഭാരമൊന്നല്ലോതാങ്ങിയെൻതലയ്ക്കിട്ടു ഹാ! ഹാ!
പാരതെവോൻനിന്നുരസിപ്പുശാന്തം!ശാന്തം!!
താളത്തിനൊപ്പിച്ചുഞാൻപാട്ടുവാൻതുടങ്ങിയ -
തായുള്ള പാട്ടിലൊട്ടുമിപ്പൊഴോമ്മിക്കുന്നില്ല
വല്ലാതെയപസപരമായല്ലാതൊരുശബ്ദം
വല്ലതുംവെളിയ്ക്കാക്കാനിന്നെനിയ്ക്കരുതെന്നായ്
സമ്പാദ്യമായിട്ടെനിക്കില്ലയാതൊന്നുമിന്നു
നിൻപദയുഗളത്തിൽകാഴ്ചയ്ക്കുവാൻസ്വപഥിൻ!
അർച്ചിക്കൊണ്ടുത്തൊരിപ്പുഷ്പമോനിനച്ചപ്പോ-
ളുൾക്കൊണ്ടൊന്നോത്തു,പിന്നൊന്നോനേതുമട്ടിൽ
അങ്ങയെപ്പൂജിയ്ക്കേണ്ട?കണ്ണീർകണങ്ങൾകൊണ്ടു്
മങ്ങാത്തമുത്തുമാലതിന്തങ്ങളുൾപ്പെട്ടങ്ങളിൽ
ചാത്തിടാ;മതിന്നായിത്താത!താവകകൃപ
ചേർത്തൊന്നുതന്നെച്ചാലു“മില്ലപേക്ഷകൾവേറെ”

കുറയ്ക്കട്ടെ

(പലമേളയിൽ)

എങ്ങനെയൊരു യമിപ്പാതെ വല്ലാതെ
മങ്ങിത്താനങ്ങു വരുന്നനേരം

കാമനെ, നീയെ നീയേ കണ്ടുപാവന -
പ്രേമനിധാനമാമന്തരംഗം

പോരാന്ധകാരമെൻകണ്ണിണപൊത്തുന്മുഖം
പാരുമന്ദസ്മിതചന്ദ്രികയാൽ

നീയല്ലോ പാരത്തുവന്നെനിക്കൊറ്റാദ -
ശ്രീയിയറവീടുന്നലക്ഷ്മിദേവി.

ലൗകികവ്യാപാരഭാരത്താലെന്മന -
മാകലമായേററതാണീടുന്മുഖം

ഉന്മേഷപൂർവ്വമയത്തുവതോമലേ
നിന്മധുരാലാപലേശമല്ലോ

എന്നതെന്തൊരു വസ്ഥയിലേതിലും
നിന്നതൊരു ശപഥസിപ്പിക്കൽകാണാം
ചിന്തിച്ചാലെന്തത്മമുണ്ടിതിലോമലേ!
ഹന്ത! നമ്മൾക്കിതോന്മേയസ്കരം?

താവകസ്നേഹവിധാസങ്ങളാലെന്മന
കൈവശമാക്കുന്നനീയില്ലോഴും

നിമ്മലകാന്തിവിളങ്ങിത്തളങ്ങുന്ന
നിന്മുഖതേജസ്സിലെന്മനസം

ആറ്റൊരുംപൂണ്ടുവിലയിച്ചുന്നനായി -
താനന്ദക്കൊരുംമയിർകൊണ്ടിരിക്കേ.

ആയതുശാശ്വതമല്ലെന്നു ചെല്ലിപ്പോൾ
പായുന്നു കണ്ണുപയത്തിലയ്യോ

എന്താണൊരുഗതിമേലിലെന്നി യെന്നു
ചിന്തിച്ചുമാനസംനൊന്തിടുന്നു.

ഇന്നുവരയ്ക്കുന്നീകാണിച്ചുസൗഹാർദ്ദ -
ത്തിന്നായ് നമസ്കാരം, മേലിലെന്ന

നിത്യംനന്ദംവിളഞ്ഞീടുമഭ്രശത്തി -
ലെന്നുവാൻവിട്ടു ച്ചീടേണമെ.

കണ്ണിലക്ഷ്യമാംസാധനമെന്നൊക്കൊ -

ണ്ടെന്നനീബന്ധിപ്പതിന്നുതാനോ

ഭാവിപ്പുനാൾക്കനാൾഎന്തിനിതൊക്കെയും

ഭാവിഞ്ഞാൻതീച്ചുപ്പെടുത്തിപ്പോയി.

നിമ്നലഃപ്രമമാംവെൺപട്ടന്തൽകൊണ്ടൊ -

ണെന്നൊക്കെടുവാൻനിശ്ചിപ്പ!

ബന്ധിതനായിഭവിയ്ക്കിലുമുദിഷ്ട -

പന്ഥാവുതെറ്റാതെപോവുമിത്താൻ

സങ്കടമുണ്ടുനിനക്കതിലെന്നാകിൽ

ശങ്കിക്കാതൊപ്പുന്നീപോന്നുകൊൾക

പൊട്ടുന്നത്രലാണിതെന്നുവന്നാകിലാ -

ത്തെറ്റിനുകാരണംഞാനല്ലല്ലോ.

ഇപ്പാഴ് ചെളിയ്ക്കുഴിക്കുള്ളിൽകിടന്നുനാം

പ്പെന്തരിഞ്ഞാൽഫലമെന്തുളള.

പോരുന്നുനീയെങ്കിൽസ്വാഗതമോതിത്താൻ

നേരെകൈതന്നു “കരയ്ക്കുവാക്കാം.”

ജാതി

കിളിപ്പാട്ട്

എത്രനാൾകൊണ്ടിന്നമ്മൾ ജാതിയെന്നു പറിക്കൊ-
ണ്ടത്രയോപാവങ്ങളെ-സ്വന്തസോദരന്മാരെ
ആട്ടിയോടിച്ചുറ്റും, തവരെക്കണ്ടാൽപാപം,
തൊട്ടാലോമഹാപാപം, എന്തല്ലാമസംബന്ധം
നിർല്ലജ്ജംപുലമ്പിക്കൊണ്ടാരാനുമെഴുതിയ
നിസ്സാരനിയമങ്ങൾ കണ്ണടച്ചിക്കാലത്തും
ശരിവെച്ചുപോകയും, ഭ്രാന്തശാലയെന്നുള്ള
പേരല്ലോസമാർജ്ജിച്ചുകേരളം മുഴുക്കയ്ക്കും!
വേണ്ടപോലവണ്ണമാർന്നതെല്ലുപൊട്ടിച്ചെയ്യും
വേലതൻഫലംകൊള്ളാമവരെത്തിണ്ടിശ്രീദാ!
എത്രയായ് തലമുറയിവർതൻസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ-
യത്രയംകവൻനാംപങ്കിട്ടെടുത്തിട്ടില്ലാൾ
കൈവിടാൻമടിയിന്നുപരസ്വപന്നമുക്കയ്ക്കാ!
പാവങ്ങൾ—ഉടമസ്ഥരാവാശ്യപ്പെട്ടിട്ടുമാ!
ചൊല്ലുന്നമഹാത്മാക്കളെ കൃത്തിൻമഹാഭാഷ്യം
തള്ളുന്നസാരജ്ഞന്മാരായിത്തപ്പിശാചിനെ.
ജാതിയെന്നൊരനാമംനിർമ്മിച്ചതാർ? തന്മൂലം-
മേതെല്ലാമനത്വങ്ങളീമാത്രഭൂമിയ്ക്കുണ്ടായ്.
ആരിതിൻസൂക്ഷ്മാപെക്ഷി യക്കവിസമ്രാട്ടെന്തോ?
നാണരച്ചത്, കഷ്ടമുത്തവർതൻചൊല്ലിലേ-
താല്പര്യമറിയാതി“യിളയതന്മാർ”മാമാ!
ജല്പിക്കുവല്ലാനങ്ങൾ വിചിത്രമെന്നുവേണ്ടു
വിജ്ഞാനധനികരായ്, ലോകസംപൂജ്യന്മാരായ്
വിശ്വവിഖ്യാതന്മാരായ് തീർന്നാരമ്മഹാത്മാക്കൾ

പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങൾനോക്കിണ്ടറിഞ്ഞതാരോ—
പ്രശസ്തോപദേശങ്ങൾനല്കുന്നതുകൊണ്ട്
നിസ്സാര, രവരുടെചൊല്ലുകൾസർവ്വബലം!!
അസ്സലായഹോ! മന്ത്രി! നിൻസപാതന്ത്രാഭിപ്രായം!!
കഷ്ടമെ! സാത്മക്കോട്ടകെട്ടുന്നവിസ്സാരത്തിൽ
ദുഷ്ടദുസ്സഹാചാരംസൂക്ഷിപ്പാനിന്നുലോകം!!
വന്ദനംബ്രാവമണ്യമെ! നിന്നാരായകന്മാരാ—
യിന്നെത്രപേരുണ്ടാമേജ്ജാതിയിലുമാകട്ടെ!
അവണ്ണന്മാരെന്നെണ്ണിത്തള്ളിയകീഴ്ജാതിയിൽ
തവഭക്തരായുണ്ടാളായിരക്കണക്കിപ്പോൾ
അവരെയിന്നുചിലർനീ ചരായ്ക്കരുതിക്കൊ—
ണ്ടവമാനിച്ചുമാമാജാതിയെപൂജിക്കുന്നു!
അങ്ങേക്കീദരാചാരദുഷ്ടമാംപേശുത്തുക—
ളെങ്ങനെപൊറുക്കാവു, പണ്ടുപ്പോലിവിടത്തിൽ
നമ്മുടെപുരാതനവൈദികകാലത്തിലെ
നിർമ്മലഭവ്യധ്വനിയിന്നിനി കേൾക്കാവുന്നു.
പ്രകൃതിമാതാവിന്റെറവാത്സല്യപാത്രങ്ങളാം
സകൃതിവർണ്ണനമീയധൃതരത്രെ
അവർതാൻവ്യവസായലക്ഷ്മിയാൾകടാക്ഷിച്ചു
പവിത്രാശരത്നം, റിന്നവർതൻസഹായത്താൽ
ജീവിക്കുംജനംഹന്ത! കൃതഹ്ലന്മാരായേവം
ഭാവിപ്പതെന്തന്യായം? ഇത്താണജാതിക്കത്രെ,
ഭാവിക്കാലത്തിൽകാലപക്വത്തിൻതിരിച്ചിലാൽ
ഭാരതക്ഷേത്രത്തിങ്കലുയർച്ചയ്ക്കുവകാശം
ലോകമേ, പണ്ടുപ്പോൽനാമവരെത്താഴ്ത്തിക്കൊൾവാ
നാലോചിക്കയേവേണ്ടനിഷ്ഫലംതപൽസംരംഭം!
ജാതിദർഭൃതത്തിന്റെറവക്രൗഢപരത്തിൽസ—

സ്മൃതമാംസനാതനധർമ്മമപ്പിക്കുംലോകം.
 കേവലമൊമുലിന്റെറപിറകെനടന്നേററം
 വൈവശ്യംപൂണ്ടുനാശഗതത്തിൽതാനേതാഴും
 ആക്കുമോയോഗക്ഷേമം,ജാതിയാൽ,സ്വാത്ഥമപ്പിക്കു-
 ഉല്പാത്തോ;കെന്തീമൗഘ്യമെന്തുനമാവീടുന്നു!
 “ജാതിഹാ!നരകത്തിൽനിന്നുപൊങ്ങിയശബ്ദം
 പാർതിന്നുപിശാചിന്റെറയേട്ടിലെരണ്ടക്ഷരം”
 അതിന്നുമെതിരണ്ടായ്,സ്വാത്ഥമെ,താഴാത്തൊന്നൊ
 നിൻതലയെക്കാലത്തുതന്നീതിക്കതെളിയുവാൻ !!

—:0:—

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മംഗളാശംസ

ശ്രീഭദ്രഞ്ചിദസുന്ദര,ഭവതിയിൽ
 കാണുന്നനിഷ്കന്മഷ-
 പ്രേമമൂലമഹേശ്വരാപ്പിത;മിനി-
 ചെല്ലാല്ലേണ്ടതെന്താണെന്താൻ
 കാമംകാത്തനിലുള്ളാരീനിലവെടി-
 ണ്തീടാതെവാണാലുമീ-
 യോമന്മേനിയിൽവെള്ളമുണ്ടെന്നിയമ-
 കാലംവരയ്ക്കുകിലും.

൧

ആരാകട്ടെജിപ്പവർക്കുനിന്നും
 സർവ്വംകൊടുത്തീടുവാ-
 നാരാലാഗതനായ്സ്തഭാമരവിടും
 മംഗല്യമന്ദാരമെ,
 ശ്രീരാമേശ്വര,വഞ്ചിഭൂവരകുലാ-
 ലങ്കാരവൈദ്യുതമെ,
 പാരാകൈപ്പകൾവീശിവാഴുകഭവാ-
 നാചന്ദ്രതാരംസുഖം!

൨

പൊങ്ങുന്നമൂലമന്ത്രാധിപനിസകലജന-

പ്രേമലക്ഷ്യംനഭസ്സിൽ

തിങ്ങുന്നരാജ്യലക്ഷ്മിയു വയവമഖിലം

മഞ്ജുഭൂഷാഗണങ്ങൾ

മുങ്ങുന്നവഞ്ചിഭൂമീഭഗവതിചൊരിയും

പുഞ്ചിരിച്ചാരിലിന്നാ-

ടെങ്ങും, മംഗല്യപൂർണ്ണംസ്നിനമിതരുളി-

ടട്ടെനമ്മൾക്കുഭവ്യം.

൩

ശ്രീവഞ്ചിക്കുമാണിദേവീഭഗവതി, യവിടു-

നാണലോകൈകഭോഗ്യ-

ശ്രീവർദ്ധിച്ചുള്ള പുണ്യപ്പെരുമ, ഉതുശരിയെ-

നാരുമോതീടമമ്മ,

ശ്രീവഞ്ചിക്കുമാവലാരികലതിലക, നന്നർ -

ഘാശയൻ, പൂതപുഷ്പ-

ശ്രീവത്സംചേന്നകാന്തൻ സവിധമിതിൽ

വിളങ്ങുന്നുവല്ലോനിതാന്തം!

൪

(അത്യാഹിതം)

കാലാഭസ്സിൽമറിഞ്ഞുവഞ്ചിമുഴുവൻ

വെള്ളത്തിലായ്, മർത്യരോ

കാലാബ്ബിത്തിരയിങ്കലേക്കൊഴുകിനാർ;

ഹാഹാ! നിലാംബരായ്!

വേലാതീതവിദഗ്ദ്ധനാകുമര-

ക്കാരൻറനാശത്തിനാ-

ലീലോകത്തിന്നതാഴ്ചപറിയധുനാ

വല്ലാത്തദുഃഖാബ്ബിയിൽ!

കഷ്ടംവഞ്ചി വസുന്ധരേ, ഭവതിതൻ-
സൗഭാഗ്യ സൗധത്തെറ്റർ-
ദ്രിഷ്ടക്കാരാടിതട്ടി വീഴ്ത്തി ചുടല-
തതീയീൻ നടുക്കേയ്ക്കിതാ!
പുഷ്പശ്രീമയമായ “മൂല” മണിഭീ-
പത്തെക്കെടുത്തീ, മഹാ-
കഷ്ടപ്പാടിതിലപ്പുറത്തവവരാ
നൊത്തുള്ള ചിന്തിയ്ക്കുകിൽ!

ന

കാലംമാറിമറിഞ്ഞുപോയിവളരെ-
ബ് ഭ്രാന്താക്കൾതൻജീവിവനെ
കാലാംഭോനിധിയിങ്കലേക്കുതടവ-
റെറാന്നായൊഴുക്കീട്ടിതാ,
മൂലംനാൾതിരുമേനിതന്നുടലിലും
കൈവച്ചു, ഹാകപ്പു, മി-
ക്കാലക്കേടിൽമറിഞ്ഞവഞ്ചിയിനിയാർ
താങ്ങീടുവാൻദൈവമെ!

െ

==808==

അത്യാഹിതം

II

കേക

നിസ്വപനോ, കബേരനോ, രാജരാജനോ, പാരം
നിസ്സാരനാണെന്നെണ്ണിത്തള്ളിയ ചെറുമനോ
വിദ്വാനോ, വിദ്വാഭ്യാസഹീനനോ ഹാഹാ! തെല്ലും
വ്യത്യാസമുതിർക്കില്ല, തീണ്ടലുമവൾക്കില്ല!!
തടവിലൊരേടത്തു, മിഷ്ടംപോലവൾക്കേതു-
കടിച്ചുകൊട്ടാരവും കയറിത്തുറന്നീടാം!

ലോകോപകാരവ്രതരാകിയനത്തുക്കളും
ലോകവൈരികളായഭൃഷ്ടരുമവളുടെ
കൺമുമ്പിൽ സമാനന്മാർ; കാരണ്യംകിനാവിലും
കാണുകില്ലവരെന്നേചൊല്ലേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.

ശ്രീവാഴംകോടിൻദിവ്യമംഗളമണ്ഡിപം,
ശ്രീവഞ്ചി വസുന്ധരാസരഭാഗ്യസമ്പൻമുത്തി,
കാരണ്യാമൃതമിങ്ങുപെയ്തമംഗളമേഘം,
പാരെങ്ങുമിളംപുകളൊളിവിശിയരാജൻ,
ദ്രുപാലകുല്പാമേകമാതൃകാമഹാരാജാ;—
വാചത്തെ, നീതിൻമീതെനമ്മൾക്കുവരേണ്ടുന്നു!!
ചരിച്ചുവെവെന്നമ്മ; ഹന്ത! നിഭാഗ്യാവസ്ഥ-
യ്ക്കുതിരില്ലേതുമാനം ചിന്തിക്കുവാലുംവയ്യാ!
വൈവമെ, ഭവാനെത്തുചെയ്തുതാർചാദിപ്പാൻ!

ഈവണ്ണഹരിച്ചല്ലാത്തശുഭതന്നെ കാലംബം
കാഞ്ചനക്കുതിർകൊണ്ടീലോകത്തെവിളക്കിയ
വഞ്ചിഭൂനഭസ്സിലെശ്രീമൂലരാജൻ, ധന്യൻ
കഷ്ടമിങ്ങിനിവീണ്ടുമുദിക്കാത്തൊരുമട്ടിൽ
കാലാബ്ധിക്കയത്തികൽത്താണുപോയല്ലോശീഘ്രം
നേരത്തേത്രികാലജ്ഞയാകിയപ്രകൃതിയി—
ഘോരസംഭവമോത്തോപാരിടമുഴക്കയും
കണ്ണനീർവർഷിച്ചുവെക്കുചാനൊരുങ്ങി, യീ—
വണ്ണ; മല്ലജ്ഞർത്തങ്ങുക്കഥയറിഞ്ഞില്ല!
കഷ്ട, മാറോത്തുപെട്ടന്നക്കാലക്കൊടുംകളുൻ
കൊട്ടാരംകുത്തിപ്പൊളിച്ചു കത്തുകടന്നോവം
ശ്രീവാഴംകോടിൻമൂലധനത്തെമോഷ്ടിക്കുമെ,—
നാവശമാരാമിവരെന്നിനിചെയ്തീടേണ്ട!!
തൊണ്ണുറെറാവതാമാണ്ടേ! കളങ്കംതീണ്ടിപ്പോയ

നിന്നുടേപോരാബ്ദോവിചരിത്രനിർമ്മാക്കൾ
കറപ്പിച്ചിടുമല്ലോ;നീയന്യശ്ചാസത്തിലും
കടംകൈകാണിച്ചതുതേക്കൾക്കിലാർത്തടങ്ങാത്തു ?
എന്നുതീരുമീദുഃഖംപ്രകൃതിഭഗവതി;
യെന്നിനിത്തൊന്നിടുമായമയ്യുകുണ്ണീർമഴ!
കരഞ്ഞാൽപലമില്ലെന്നറിയാതല്ലീത്തടരും
കരളിൽകരുത്തുറോർക്കണ്ണനർവീഴ്ത്തിപ്പോയി!
നന്നായിട്ടനേകാണ്ടായ് രക്ഷിച്ചുവസിപ്പൊരാ -
പ്പൊന്നുതമ്പുരാൻസപ്താരോഹണം ചെയ്തിടവെ
മററിലുമാറ്റംതെല്ലൊന്നാശ്ചര്യപ്പൊന്നൊലും
മുട്ടിയ്ക്കായ്ക്കവിടേയ്ക്കുൾഗത!നാംകണ്ണീരിനാൽ!
അപ്പണ്യരാജർഷിയിൽനിർമ്മലംവിളങ്ങിതോ
രാത്മാവിന്നണയട്ടെ!നിത്യ;ശാന്തി!ഓശാന്തി!!

ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ

മാഗളം

പാന

വഞ്ചിവാസവവംശപ്രദീപമെ,
വഞ്ചിരാജ്യസൗഭാഗ്യനിലയമെ,
ഞങ്ങൾതൻപൂർവ്വപ്പണ്യസർപ്പമെ,
മംഗളമഴപെയ്യുംപൂമേഘമെ,
ലോകർതൻചിരാഭ്യർത്ഥനാസാരമെ,
സർവ്വസൽഗുണസമ്പന്നികേതമെ,
ചിത്രാനന്ദരൂപഭാഗ്യസപരൂപമെ,
നിത്യമങ്ങയ്ക്കുദിക്കട്ടെമംഗളം!

നാവികഭരണത്തണൽത്തടംതൻ
ജീവിതച്ചുട്ടമാറാൻതന്നെയുട്ടെ!
സർവ്വലോകകർത്താവിൻറസമ്മതം
സാക്ഷ്യമായ്തവവാഴ്ചജയിക്കട്ടെ!

അഭയം, വഞ്ചി, ഭൂദേവി, ജയിച്ചാലും
നിന്മയ്യിലിരുൾകൃത്താടുകിപ്പിനി!
ധർമ്മരാജ്യസിംഹാസനഭ്രഷ്ടായ്
അസ്തുത്സയഭാഗ്യനിർമ്മലമാണിക്യം!
മൂലരാജർഷിതൻറനിരുപമ -
ശ്രീലസൽപ്രഭാവകടാക്ഷാഞ്ചലം
ഏങ്ങുറപ്പിച്ചുലോലചപലയാ -
യെങ്ങുംമുററിയോരാരാജ്യമക്ഷിയെ
അത്തിരുനെഞ്ചിലേതൊരുപിഞ്ചുകാ -
ലിത്തപ്പിൽപൊൻപതക്കമണിയിപ്പു!
ഏതുകൊൾമയിർക്കൊളിപ്പതിപ്പിനിൻ
ഗാത്രത്തിലിളെച്ചുകാൽപ്പെരുമാറാം!
ആവു! നിന്മയ്കളിർപ്പിപ്പുതാവക -
ഭാവുകശീതഭാനുകിരണങ്ങൾ!!

പുത്രവാത്സല്യചിത്തയാംവഞ്ചിഭൂ -
ഭന്ത്രിയേരപ്പിക്കുംചെങ്കോലിളക്കത്തിൽ
ഏറുവാങ്ങാമുതൽക്കിലാമ്ഭൂവിൻ
അറകൂട്ടട്ടെ നിത്യമിത്തമ്പുരാൻ!

ശ്രീ ഭം

